

4 536

உரை பெண்ணைம்



பேராசிரியர்
கா.வா. இரத்தினம்

1965

T 1800 4536.

உரை வண்ணம்

சென்னை, தமிழ்நாடு, இந்தியா. (பதிப்புரிமை) 1988. பதிப்பு: 1988. (பதிப்புரிமை) 1988.

பதிப்புரிமை: உரை வண்ணம்

1988. பதிப்புரிமை : பதிப்புரிமை
குத்துயிரிடுதல் : உரை வண்ணம்

மருத்துவ சிகிச்சை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற
மருத்துவ கல்விக்கான உதவியாக
கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

**திருக்குறள் செல்வம், தமிழ்ச் சான்றோர்
போசிரியர், முனைவர் கா. பொ. இரத்தினம்**
(பாராளுமன்ற மு. நா. உறுப்பினர், இலங்கை)

பதிப்புரிமை : உரை வண்ணம்

பதிப்புரிமை : உரை வண்ணம்

1. உரை வண்ணம், சென்னை, இந்தியா. 1988. பதிப்புரிமை: உரை வண்ணம். 1988. பதிப்பு: 1988. (பதிப்புரிமை) 1988.

2. உரை வண்ணம், சென்னை, இந்தியா. 1988. பதிப்புரிமை: உரை வண்ணம். 1988. பதிப்பு: 1988. (பதிப்புரிமை) 1988.

3. உரை வண்ணம், சென்னை, இந்தியா. 1988. பதிப்புரிமை: உரை வண்ணம். 1988. பதிப்பு: 1988. (பதிப்புரிமை) 1988.

சென்னை
தி. ஆ. 2019, கார்த்திகை

பேராசிரியர், முனைவர் கா. பொ. இரத்தினம்
பி. ஏ., ஆனசு (இலண்டன்), எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.,
(சென்னை), லிற்று. டி (உ. ப. வ. அ.)

உரை வண்ணம்

முதற் பதிப்பு : கார்த்திகை, 1988

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

நியூயோர்க்கு மாநிலத்திலுள்ள எல்லிசு மருத்துவ
மனையில் உடல்நோய் அறிவியல் மருத்துவ
ராகப் பணியாற்றும் என்னுடைய பெறாமகன்
டாக்டர் ந. பாலசுப்பிரமணியம், எம். பி. பி. எசு.
(இலங்கை), எஸ். ஏ. சி. பி. (அமெரிக்கா) அவர்
களுக்கு இந்நூலை உரிமையாக்குகிறேன்.

விலை : 24 உருபா

விற்பனை நிலையங்கள் :

1. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
153, 154, ரி. ரி. கே. சாலை, சென்னை 600 018.
2. காந்தளகம், ரகிசா கட்டடம்,
834, அண்ணாசாலை, சென்னை-600 002.
3. எச் 15/11, கலாசேத்திரக் குடியிருப்பு,
பெசன்ட் நகர், சென்னை - 600 090.

அச்சிட்லோர்:

சாலை அச்சகம், 11, திருவீதியான் தெரு
கோபாலபுரம், சென்னை-86 [111]

உள்ளுறை

முன்னுரை	5
சிறப்புரை — டாக்டர் ஓளவை நடராசன்	8
அணிந்துரை — டாக்டர் ஆறு அழகப்பன்	12

1. தலைமை உரைகள்

1. 1. உயிர்நிலை	18
1. 2. வள்ளுவர் வழி	24
1. 3. உள்ளத்துறையும் உத்தமர்	36
1. 4. புலவர்கள் ஓங்குக	42
1. 5. கலையும் பண்பாடும்	47
1. 6. நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே	54

2. சிறப்புரை

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்	60
----------------------	----

3. விரிவுரைகள்

3. 1. வழிகாட்டி	68
3. 2. குறிக்கோள்	80

4. தொடக்க உரைகள்

4. 1. உலகத் தமிழ் மன்றம்	92
4. 2. தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம்	101

5. வாவேற்புரைகள்

5. 1. முத்தமிழ் விழா	106
5. 2. கலைஞர்களே வருக!	114

6. வானொலி உரைகள்
6. 1. கம்பர் கவியின்பம் 122
6. 2. நகைச்சுவைப் பாடல்கள் 133
7. மதுரை மாநாட்டுரைகள்
7. 1. முன்னோடி 152
7. 2. அண்ணா வழி 159
8. வாழ்த்துரைகள்
8. 1. எல்லாம் உண்டு 166
8. 2. தமிழன்பர் பெருகு 172
8. 3. பாராட்டுரை
- தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வர்—
பண்டிதமணி வாழ்க 176
9. நினைவுரை
- மாபெரும் புரட்சி வீரர் 172
10. இரங்கலுரை
- இறந்து விட்டாரா? 192
11. ஆராய்ச்சி உரை
- அகநானூறு—நெய்தல் 198
12. கண்டன உரை
- அநியாமையின் விளைவு 238
13. திறனாய்வு உரை
- கல்கியின் சிறுகதைகள் 244
14. பாராளுமன்ற உரை
- பாம்போடு வாழலாமா? 274

முன்னுரை

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்றுவரை ஐம்பத்தைந்து ஆண்டு காலப்பகுதியில் நான் நூற்றுக்கணக்கான உரைகளை நிகழ்த்தியுள்ளேன்.

இந்த உரைகள் இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் மட்டுமன்றி, பம்பாய், கல்கத்தா, தில்லி, இரங்கூன், சிங்கப்பூர், மலேசியா, இலண்டன், அமரிக்கா முதலிய நாடு நகரங்களிலும் நிகழ்த்தப்பட்டவை.

இவை பெரும்பாலும் பதினைந்து வகைகளுள் அடங்கும். இப்பதினைந்து வகைகளையும் நிரைப்படுத்தி, வகைக்கு ஒன்று முதல் ஆறு உரைகளாக இருபத்தாறு உரைகளைத் தொகுத்து உரைவண்ணம் எனும் இந்நூலை ஆக்கியுள்ளேன்.

காலத்தின் தேவை, நுதலிய பொருள்களின் முதன்மையும் சிறப்பும் முதலியவற்றைக் கருதிச் சில வகைகளுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உரைகள் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆறு தலைமை உரைகளும், விரிவுரை, தொடக்க உரை, வரவேற்புரை, வானொலியுரை, மதுரை மாநாட்டுரை, வாழ்த்துரை எனும் உரைவகைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டு உரைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய சிறப்புரை, பாராட்டுரை, நினைவுரை, இரங்கலுரை, ஆராய்ச்சிஉரை, கண்டன உரை, திறனாய்வுரை, பாராளுமன்ற உரை

எனும் எட்டு உரைவகைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓர் உரையே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

விரிவுரை, சிறப்புரை, மாநாட்டுரை என்பன ஒரு தன்மையனவாகத் தோன்றினும் இவை வேறுபாடுடையன வாகும். விரிவுரைகள் ஒரு பொருள் குறித்து விரிவாக நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகளாகும். சிறப்புரை ஓர் அமயத்தில் நடந்த தனிச் சிறப்புடைய நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பித்து நிகழ்த்தப்பட்டது. மாநாட்டுரைகள், மதுரைத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் முன்னறிவித்தலின்றி அமயத்துக்கேற்பப் பேசப்பட்டன.

சில உரைகள் நீண்டனவாகவும், சில உரைகள் சிறியனவாகவும் அமைந்துள்ளன. உரைகளின் தன்மையும், நிகழ்த்தப்பட்ட சூழலும், நேரமுமே இதற்குக் காரணங்களாகும்.

டாக்டர் ஆறு அழகப்பன் அணிந்துரையிற் சுட்டிக் காட்டியிருப்பதுபோல இந்நூல் ஒரு புது முறையில் அமைந்துள்ளது என்றே நான் கருதுகிறேன். இத்தகைய பதினைந்து வகையான உரைகளைக் கொண்டதொரு நூல் இன்றுவரை வெளியிடப்படவில்லை என்று எண்ணுகிறேன்,

இந்த உரைகள் சென்ற ஐம்பதாண்டு காலத்தில் ஈழ நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் மக்களின் வாழ்வுத் துறையிலும், சமுதாயத் துறையிலும், தமிழ்த் துறையிலும், கலைத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும், நிகழ்ந்த போராட்டங்கள், மோதல்கள், கிளர்ச்சிகள், புரட்சிகள், மறுமலர்ச்சிகள், வளர்ச்சிகள் முதலியவற்றை நன்கு காட்டுகின்றன.

தமிழினத்தின் எதிர்கால வாழ்வுக்குத் தேவையான-இன்றியமையாத-முற்போக்கு, சீர்திருத்தங்கள், மாற்றங்கள், சமவாழ்வு-சம உடைமைக் கொள்கைகள் முதலியவற்றையும் இவை எடுத்தியம்புகின்றன.

கடிந்து ஒதுக்கப்பட வேண்டிய—ஒழிக்கப்பட வேண்டிய கண் மூடிப் பழக்க வழக்கங்கள், பகுத்தறிவுக்கும் தமிழ்ப் பண்புக்கும் மாறான செயல்கள், அறியாமையின் விளைவுகள் முதலியனவற்றைத் தயங்காமலும் அஞ்சாமலும் இந்த உரைகளிலே சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன்.

இந்த உரைகளிலே சில கருத்துக்கள் - கூற்றுக்கள் ஒரு முறைக்கு மேலும் காட்சி அளிக்கலாம். அவற்றின் இன்றியமையாமை, உளங்கவர் ஆற்றல், கால இடையீடு, ஊர் இடையீடு, சூழ்நிலைத் தாக்கம் முதலியனவே இதற்குக் காரணங்களாகும்.

இந்நூலை அச்சிட்டுதவியது மட்டுமன்றி மெய்ப்புப் பார்த்தும் உதவிய நண்பர் பேராசிரியர் முனைவர் சாலை இளந்திரையன் அவர்களுக்கும் சிறப்புரை நல்கிய சொல் வேந்தர் டாக்டர் ஒளவை நடராசன் அவர்களுக்கும், அணிந்துரை நல்கிய கலைமாமணி தமிழாசிரியர் டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன் அவர்களுக்கும் நூலின் படியினைத் தட்டச்சிவிட்டு உதவிய திரு. தி. விநாயகமூர்த்தி அவர்களுக்கும், நூலை விற்பனை செய்தற்கு இசைந்த சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கும், காந்தளகத்தாருக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றி உரியது.

கா. பொ. இரத்தினம்

சிறப்புரை

‘சொல்வேந்தர்’, டாக்டர் ஓளவை நடராசன்,
செயலாளர், தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத் துறை,
(தமிழ் நாட்டரசு.)

அரசியல் தலைமையும், அருந்தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கு வாய்ந்த பேராசிரியர் கா. பொ. இரத்தினம் கற்றுத் துறைபோகிய செந்தமிழ் வித்தகர். கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமையர்; ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்; தமிழர் எழுச்சிக்கும், வளர்ச்சிக்கும், மறுமலர்ச்சிக்கும் அடிகோலும் பெருந்தகையாளர்; உலகத் தமிழ் மன்றம் போன்ற உலகளாவிய அமைப்புக்களைத் தொடங்கி நடத்திய மாட்சி வாய்ந்தவர்; தமிழர் நாடுகளில் திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடி மகிழ்ச்சி செய்தவர். வாழத் துடிக்கும் ஈழத்தின் வழிகாட்டிகளில் ஒருவராய், தமிழ்முழுதறிந்த தலைமையாளராய், இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் வீரராய்த் திகழ்ந்த அறிஞர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் காலவகையினால் தமிழ்த் திருநாட்டில் இப்போது இலக்கிய நோன்பிருந்து மிளிர்கின்றார்கள்.

பல்வேறு காலங்களில் கலாநிதி கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் ஆற்றிய தலைமையுரைகள், சிறப்புரைகள், விரி

வரைகள், தொடக்கவுரைகள், வரவேற்புரைகள், வாழ்த்துரைகள் ஆகிய உரைகள் பலவும் இந்த உரைவண்ணத்தில் உள்ளுறையாய் உறைந்துள்ளன. கா. பொ. அவர்களின் கருத்து வண்ணமும், எழுத்து வண்ணமும் கட்டுரைகளில் இழையோடுகின்றன. தமிழ்க் கலைவண்ணம். இசைவண்ணம், புகழ் வண்ணம் என்ற பலவண்ணக் கலவையாக இந்த உரைவண்ணம் ஒளிக்கிறது.

பொருத்தமான சொற்களை அமைத்து ஓசைநயம் ஒங்கிய வகையில் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிக் கற்பனையைத் தொழிற்படுத்தத் தக்க கருத்துக்களுடன் பாடப்படுவது பாட்டு.

உள்ளச் சோர்வையும் கவலையையும் மாற்றிப் புதிய தோர் உலகிற் புகுத்தி மயக்கும் உயிர்ப்பு மிக்கது கதை.

பல காலங்களில் பல்வேறிடங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை ஒரு காலத்தே ஓரிடத்தே நம் கண் முன்னே நிறுத்திக் காட்டுவது நாடகம்.

வாழ்விலேற்படும் துன்பங்களால் அவலப்படும் மக்களுக்குக் கற்பனையால் அவலம் அழித்து இன்பம் நல்கும் மாய வித்தையே கலையின் தனிச் சிறப்பு—

என்பனபோலும் இனிய விளக்கங்களை இவ்வுரைகளில் இடையிடையே காணலாம்.

உலகம் முழுவதற்கும் ஓர் அரசு தோன்றும் காலமே இவ்வுலகின் பொற்காலம். திருக்குறள் ஒருலகக் கொள்கையின் வற்றாத ஊற்று.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’, ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’, ‘வையகமும் துயர் தீர்க’— எனும் இவ்வுரைகள் ஒருலகக் கொள்கையின் முதிர்ச்சியில்

முகிழ்த்த பொன்மலர்களாகும். இப்பொன்னெழுத்துக்கள் ஆசிரியரின் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வினை எடுத்துக் காட்டுவன.

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த உலகத்தைக் கண்ட பண்பர்ட்டின் பின்னணியிலே அமைந்த தமிழினம் ஒற்றுமையைத்தான் விழைகிறது. எனினும் ஒநாயும் ஆட்டுக்குட்டியும் ஒத்துழைக்க முடியாது பச்சை மண்ணும் சுட்டமண்ணும் ஒட்ட முடியாது. புலியும் புல்வாயும் ஒன்றாக வாழ முடியாது—என ஒருமைப்பாட்டு நோக்கினையும் ஏனோர் ஊறு விளைக்கும் போக்கினையும் அழகாகத் தெளிவாக ஆசிரியர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள் இலங்கை நாடாளுமன்றத்திலேயே.

மறைமலையடிகள் ஒரு மாபெரும் புரட்சி வீரர். தமிழகத்தில் இன்றைய முற்போக்கு இலக்கியங்களுக்கு எல்லாம் வித்திட்டு எருப்பரப்பி, நீர்பாய்ச்சி வைத்தவர்—என்று நினைத்துப் போற்றியிருப்பதும், தியாகையர் இசைக்குத் தெலுங்குமொழி சிறந்ததென்ற நோக்கில் பாடவில்லை, தாய்மொழி என்ற வகையில் தெலுங்கில் பாடினார் என்று குறிப்பதும், நகைச்சுவைக்குத் தொல் காப்பிய விளக்கத்தினை ஆங்கில அறிஞர் கருத்தோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டியிருப்பதும் அரிய குறிப்புக்களாகும்.

பள்ளி இலக்கிய மன்றத்திலிருந்து பாராளுமன்றம் வரையில் நிகழ்த்திய உரைவண்ணமாக இந்நூல் பொலிகிறது. தமிழ் வண்ணம், கலைவண்ணம் என்று இரு வண்ணங்களும் இணையும்படி அமைந்த இந்நூல் ஒரு பல்சுவைத் தொகுப்பு; பயனுள்ள தொகுப்பு.

தமிழ்நலம் காண விழைவார்க்கு இஃதொரு முன்னோடியாய் வழிகாட்டியாய் விளங்கும் இலக்கியக்கையேடு.

தேர்ந்துரைத்தும் தொகுத்து வழங்கியும் செந்தமிழ்த் தொண்டாற்றும் அறிஞர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் வரைந்த இந்நூலுக்கு யான் எழுதியது அறிமுக உரையன்று, அன்பின் கையுறை.

ஒளவை நடராசன்

சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்
 சுவாமிநாதர், சுவாமிநாதர்

அணிந்துரை

கலைமாமணி, தமிழாசிரியர்,
டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன் அவர்கள்,
தமிழியல் துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்.

தமிழ்மொழி - இனம் - சமுதாயம் என்ற நிலையில் சொல்லும் செயலும் ஒன்றாக உறுதியுடனும் நேர்மையுடனும் செயலாற்றும் ஈழத் தமிழர்களுள் பேராசிரியர் அறிஞர் கா. பொ. இரத்தினம் குறிப்பிடத் தக்கவராவர்.

“பெருமைக்கும் ஏனைச்சிறுமைக்கும் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்”

என்ற வள்ளுவரின் திருக்குறளை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு திருக்குறட் கருத்தினைப் பரப்பத் தமிழ்மறைக் கழகம் கண்ட தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர்; தமிழர் ஒற்றுமையோங்கக் குரல் கொடுக்கும் ஆர்வலர்; எதனையும் அஞ்சாது இடித்துரைக்கும் அரசியல் அறிஞர்; தீண்டாமை யை அறவே களையத் துடிக்கும் சமூகத்தொண்டர்; சாதி சமய வேற்றுமைகளை நீக்க நினைக்கும் நல்லெண்ணத்தர்; காந்தியத்தை அடியொற்றிய எளிய வாழ்வினர்; கலை ஆர்வமிக்கவர்; பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை நல்லாசிரியராகப் பணியாற்றிய பேராசிரியர்; ‘இலங்கை

யில் இன்பத் தமிழ்' முதலிய பதினாறுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்த நூலாசிரியர்; ஆய்வுத் தளத்திற்கு வழிகாட்டும் நெறியாளர்.

பேராசிரியர் கா. பொ. இரத்தினம் தமிழ் மக்களுக்கு அளித்துள்ள தமிழ்க்கொடையே 'உரைவண்ணம்' என்ற இந்நூல். தமிழில் பல்வேறு துறைகளில் வெளிவரும் புதிய நூல்களில் இந்நூல் ஒரு புது நோக்கினது.

பல்வேறு துறைகளில் சிறப்பும் முதன்மையும் பெற்றுள்ள நூலாசிரியர் பல்வேறு காலகட்டங்களில் தாம் நிகழ்த்திய உரைகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் 'உரைவண்ணம்' என்ற தலைப்பில் இந்நூலினைத் தந்துள்ளார். காற்றோடு கலந்துவிடும் வெற்றுரைகளைப் போலன்றி இவர் தம் உரைகள் தமிழர் உள்ள உணர்வுகளைத் தூண்டிச் சிந்தனையை வளம்பெறச் செய்வன. தலைமை உரை, சிறப்புரை, ஆய்வுரை எனப் 15 உரை வகைகளில் 26 உரைகள் ஆற்றொழுக்கான நடையில் அமைந்துள்ளன.

தமிழ்மொழி, தமிழின மேம்பாட்டிற்கான அரிய கருத்துக்கள் இந்நூலில் நிரல்பட அமைந்துள்ளன. இன ஒற்றுமைக்குக் காரணமான மொழியே அவ்வினத்தின் உயிர்நிலை என்பதனை நூலின் தொடக்கத்திலேயே வலியுறுத்துகின்றார்.

தமிழ்மொழி தமிழர்கள் அனைவரையும் ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றலுடையது. தமிழின்றேல் தமிழினம் இல்லை என்ற இவர் முழக்கம் தாய் மொழிக் கொள்கையில் இவர் கொண்டுள்ள பற்றினைப் பறைசாற்றுகின்றது.

எல்லாம் தமிழில் என்னும் இயக்கத்துக்கு வணக்கமும் ஆக்கமும் அளிப்பவர் தொகை பெருகவேண்டும் என்றும், தமிழ்ப்புலவர் தமிழ் எழுத்தாளர் என்று பிரித்து வேற்றுமையை வளர்க்காமல் இருபகுதியினரும் ஒன்றுபட்டுத் தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் இவர் விடுக்கும் அன்

பாண வேண்டுகோள்கள் ஏற்கத்தக்கன. தமிழ் உரை நடையைப் பிழையின்றிச் செம்மையாகவும் யாவர்க்கும் விளங்கத்தக்கதாகவும் எழுத வேண்டும் என்ற இவரது விருப்பத்தைப் படைப்பாளர்கள் முழுமையாகக் கருத்தில் இருத்த வேண்டும். தமிழர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடும் போதும் ஒருவருக்கொருவர் எழுதும் போதும் தமிழை மட்டுமே பயன்படுத்துவதாக உறுதி செய்து அதன் படி நடக்க வேண்டும் என்ற விழைவும் வரவேற்கத் தக்கது. தமிழை வளப்படுத்தும் எழுத்தாளர்கள் தமிழை வாழவைக்கும் பெரும்பணியில் ஈடுபடவேண்டும் என்பது இவரின் பெரு விருப்பம்.

திருக்குறளைத் தமிழ் மறையாகக் கருதும் இவர் திருக்குறளே பிளவுபட்ட தமிழினத்தை உயர்ந்த குறிக் கோளுடன் ஒன்றுபடச் செய்ய வல்லது என்று தெளிவுடன் கூறுகிறார்.

இலக்கிய நோக்கில் கம்பர் காவியத்திலும், காளமேகப் புலவர் தனிப்பாடல்களிலும் கவிநயம் காண்பது உளம் கொள்ளத்தக்கது. அகநானூறு-நெய்தல் திணை பற்றிய கட்டுரை ஆய்வுச் சிந்தனைக்குரியது.

காந்திய வழியைப் பின்பற்றும் பேராசிரியர் ஆடம்பர வாழ்வை அறவே வெறுத்து எளிய வாழ்வினராகத் திகழ்கிறார். பட்டுச் சேலைகளில் பாழடிக்கும் பணத்தினை நல்வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும் நல்ல தமிழ், ஆங்கில நாளேடுகளை நடத்தப் பயன்படுத்தலாம் என்ற இவர்தம் உயரிய கருத்து அனைவராலும் விரும்பி ஏற்கத்தக்கது.

சமுதாய நோக்கில் இவர் தீண்டாமையை அறவே களையக் கருதுகிறார். தீண்டாமைப் பேய்பிடித்தலையும் காட்சியைக் கண்டு நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை என்று பொருமுகிறார். அன்பே சிவம், நீதியே சிவம் என்கூறிச் சிவம்பெருக்கும் சிலர் தீண்டாமைக்கு வித்திடுவதைக்

கடுமையாகச் சாடுகிறார். பிறப்பினால் அனைவரும் சமத்துவம் உடையவர்களே என்று வலியுறுத்தும் இவர் தீண்டாமை பாராட்டும் சமுதாயம் பிறரை வருத்துகிறது; பிறருக்குக் கேடு சூழ்கிறது என்று வருந்துகிறார்.

‘புலவர்கள் ஒங்குக’ என்ற தலைப்பில் பண்டைக் காலத்தைப் போலத் தமிழ்ப் புலவர்களைச் சமுதாயத்தின் மதிப்பிற்கும் போற்றுதலுக்கும் உரியவர்களாக்கினாலன்றி தமிழ் தலை நிமிர்ந்து வாழும் நிலை உண்டாகாது என்று உரைக்கின்றார்.

தமிழும் தமிழரும் தமிழ் நெறியாகிய சைவமும் தழைத்தோங்கத் தனித்ததோர் வழிகாட்டிய பெரும் புரட்சியாளர் என மறைமலையடிகளைப் பாராட்டுகிறார். ஈழத்தமிழ்ப் பெரும்புலவர் பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளையைத் தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வர் எனச் சிறப்பிக்கின்றார்.

நுண்கலைகள் குறித்து இவர்கூறும் கருத்துக்கள் உளம் கொள்ளத் தக்கன. போரினால் பெற முடியாததனைக் கலையினால் பெறத்தக்க நிலைமை தமிழகத்தில் இருந்தது என்பதனை, கபிலர் பாரி உறவு கொண்டு நயப்படுத்துவது இன்புறத்தக்கது.

நுண்கலைகளில் இலக்கியம், இசை, நாடகம் என்பனவே தனிச்சிறப்புடையன என்று கூறும் இவர் இவையே மக்களின் வாழ்வை நிறைவாக்குவதற்கும், மனம் மொழி மெய்களைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்கும், பண்பாட்டை உருவாக்குவதற்கும் இன்றியமையாதன என விதந்தோதுகிறார்.

தமிழிசை ஏற்றம் பெற வேண்டும் என விழையும் இவர், பொருள் தெரியாத பாடல்களைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கக்கூடாது என வலியுறுத்துகிறார். ‘என் இதய வீணையை மீட்டுவது வங்கத்தாயின் திருக்கரங்

களே' எனத் தாகூரின் கருத்தினை இங்கு மேற்கோள் காட்டுவது இன்புறத்தக்கது. சுருங்கக் கூறின் இந்நூல் ஒரு கருத்துக் கருவூலம், நற்சிந்தனைகளின் விளைநிலம் எனப் போற்றி மகிழலாம்.

தமிழன்னை பெற்ற தவப்புதல்வர் கா. பொ. இரத்தினம் மேலும் தம் மொழிச்சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்திப் பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

ஆறு. அழகப்பன்

1.1

சென்னை நகரம்

தலைமை உரைகள்

1.1

உயிர் நிலை*

ஓரின மக்களுடன் அவர்கள் பேசும் மொழி என்றும் பிரிக்க முடியாத தொடர்பு உடையது. நாடுகள் ஒவ்வொன்றும், அங்கு வாழும் மக்களும், அவர்கள் பேசும் மொழியும் பெரும்பாலும் ஒரு பெயரையே உடையனவாய் இருக்கின்றன. உதாரணங்களாக யப்பான், யப்பானியர், யப்பான் மொழி— தமிழ் நாடு, தமிழர், தமிழ் மொழி என்பவற்றைப் பொருத்தி நோக்குக. சாதி, சமயம், பட்டம், பதவி, வறுமை, செல்வம் முதலியவற்றாலே பிளவுபட்டுக் கிடக்கும் ஓரின மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது அவர்கள் பேசும் மொழியேயாகும். தமிழ் மக்களாகிய நாம் எங்கெங்கு வாழ்ந்தாலும் எம்மையெல்லாம் ஓரினமாக்கிப் பெருமை யடையச் செய்வது நமது தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழி யன்றோ! இவ்வாறு ஓரினத்தின் ஒற்றுமைக்குக் காரணமாக இருக்கும் மொழியினை அந்த இனத்தின் உயிர் நிலை என்றே கூறல் வேண்டும்

இக்காலத்தில் உலகில் முன்னணியில் நிற்கும் நாடுகள் யாவும் தத்தம் மொழிகளை வளர்த்துப் பெருமையும் வளமும் பெற்றுள்ளன. “மொழிவளர்ச்சி இன்றேல் இன

* நுவரெலியா நகரமண்டபத்தில் நடைபெற்ற தமிழ்மாநாட்டில் 20. 11. 19 53 இல் நிகழ்த்திய தலைமை உரையைத் தழுவி யது.

வளர்ச்சி, நாகரிக முதிர்ச்சி, கலையுணர்ச்சி, செல்வப் பெருக்கம், ஆட்சிச் சிறப்பு முதலியன தோன்றல் சாலாது. விடுதலை இழந்து மாற்றான் ஆட்சிக்குட்பட்டு அடிமைகளாகிய மக்கள் தம் மொழியினைப் போற்றி வளர்ப்பார்களாயின் தமது சிறைச்சாலைத் திறப்பைத் தாமே வைத்திருப்பவர்களாவர்” எனப் பிரான்சிய அறிஞர் ஒருவர் கூறுகிறார். பிறநாடுகளை அடிமைப்படுத்தி ஆண்ட வல்லரசுகள் யாவும் தம்மொழிகளை அரச மொழிகளாக அந்நாடுகளிற் புகுத்தியுள்ள காரணம் யாது? “சொற்களினால் நாங்கள் ஆளுகிறோம்” எனப் பிரித்தானியத் தலையமைச்சர் ஒருவர் கூறினார். கிரேக்க தேசத்தில் அரசியல் வாதிகளுக்குச் ‘சொல்வல்லார்’ என்ற பெயரே இருந்தது. திருவள்ளுவரும் சொல்வன்மை என்ற அதிகாரத்தில் அரசியலுக்கும் சொல்வன்மைக்குமுள்ள பெருந்தொடர்பை விளக்கியுள்ளார்.

வில்லம்பிலும் சொல்லம்பே வலிமைமிக்கது. வாளினால் உலகை வென்றுவிட முடியாது; மக்களின் மனத்தை மாற்ற முடியாது. ஆனால், சொல்லினால் மக்கள் யாவரையும் ஒன்றுபடுத்தி விரும்பியதைச் செய்விக்கலாம்; உலகத்தையே ஆளலாம்.

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்துஇனிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறிள்”

எனும் வள்ளுவர் வாய்மொழியை நன்கு ஆராய்ந்து பாருங்கள். ஆளுந்திறனை அளிக்குமாற்றல் மொழிப்புலமைக்கு இருந்தமையினை நம்முன்னோர் நன்கறிந்திருந்தனர். இதனாலேயே புலவர்களைப் போற்றிச் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கு முதன்மையளித்தனர்; சங்கங்களை நிறுவித்

தமிழை வளர்த்தனர். தமிழரசர்களும் புலவருடைய மொழி வழி ஒழுகினர். தமது வீரத்துக்கு இழுக்கு நேர்ந்தாலும் தமிழ்ப் புலமைக்கு முதன்மை கொடுத்த பெருமை நம்நாட்டு மன்னர்களுக்கு உரியது.

முற்காலத் தமிழ் மன்னர்கள் தம் வீரத்துக்கு அறிகுறியாக வீரமுரசு ஒன்றினை வைத்துப் போற்றுவது வழக்கம். அஃது இருக்கும் கட்டில் முரசு கட்டில் எனப்படும். இந்தக் கட்டிலில் எவரும் ஏறுதல் கூடாது. அறிந்தோ அறியாமலோ ஏறினோர் எவராயினும் வாளால் வெட்டிக் கொல்லப்படுவர். முரசுக்குச் செய்யப்படும் இழுக்கு அரசனுடைய வீரத்துக்குச் செய்யப்படுவதாகக் கருதப்படும்.

மோசிகிரனார் எனும்புலவர் சேரமான் தகடுரேறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை எனும் அரசனைக் காணச் சென்றார். சென்றவர் களைப்பு மிகுதியினால் அவனுடைய முரசு வைக்கும் கட்டிலில் ஏறிப்படுத்து உறங்கி விட்டார். அந்த மன்னன் அங்கு வந்து, நித்திரை செய்யும் புலவரைக் கண்டான்; தன்வீரத்திலும் தமிழ்ப்புலமை சிறந்ததென்று எண்ணினான்; அவருடைய பெருங்குற்றத்தை மறந்தான்; அவர் நித்திரை முடிந்து எழும் வரையும் கவரிகொண்டு வீசினான். வாள்வீரன் சொல்வீரனுக்குத் தலைசாய்த்தான். நாட்டரசன் மொழியரசனுக்குப் பணிபுரிந்தான். கொலைக்குற்றம் செய்தவருக்குக் கவரி வீசச் செய்தன யாவை? அந்த வீரமன்னனுடைய தமிழ்ப்பற்றும் அவனுடைய தமிழறிவுமேயாகும். “நீ நற்றமிழ் முழுதறிந்தமைக்கு இப்பெருஞ் செயல் அடையாளம்” என்று அவனைப் பாராட்டிப் பாடினார் அந்தப் புலவர் பெருமான்.

.....
 “நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
 அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
 இருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழித்ததை
 அதுஉஞ் சாலு நற்றமிழ் முழுதறிதல்
 அதனொடும் அமையாது அணுக வந்துநின்
 மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென

வீசியோய்!''*

இஃது அவருடைய பாடலின் ஒரு பகுதி. இதனை இக்கால அரசியல்வாதிகள் யாவரும் படித்து உணரல் வேண்டும்.

ஒரு மொழியின் பெருமையையும், அம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் பண்டைச் சிறப்பையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுவன அம்மொழியிலுள்ள இலக்கிய நூல்களேயாகும். இதனாலேயே தம்முடைய நாட்டையும் நகரையும் உயிரையும் இழந்தாலும் இலக்கிய நூல்களை இழந்துவிட மன்னர்களும் மக்களும் விரும்புவதில்லை. தமிழராகிய நமக்குப் பெருமை யளிப்பவற்றுள் நமது இலக்கியச் செல்வம் தலையிடம் பெற்று விளங்குகிறது. எல்லாச் சமயத்தவர்களும் இதனை வளம்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். நமது பண்பாட்டை வளர்த்து ஒற்றுமையாக நாம் வாழுதற்கு நமது இலக்கிய நூல்களை நாம் நன்கு கற்றல் வேண்டும். இக்காலத்திலே சமயத் தொடர்பு காரணமாகத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பிரித்துப் போற்றும் முயற்சிகள் நடைபெறுவதை உங்களிற் பலர் அறிவீர்கள். இவ்வாறு சமய அடிப்படையில் இலக்கியங்களைப் பிரிப்பதோ உயர்த்துவதோ தமிழரின் பண்பு ஆகாது. பண்புடையாளர் எச்சமயத்தவர்களாய்

* புறநானூறு-174.

இருப்பினும் அவர்களைப் பாராட்டுதல் நன்மக்கள் செயல். இதைப் போலவே இலக்கிய நூல்கள் எந்தச் சமயத் தொடர்புடையனவாயினும் அவற்றைப் பொது நோக்குடன் பாராட்டுதல் வேண்டும்; படித்துப் பயனடைதலும் வேண்டும்.

சிறந்த நூல்கள் படிக்கப் படிக்க இன்பம் பயக்குமென வள்ளுவர் பெருமான் கூறுகிறார். ஆகவே தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் சிறப்பினை அறிதற்கு அவற்றிலுள்ள நயங்களை அளவுகோலாகக் கொள்ளுதல் வேண்டுமேயன்றி அவற்றின் சமயத் தொடர்பை அளவு கோலாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. இது “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்று சொல்லிப் பெருமையடையும் நமக்குப் பொருத்தமற்றது. “யாவரும் ஓரினம், ஒரு குலம், ஒரு நிறை, ஒரு விலை” என்று கூறிச் சமநிலைகாண விரும்புகிற இக்காலத்தில் இவ்வாறு செய்வது அறிவுடைமை யாகுமா? ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டினை வளம்படுத்தலும், தமிழ்க் கலைகளை வளர்த்தலும், தமிழ்மொழியினைப் போற்றுதலும் தமிழைப் பேசும் எல்லா மக்களுக்குமுரிய கடமைகளாகும். இவற்றை நிறைவேற்றுதற்குத் தமிழைப் பேசும் மக்கள் யாவரும் ஒன்றுபட்டு உழைக்க வேண்டும். நம்மக்கள் யாவரையும் ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றலைத் தமிழ் மொழிக்கு அளிப்பன தமிழ் இலக்கியமும், தமிழிசை போன்ற பிற கலைகளுமேயாகும். இந்தக் கலைகளைச் சமய அடிப்படையிற் பிரித்து வேறுபடுத்த முயன்றால், தமிழைப் பேசும் மக்களைப் பிரித்து அவர்களின் ஒற்றுமையைச் சிதைப்பதாக முடியும் என்பதை நாம் யாவரும் நன்கு அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்!

உயிர்நிலை

உலகத்து நாடுகளுள்ளே சங்கம் வைத்து மொழியை வளர்த்துப் பழம் பெருமை பெற்ற நாடு தமிழ்நாடு. மொழி வளர்ச்சி, இனமொழிச்சி, கலையுணர்ச்சி முதலியவற்றைச் சங்கங்கள் வாயிலாகவே மக்களிடையே நன்கு உண்டாக்க லாம் என்று கண்டவன் தமிழன். இந்த உண்மையை இலங்கையிலே சிலபகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மக்கள் இன்னும் உணராமல் இருக்கிறார்கள். இவர்களும் உணர்ச்சி பெறத்தக்க முறையில் நுவரெலியாத் தமிழ் அன்பர்கள் தொண்டாற்றுகிறார்கள். இவர்களுக்கு இப்பகுதித் தமிழர்கள் பேராதரவு நல்குவது பாராட்டத் தக்கது. இத்தகைய ஆதரவைக் கொழும்பு கண்டி முதலிய பெரு நகரங்களிலே கூடக் காணாதல் முடியாது. பண்டாரவளை, வதுளை, பசறை முதலிய நகரங்களிலும் தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவப் போவதாக அன்பர்கள் அறிவித்துள்ளார். இலங்கையிலே தமிழ்ச் சங்கங்கள் இல்லாத இடங்களில் அவற்றை உடனே நிறுவுதல் அவ்விடங்களிலுள்ள தமிழார்வம் படைத்தோர் கடனாகும்.

“தமிழ்மொழியே தமிழர்கள் யாவரையும் ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது; தமிழினமேல் தமிழினம் இல்லை” என்பதை இன்னும் தமிழ்த் தலைவர்கள் சிலர் அறியாமல் இருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பண்பாட்டை வளம்படுத்த விரும்புவோர் சிலர் தமிழ் இலக்கியங்களைச் சமய அடிப்படையிற் பிரித்துப் போற்றும் முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்கின்றனர். இந்தக் குறைகளை எல்லாம் நீக்குதற்கும், தமிழைப்பேசும் மக்களை ஒன்றுபடுத்தித் தமிழை வளர்த்தற்கும் இப்பொழுதுள்ள தமிழ்ச் சங்கங்களும் இனித்தோன்றும் சங்கங்களும் முயலுதல் வேண்டும். வாழ்க தமிழ்! வளர்க தமிழினம்!



1.2

வள்ளுவர் வழி*

இத்திருக்குறள் மாநாட்டை இந்த யாழ்ப்பாண நகரில் மிகச் சிறப்பாக நடத்தப் பெருமுயற்சி செய்த வட இலங்கைத் தமிழாசிரியர் சங்கத்துக்கு நன்றி கூறுதலே எனது முதற் கடமையாகும். ஒரு நாட்டின் வாழ்வும் வளமும், சீருஞ் சிறப்பும் ஆசிரியர்களையே பொறுத்துள்ளன என்பதை எவரும் ஏற்றுக் கொள்வர். ஒரு நாட்டின் பெருமை அந்நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டு உயர்விலும் முயற்சித் திறனிலும் தங்கியுள்ளது. நாட்டு மக்களைப் பண்பாடும் முயற்சியும் நிறைந்த மக்களாக ஆக்கும் பணியீ லீடுபட்டவர்கள் ஆசிரியர்களேயாவர். இதனாலேயே ஆசிரியர்களை நம் முன்னோர் “எழுத்தறிவித்தோன் இறைவனாவான்” என்று போற்றினர்.

இறைவன் என்று போற்றப்படும் ஆசிரியர்கள் தங்கள் கடமைகளை நன்கு செய்தல்வேண்டும். இவர்கள் மாணவர்களுக்கு மட்டும் வழிகாட்டுதலோடு அமைந்துவிடலாகாது; நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்கும் வழிகாட்டுதல்வேண்டும்.

* வடஇலங்கைத் தமிழாசிரியர் சங்க ஆதரவில் நடைபெற்ற தமிழ் மறைக் கழகத்தின் நான்காவது திருக்குறள் மாநாட்டில் 18-5-1966இல் நிகழ்த்திய தலைமைஉரை

வள்ளுவர் வழி

தனி ஒருவன் மாத்திரமன்றித் தமிழினம் மாத்திரமன்றி, உலகம் முழுவதும் வாழுதற்கு வழிகாட்டியவர் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அவர் இயற்றிய திருக்குறளைப்போல, உலக இலக்கியங்களுள்ளே மிகச் சிறந்த பேரறிவு நிறைந்த நூல் வேறொன்றில்லை. இஃது என்கருத்தன்று. அல்பேட்டுச் சுவைச்சர் எனும் சேர்மனியப் பல்கலைப் புலவர் கூற்றாகும்.

திருக்குறளைப் போற்றாத தமிழ் மக்களில்லை; புகழாத புலவர்களில்லை. தமிழினம் மாத்திரமன்றிப் பிறமொழியாளரும் அதனைப் போற்றிப் பயனடைகிறார்கள். இந்த உலகத்திலேயுள்ள இலக்கிய நூல்களுள் மிகக் கூடிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல் திருக்குறள் என்பதை மறவாதீர்! இத்தகைய திருக்குறளைத் தந்து வாழ வழிகாட்டிய திருவள்ளுவரைப் போற்றுதல் ஆசிரியர்களுடைய முதற்கடமையாகும். இதை உணர்ந்து திருவள்ளுவரைப் போற்றுதற்கும், அவர்தந்த தமிழ் மறையின் ஒளியை எங்கும் வீசச் செய்தற்கும் முன்வந்து உழைக்கும் ஆசிரியர்களை வாழ்த்துகிறேன். இவர்களுடைய இப்பெரு முயற்சி எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. தமிழ்மக்கள் யாவருக்கும் இம்முயற்சி மகிழ்ச்சி அளிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒரு நாட்டிலே சிறந்த கொள்கை பரவி நிலைக்க வேண்டுமெனினும், ஓரியக்கம் வேர்கொண்டு வளர வேண்டுமெனினும் உரமிட்டு நீர் வார்த்து அவற்றை வளர்க்கத்தக்க நல்ல வாய்ப்பு ஆசிரியர்களுக்கிருக்கிறது. அவர்களுடன் இத்துறையில் எவரும் போட்டியிடல் முடியாது. நம் இனம் இன்று அல்லற்படுதற்குப் பல காரணங்களுள். இவற்றுள்ளே தலையானது ஆசிரியர்கள் தங்கள் கடமையை

உணர்ந்து முறையாகச் செய்யாமையேயாகும். தம்பெருமையைத் தாம் அறியாது அவர்கள் தூங்கிக் கிடந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் தம்பெருமையையும் கடமையையும் உணர்ந்து கொண்டார்கள் என்பதற்கு இத்திருக்குறள் மாநாடே சான்றாகும். மக்கள் யாவரையும் திருக்குறளில் ஈடுபடச் செய்து நல்வாழ்வு வாழச் செய்யவேண்டுமெனும் எமது தமிழ் மறைக்கழகத்தின் நோக்கம் இனி நன்கு நிறைவேறும் என்பதை எண்ணும்போது இறும்பூது எய்துகின்றேன்.

தமிழ் மறைக் கழகத்தை யான் தொடக்கி வளர்த்து வருவதற்குரிய காரணத்தை இம்மாநாட்டில் விரித்து விளக்க விரும்புகிறேன். என் அருமை நண்பர்கள் இரண்டொருவர், இதனை நன்கு அறியாததால் எமது கழகத்தின் வளர்ச்சியைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் பொருத்தமற்ற வற்றைச் சொல்கின்றனர்; “நாங்கள் பிடிக்கமுன் இவ்வள்ளுவரைப் பிடித்துவிட்டாரே” என்றுந் துக்கப்படுகிறார்கள்; பொறாமைத்தீயை வளர்க்கிறார்கள். இவர்கள் கூற்றை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. “பகை நட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்பை” வளர்க்க வேண்டிய கடமையுடைய நாம், நண்பர்களை வெறுக்க வேண்டியதில்லை. என்றாலும் அவர்களின் வயிற்றெரிச்சல், இக்கழகத்தைத் தொடக்குதற்கு யான் ஏன் எண்ணினேன் என்பதை விளக்குதற்கு உதவிசெய்கிறது. அதற்காக அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

மக்கள் யாவரும் உண்மையை அறிந்து உணர்ந்து தொழிலாற்றும் ஆற்றல் உடையவர்கள். எனினும், சிலர் அறிந்தாலும் உணர்ச்சியின்றி வாழ்கிறார்கள். உணர்ச்சி உந்தாவிடில் எவரும் நன்கு தொழிலாற்றாதல் முடியாது.

வள்ளுவர் வழி

சிலர் உணர்ந்தாலும் துணிவின்மையாலே தம் சொல் செயல் முதலியவற்றை அடக்கி வாழ்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் அடிமைப் பழக்கத்தாலும், சுய நலத்தாலும் உண்மையை அறியவும் நல்வழியை நாடவும் முயலாமல் வாழ்கிறார்கள்; பகுத்தறிவு சிறிதும் இன்றிப் பிதற்று கிறார்கள்; நல்ல காரியங்களைக் கெடுக்கவும் பார்க்கிறார்கள்; “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப் பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்று வள்ளுவர் கூறியதைச் சிறிதுங் கருதாமற் குருட்டாட்டம் ஆடுகிறார்கள்; தம் மனச்சாட்சியைக் கொன்று வாழ முயல்கிறார்கள்; தமக்கின்னாமை தாமறியாத கன்னெஞ்சர்களாகக் காட்சி யளிக்கிறார்கள்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் இந்து அறநிலையச் சட்டம் இயற்றுதல் பற்றி எழுந்த பிணக்குகளிலே கருத்தூன்றிய மக்களுக்கு இந்த உண்மைகள் உள்ளத்தை உறுத்தியே இருக்கும். தமிழ் அறிஞர்களிற் சிலர் தமிழனின் பண்பாட்டையும், சமதர்மத்தையும் சிதைத்துச் சாதி வேற்றுமையைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள்; எழுதினார்கள். தீண்டாமையை நீக்கி, “யாவரும் கேளீர்” என்ற நிலைமையை உண்டாக்குதற்கு, “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்ற உண்மையை நிலை நாட்டுதற்கு அவர்கள் முயலவில்லை; முயன்றவர்களையும் தூற்றினார்கள்; வாய்ப்பான சில போர்வைகளுள் நுழைந்து நின்று மக்களை மாக்களிலும் இழிந்தவர்களாக்கினார்கள். இந்தச் செயல்களைக் கண்டு என் உள்ளந் துடித்தது. இந்த இலங்கையிலிருந்து தீண்டாமையை அகற்றிச் சாதி வேற்றுமையைத் தகர்த்து “எல்லோரும் ஒரு குலம்; எல்லோரும் ஒரு நிறை; எல்லோரும் ஒரு விலை” என்ற நிலைமையை

உண்டாக்க இயன்றதைச் “செய் செய்” என்று என்மனம் ஏவியது. சிந்தித்தேன்! சிந்தித்தேன்! பலநாள், பலவாறு சிந்தித்தேன். “பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்”, “பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங் கருமமே கட்டளைக்கல்” எனுந்திருக்குறள்களே எனக்கு வழிகாட்டின. நம் அருமைத் தமிழ் மறையின் கருத்துக்களைத் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் வேரூன்றச் செய்தால் தமிழினம் தலையெடுக்கும், உயர்வடையும் என்று நான் முடிவு செய்தேன்; தமிழ் மறைக்கழகத்தினை உருவாக்கினேன்.

பல காரணங்களாற் பிளவுபட்டிருக்கும் தமிழினத்தை ஓர் உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் ஒன்றுபடச் செய்யவும் திருக்குறளே பொருத்தமுடைத்தென நாங்கள் எண்ணினோம்; யாவரையும் ஒரு குறிக்கோளுடன் ஒன்றுபடச் செய்வதற்காகத் திருவள்ளுவர் திருநாளைச் சாத்மித பேதமின்றி ஒரு நாளிற் கொண்டாடுமாறு தமிழ் மக்களைக் கேட்டோம். இன்று யாவருங் கொண்டாடுகிறார்கள். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதும் எங்கள் வேண்டுகோள் பரவிப் பயன் அளித்துளது. ஏடுகளும் வானொலி நிலையங்களும் எமது முயற்சியை ஆதரித்தன; ஆக்கமும் நல்கின. நேற்றுத் தொடங்கிய கழகம் இப்படிப் பெருமுயற்சி செய்வதைப் பொறுக்க முடியாத இரண்டொருவர் இன்றும் முணுமுணுக்கிறார்கள். நான் பச்சைப்படியாகச் சொல்வதைப் பொறுத்தருள்க. நாவலர் பெருமானிடம் நான் படித்த பாடம் இது.

இந்த அன்பர்களுக்கும், தொண்டு செய்ய விரும்பும் பிற அன்பர்களுக்கும் வள்ளுவர் காட்டும் வழியை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். “ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா ஊக்கம் உடையானுழை.” இந்த வாய்மொழியினைப்

பின்பற்றுகிறவர்கள் எதனையுஞ்செய்து வெற்றிபெறலாம் மக்கள் நலத்துக்காகத் தொடங்கப்படவேண்டிய இயக்கங்கள் பல நம் நாட்டில் உள். இவற்றைத் தொடக்கி நன்கு நடத்தி வெற்றி காண்பவர்கள் நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையராஃப் போற்றப்படுவார்கள். தீண்டாமை யொழித்தல், மது நீக்குதல், குற்றவொழிப்பு, உயிர்ப்பலி நிறுத்தல், சீதன ஒழிப்பு, ஆடம்பரச் செலவுகளை நீக்குதல், நாட்டுக்குப் பொருத்தமான குடிசைக் கைத்தொழில்களைப் பரப்புவதல், உணவுப்பொருள்களைப் பெருக்குதல் முதலிய துறைகளில் எல்லாம் முயன்றால் நாட்டுக்குப் பெருந்தொண்டு செய்யலாம். நண்பர்களே முயலுங்கள்.

இந்த இயக்கங்களை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நெருக்கடியான நிலைமை இப்பொழுது உருவாகி விட்டது. எனவே இம்மாதிலே இப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டிய யாவை? எங்கள் தமிழ்மறை நமக்குக் காட்டும் வழியாது? என்பவற்றை ஆராய்ந்து உடனே முயலுதல் இன்றியமையாதது. நம்மினத்தை வாட்டியிருக்கிச் சீர்குலைத் தமிழ்க்கும் பெருநோய் தீண்டாமையேயாகும். “அரிதரிது மானிடராதல் அரிது” என்று நாம் முழங்குகிறோம்; ஆனால், மனிதப் பிறப்பெடுத்த சிலரைத் தீண்டாதார் என ஒதுக்குகிறோம். ஆடு, மாடு, நாய், பூனை, கோழி முதலியவற்றுக்குள்ள உரிமையைத் தானும் நம் மக்களின் சிலருக்குக் கொடுக்க நம்மிற் சிலர் மறுக்கிறார்கள். நாம் நம்முள்ளே சிலரை நசுக்குகிறோம், ஒடுக்குகிறோம், தாழ்த்துகிறோம்.

ஓரினம் பலபுரிகளால் ஆக்கப்பட்ட கயிற்றைப் போன்றது. அக்கயிற்றிலுள்ள புரிகள் வலிமையற்றனவாய் இடையிடையே அறுந்து ஏனைய புரிகளுடன் சேராமல் இருக்கு

மானால், அக்கயிறு விரைவில் அறுந்து பயனற்றதாகப் போய்விடும். கயிறு வலிமை உடையதாயிருப்பதற்குப் புரிகள் யாவும் இணைந்து ஒன்றாகப்பிணைந்திருக்கவேண்டும். அப்படியே ஓரின மக்களிடையே பல தொழில்களைச் செய்கிறவர்களும் ஒன்றுபட்டுச் சமத்துவமாயிருக்க வேண்டும். இனத்துக்குப் பேரிடர் நேரிடுங் காலத்தில் இனத்தினைச் சிதைக்கும் வேற்றுமைகளை நாம் போக்கவேண்டும். பிறப்பினாலே, சாதியினாலே வேற்றுமை பாராட்டுவது துரோகச் செயலாகும். இக்காலத்திற் போல வள்ளுவர் பெருமான் காலத்திலும் இத்துரோகத்தைச் செய்தவர்கள் இருந்தார்கள். அதனாலேயே அவர் அழுத்தந்திருத்தமாகப், “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று கூறி அவர்களைத் தெருட்டினார்.

பிறப்பினால் எல்லாருஞ் சமத்துவமுடையவர்களாயிருப்பினும் உலகத்திலே பெரியோர்—சிறியோர், சான்றோர்—கயவர் முதலிய பிரிவினர் இருக்கின்றார்களே! இதற்கு என்ன காரணம்? என்ற வினா எழுகிறது. இதற்குக் காரணத்தையும் வள்ளுவர் “சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்” என்று விளக்கினார். மக்கள் தொழிலைச் செய்யும் திறமையினாலே-செய்யும்பொழுது ஒழுக்கும் ஒழுக்கத்தினாலே அவர்களிடையே வேற்றுமை உண்டாகிறது. இக்குறளுக்குப்பரிமேலழகர் எழுதிய உரை வள்ளுவர் கருத்துக்கு மாறானது. காளிங்கர் உரையே பொருத்தமானது. “பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக் கல்” என்னுங்குறள் “சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்” என்பதனை விளக்குகிறது.

தீண்டாமை பாராட்டும் சமுதாயம் பிறரை வருத்துகிறது; பிறருக்குக் கேடு சூழ்கிறது. இப்படிப்பட்ட சமு

தாயம் பிறரால் வருத்தப்படும்; அறத்தாலே தண்டிக்கப்படும். “மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க சூழின் அறஞ் சூழஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு” என்பது வள்ளுவர் ஆணை. ஒரு மனிதனோ ஓரினமோ ஒடுக்கப்படாமல் துன்பமுறாமல் வாழ வேண்டுமெனின் பிறருக்குத் தீமை செய்தல் கூடாது. “தீப்பால தான் பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால தன்னை அடல் வேண்டாதான்” என்பது வள்ளுவர் காட்டிய வழி எனவே நாம் துன்புறுத்தப்படாமல் இருக்க வேண்டுமெனின் நம்முள்ளே சிலரைத் துன்புறுத்தாமல் வாழப் பழகல் வேண்டும். உயர்ந்த சாதிப் பெருமக்களே! ஒருவன் உங்களைச் சாதி குறைந்தவர்கள் என்றவுடன் எவ்வளவு மனம் வருந்துகிறீர்கள்; “நாயினும் கெட்டவர்கள்” என்றிழித்துக் கூறினால் எவ்வளவு துடிப்படைகிறீர்கள்!

சிறிது கற்பனை செய்து பாருங்கள்! உங்கள் இனத்தவன் ஒருவனைத் தீண்டாதான் எனில் அவன் எவ்வளவு மனம் வருந்துவான். “தனக்கின்னாமை தானறிவான் எவன் கொலோ பிறர்க்கின்னா செயல்” என்று, தம்மை ஒருவிதமாயும் பிறரை வேறொரு விதமாயும் எண்ணும் மக்களின் கன்னெஞ்சத்தையும் கரைக்கத் தக்கதாக வள்ளுவர் பெருமான் வினாவுவதை எண்ணிப் பாருங்கள்! பிறமொழியைப் பேசும் மக்கள் எந்தச் சாதியினராயிருப்பினும் அவர்களுடன் சமத்துவமாய் வாழும் நாம், நம்முடனே பிறந்து நம்மொழியைப் பேசி நம்முடன் வாழும் மக்களிற் சிலரைத் தாழ்த்துவது நீதியாகுமா? நினைத்துப் பாருங்கள். எங்கள் இனத்துக்குப் பெரும் நெருக்கடி உண்டாகியிருக்கும் இந்நேரத்தில் எம் இனத்தைப் பிரித்துச் சிதைக்கும் தீண்டாமையை நீக்கிவிட இன்றே உறுதி செய்யுங்கள். ஒவ்வொரு ஊரிலும் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தைப் பரப்பி “நாம் யாவரும்

ஓரினத்தவர், நம்மிடையே எவ்வித வேறுபாடுமில்லை'' என்று உலகறியச் செய்யுங்கள். பின்னர் நம்மை எவரும் ஒடுக்க முடியாது. ஓரின மக்களில் ஒரு பிரிவினரின் துன்பத்தை நீக்குதல் அவ்வினத்து மக்கள் யாவருடைய கடமை யுமாகும். இதை என்றும் மறவாதீர்!

அடுத்ததாக நம் தமிழ் மக்களுக்குப் பேரிடர் உண்டானதற்குக் காரணம், யாவரும் அரசு உத்தியோகத்தைப் பெரிதாக மதித்துப் பிற தொழில்களைப் போற்றாமையே யாகும். இதனால் நமக்குத் தெரியாமலே நம்மிடையே அடிமை மனப்பான்மையும் மனச்சோர்வும் உண்டாகி விட்டன. அரசு உத்தியோகத்தைப் பெற எதனையும் தியாகஞ் செய்யவும், சிலருடைய காலைப் பிடிக்கவும் முயல்பவர் பலர் நம்மிடையே உளர். “ஒரு ‘கப்’ காப்பிக்கும் ஒரு சுருட்டுக்கும்” எங்களை விற்கிறோம் என்று, பிறர் கூறும் அளவுக்கு விழுந்துவிட்டோம். “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்” என்று வள்ளுவர் வழி காட்டியுளார். இனித் தொழுதுண்டு பின் செல்லும் வாழ்வை விட்டு விடுங்கள் நாங்கள் விரும்பினாலும் இனி அது கிடையாது. இது நமது நன்மைக்கே. இனி உழவுத் தொழிலைப் பெருக்குங்கள். குடிசைக் கைத் தொழில்களைச் செய்யுங்கள். “இலம் என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின் நிலம் என்னும் நல்லாள் நகும்” என்ற தமிழ் மறையை மறவாதீர்!

பொருள் வருவாயைப் பெருக்குவது மாத்திரமன்றிக் குடும்பச் செலவுகளையும் நாம் குறைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் தம்முடைய வருவாய்க்கு மிஞ்சிச் செலவிடும் பழக்கம் நிலைத்துவிட்டது. திருமணம், திருவிழாக்கள் முதலியவற்றிலே அளவுக்கு

மிஞ்சிப் பணத்தைச் செலவிடுகிறோம். இவற்றையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தல் வேண்டும். குடும்பத்தின் பொருளாதாரத்தைச் சீர்ப்படுத்த வேண்டியவர்கள் பெண்களே. 'தற்சொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை' என்பது வள்ளுவர் கருத்து. நம் பெண்மணிகள் இத்துறையிலே ஒரு பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டுவருதல் வேண்டும். பல வீடுகளில் திருமண நாளன்று உடுத்த கூறைச் சிலைகள் வேறு நாள்களில் பயன்படுத்தப் படாமற் பெட்டிகளிற் கிடந்து துஞ்சுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் ஏறக்குறைய ஒரு கோடி ரூபா இவ்வாறு முடங்கியிருக்கிறது!

நம் இனத்தின் நல் வாழ்வுக்கு வேண்டிய சாதனங்களாகிய ஆங்கில - தமிழ் - சிங்கள நாளேடுகளை வெளியிடுதற்கு இப்பணம் மட்டும் போதுமே! நம் இனத்தவர் நலத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு நம்மவர்களால் இம்மும்மொழிகளிலும் நாளேடுகள் நடத்தப்படல் வேண்டும். தமிழ் மக்கள் நினைத்தால் இந்த ஏடுகளை விரைவில் வெளியிடலாம். "எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்துவர் எண்ணியர் திண்ணியராகப் பெறின்" என்பதை ஒவ்வொருவரும் இன்று மனத்தில் இருத்தல் வேண்டும். விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுக் கட்டுப்பாடாக நாம் கடமையாற்ற முயல்வோம்.

நாம் யாவரும் ஒற்றுமைப் பட்டுவிட்டோம்; நிலைமையை உணர்ந்து செயலாற்ற எண்ணிவிட்டோம் என்பதை முதலிற் காட்டத்தக்கது நாம் வழக்குரைக்க ரீதிமன்றம் செல்லாமல் வாழ்தலேயாகும். நம்மிடையே பூசல்களும் மோதல்களும் தோன்றாமல் வாழ முயல்வோம், வழக்குகளுக்குச் செலவு செய்யும் பணத்தையும் நேரத்தையும் ஆக்கப்பணிகளுக்கு அளித்தல் வேண்டும்.

மிருக பலத்தை மிருக பலத்தால் வெல்லுதல் நிலைத்த வெற்றியாகாது. மிருக பலத்தை அன்புப் பலத்தால்- அறப் பலத்தால் மாத்திரம் வெல்லலாம். இதைத்தான் தமிழ் மறை விளக்குகிறது. இதைத்தான் காந்தியடிகள் எடுத்துரைத்து நிலை நாட்டினார். மிருக பலத்தையுடையவர்கள் எவ்வளவு தொகையினராக இருந்தாலும் அறப் பலத்தையுடைய சிலர் அவர்களை வெல்லலாம். மிருக பலம் உடையவர் கருவிகளைக் கொண்டே டீபாரிடுவர். அறப் பலம் உடையார் தம்மைத் தாமே வீரராக்கிப் போரிடுவர். மிருக பலத்தின் ஆற்றல் அதனையுடையவர் தொகையையும் அவர்களுடைய போர்க்கருவிகளையும் பொறுத்தது. அறப் பலத்தின் ஆற்றல் அளவிட முடியாதது. மறத்தை யழித்து அறத்தை நிலைநாட்ட விரும்புகிறவர்கள் தொகையில் எவ்வளவு குறைந்தவர்களாயினும், அறப் பலத்தால் தாங்கள் நினைத்தவற்றைச் சாதிக்கலாம். இந்த அறப் பலத்தை நாம் பெருக்குவதாற்றான் பெருந்தகைமையுடன் வாழலாம்.

பெருந்தகைமை கெட வரும்பொழுது உயிரையே விடலாம் என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறுகிறார். “மருந்தோ மற்றான் ஓம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை பீடு அழிய வந்த இடத்து?” எங்கள் இனத்தின் பெருந்தகைமையை அழித்து அறப் பலத்தை நாம் பெற முடியாமற் செய்வன சிலவற்றைத்தான் இங்குக் குறிப்பிட்டேன். இவற்றை நீக்க இன்றே உறுதி செய்யுங்கள். “அறம் நிலைக்கும்; மறம் அழியும்; தீமை செய்தார் கெடுவர்; அன்புடையார் வாழ்வார்” இவைதாம் வள்ளுவர் உலகுக்கு வழங்குஞ் செய்திகள். இவற்றையே எல்லாச் சமயங்களும் இயம்புகின்றன. இவை தனி மனிதனுக்கும்,

ஓரினத்துக்கும், ஒரு நாட்டுக்கும், முழு உலகத்துக்கும் பொதுவானவை நம்மினத்தினர் சிலரை நாம் வருத்திக் கொண்டு நாட்டிற் சிலர் நம்மை வருத்துகின்றனர் என்று கூக்குரலிடுவதாற் பயனில்லை. நாம் செய்யும் கொடுமைகளை நீக்கினாற் பிறரால் துன்புறுத்தப்படாத நிலைமையை நாம் அடைவோம். "மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாழ்த்து தகுதியான் வென்று விடல்" என்று வள்ளுவர் கூறும் வழியை நினைவூட்டி எனது உரையை நிறைவாக்குகின்றேன்.

1.3

உள்ளத்தில் உறையும் உத்தமர்*

உள்ளத்தாலே பொய்யாது ஒழுக்கி, உலகத்து மக்கள் உள்ளத்தெல்லாம் நிறைந்து விளங்கும் உத்தமர் தோன்றிய நாளை—” உண்மையே கடவுள்; இன்னா செய்யாமையே அறநெறி; பகைவனுக்கும் நன்மையே செய்தல் வேண்டும்” என்று உணர்ந்து உரைத்து வாழ்ந்து காட்டிய அண்ணல் காந்தியின் திருநாளைக் கொண்டாட இங்கு குழுமி இருக்கிறோம். மக்கள் யாவரும் நனைந்து நனைந்து உருகும் அன்பு வாழ்வை—த்யாக வாழ்வை—வாழ்ந்த பெரியோராம் காந்தி அடிகள் திருநாள் இந்த உலகம் உள்ள அளவும் கொண்டாடப்படும்.

அரசியல், வாழ்வு, சமயம் எனும் மூன்றையும் ஒன்றாக இணைத்து, இவையாவும் அறத்தோடும் அன்போடும் இசைந்து இயங்க வேண்டும் என்று உணர்த்தியவர் அவர். அடக்கப்பட்டவர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காக அவர் அல்லும் பகலும் பாடுபட்டார்.

* கொழும்பு விசுவகர்ம சங்கத்தின் காந்திவிழாவுக்குத் தலைமை தாங்கி 3-10-1953 இல் நிகழ்த்திய உரையைத் தழுவியது.

உள்ளத்தில் உறையும் உத்தமர்

இந்து சமயத்திலுள்ள மூடக் கொள்கைகளை வேரோடு களைந்தெறிந்து மக்கள் மனச்சாட்சியின்படி நடக்க வேண்டும் என்று கற்பித்தவர் அவர்.

தீண்டாமைப்பேயை அகற்ற அவர் உண்ணாவிரதம் இருந்தார்; உயிரையும் கொடுக்க முற்பட்டார். தீண்டா தாரைக் கடவுளின் மக்களென்று—அரிசனங்கள் என்று கூறினார். அவர்களின் உயர்ச்சி கருதி அவர் செய்த பணிகள் அளவில்லாதன. “மதம் மதம் என்று எல்லாவற்றையும் யான் கொள்ளேன். மதத்தின் பெயராற் செய்யப்படும் கொடுமைகளை யான் ஏற்கமாட்டேன். தீண்டாமை சமயத்தின் விளைவன்று. சாத்தான் சூழ்ச்சியால் விளைந்தது” என்று அவர் மதவெறி பிடித்தலைந்த மக்களுக்குப் புத்தி புகட்டினார்.

இத்தகைய பெரியாரின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடும் பொழுது நாம் ஓர் உறுதியையாதல் மேற்கொள்ள வேண்டாமா? அவர் நல்வழியில் நடந்து நமக்கு உய்யும் நெறியைக் காட்டிய பின்னரும் நம்மிற்சிலர் மாக்களாகவும், அரக்கர்களாகவும் காட்சியளிப்பது எவ்வளவு மதியீனம்; எவ்வளவு அரியாயம் உணர்ந்து பாருங்கள்!

நீதியால் வந்த நெடுந்தருமநெறியாவார்க்கும் ஒன்றே என்று காந்தியடிகள் அறிவுறுத்தினார். ஆனால் நம்மவருள்ளே சிலர் யாழ்ப்பாணத்திலேயுள்ள வேதாகமசைவசித்தாந்திகள் இரண்டொருவர்— இன்றும், இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் சாதியால் வந்த சிறுநெறியை—சாதிவேற்றுமையை— தீண்டாமையை— விட்டுவிடமாட்டோம் என்று அலறுகிறார்கள்; ஆரவாரம் செய்கிறார்கள்; துண்டறிக்கைகளும் விடுகிறார்கள். சாதிநெறியைப் போற்றுபவர்களையே

அரக்கர்கள் எனக் கம்பர் கூறுகிறார். சைவசமயத்தைக் காக்கிறோம் என்று சலசலப்புச் செய்பவர்கள் இவ்வாறு அரக்கர்களாகக் காட்சியளிப்பதற்குக் காரணம் அவர்களைச் சூழவுள்ள நம்முடைய எண்ணம், சொல், செயல் முதலியன உயர்வடையா திருத்தலேயாகும். நம்மை நாமே உயர்த்தினால் அவர்களும் நாளடைவில் உண்மையை உணர்வார்கள்.

**ஆசில் பரதாரமவை அஞ்சிறை அடைப்பேம்
மாசில் புகழ் காதலுறுவோம்; வளமை கூரப்
பேசுவது மானம்; இடைபேணுவது காமம்**

என்று குட்பகர்ணன் இராவணனைப் பழிக்கிறான். இந்த நிலைமையிலேயே சைவசித்தாந்தம் பேசும் “ஐயாக்கள்” விளங்குகிறார்கள். கோயிலிலே பலியிடுதல் வேண்டும் என்கிறார்கள். அந்த வாயாலேயே கொலை பஞ்சமா பாதகங்களுள் ஒன்று; அதைச் சைவசமயம் கடிகிறது என்கிறார்கள். சிவம் என்றால் அன்பு என்று கரைகிறார்கள், ஆனால் சாதிவேற்றுமையைப் போற்றித் தீண்டாமையைப் பேணுகிறார்கள். எவ்வளவு இரங்கத்தக்க நிலைமை! தன்மானமற்ற செயல்! இந்த மயக்கத்தை நீக்குதற்கு வேண்டியன செய்தல் மனச்சாட்சி உள்ளவர்கள் செயல் அன்றோ!

அறத்தை நிலைநாட்டச் செய்யும் முயற்சி வெற்றி தரும் என்பதைத்தான் காந்தியடிகளின் வாழ்க்கை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. ஆகவே நாம் தீண்டாமை எனும் அரிதியை நம் நாட்டினின்றும் நீக்க முயல்வேண்டுமென்று இன்றே உறுதிசெய்து முயல்வோம். இதுதான் நாம் காந்தியடிகளுக்குச் செய்யத் தக்கதொரு கைம்மாறு.

உள்ளத்தில் உறையும் உத்தமர்

காந்தியடிகள் எங்குசென்றாலும் ஏழைகளுடனேயே தொடர்பு வைத்திருந்தார், ஏழைகளுக்குப் பணியாற்ற வேண்டுமென்பதே தமது பேராசை என்றும் கூறினார். “கடவுளுக்குச் செய்யும் தொண்டென்பது மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே” என்று இடித்து இடித்து உரைத்தார். “சமயத்தை வெறும் சாத்திரங்களைப் படிப்பதன் மூலம் உணர்ந்துவிடமுடியாது; வெறும் மூளைப் பலத்தால் மட்டும் அதனை அறிந்துவிட முடியாது; நல்ல உள்ளத்தால் மட்டுமே அதனை அறிய முடியும்” என்றுங் கூறினார். நல்ல உள்ளத்தை-அன்பு அருள் நிறைந்த உள்ளத்தை—யாவரையும் சரிநிகர் சமனாக மதிக்கும் உள்ளத்தை—உடையவர்களாக மக்களை ஆக்குவதே சமயத்தின் நோக்கம் என்பதைப் பல வழிகளில் அவர் விளக்கியிருக்கிறார்.

இந்துக்களுக்கும் முசுலிம்களுக்கும் இடையிலுள்ள பகைமையை நீக்குதற்கு அவர் செய்த முயற்சிகள் அளவில்லாதன. “நான் உயிரோடு இருக்கும்பொழுது கூறாவிட்டாலும் இறந்த பின்னாவது இந்துக்களுக்கும் முசுலிம்களுக்குமாக வகுப்புவாதத்தை ஒழிக்க நான் பாடுபட்டேன் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவார்கள்” என்று அவர் இயம்பினார். “மத ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுதற்குத் தொண்டு செய்யவும், அதற்கான பணியில் உயிர்விடவும் எனக்குக் கடவுள் ஆற்றலை அளித்திருக்கிறார்” என்றும் அவர் உரைத்தார். வகுப்பொற்றுமையை உண்டாக்கும் முயற்சியிலேயே தமது உயிரையும் அவர் நீத்தார்; உயிரை நீக்கும் பொழுதும் “ராம், ராம்” என்றே கூறி மறைந்தார். அவர் உலகத்துக்கு விடுத்த கடைசிச் செய்தி இராம மந்திரமே.

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

எனும் வள்ளுவர் கொள்கைக்கு அவர் புத்துயிர் அளித்தா.

“நான் உங்களுக்குத் தந்து போவது மிகவும் முக்கியமானது. ஒன்றுசேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்யும் பழக்கமே அது: அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” எனும் அவருடைய அருள் வாக்குகளை யாம் என்றும் மறக்கக்கூடாது.

மக்கள் யாவரும் சாதி சமய நிற வேறுபாடுகளை நீக்கி இன்பமாக வாழவேண்டும் எனவும், எல்லோரும் ஓரினம், எல்லோரும் ஒரு குலம் எல்லோரும் இவ்வுலக மன்னர்கள் என்று கூறத்தக்க நிலைமை உண்டாக வேண்டுமெனவும் அவர் விரும்பினார். இந்திய மக்களுக்காக மாத்திரமன்றி மனித இனம் முழுவதற்கும் அவர் உழைத்தார். அவர் உழைப்பின் பலனால் இந்தியா அடிமைத்தளை, அறியாமைச்சிறை, மூடக்கொள்கைக் கிடங்கு, அச்சப் பாம்பு முதலியனவற்றினின்றும் காப்பாற்றப்பட்டது. உலகம் உண்மையை உணரத் தொடங்கி உள்ளது. எனினும், அவர் உலகில் நிலைநாட்ட விரும்பிய இராம இராச்சியம்-சர்வோதயம்-வள்ளுவர் வகுத்த வழி-இன்னும் நன்குதோன்ற வில்லை. இராமஇராச்சியம் என்பதற்குக் காந்தியடிகள் கூறிய விளக்கத்தை நிலனலுட்ட வரும்புகிறேன்.

“நான் விரும்பும் அரசை மதத் தொடர்பாகக் குறிப்பதானால் பூமியில் நடைபெறும் கடவுளாட்சி எனலாம். அரசியற்சார்பில் கூறுவதானால் பணமுள்ளவன் பண

உள்ளத்தில் உறையும் உத்தமர்

மில்லாதவன் என்ற வேறுபாடுகளால் உண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும், நிறம், இனம், சமயம், ஆண், பெண் என்ற எவ்வித வேற்றுமைகளும் இல்லாத முறையான குடியாட்சி எனலாம்”.

இத்தகைய சமதர்ம சன்மார்க்க ஆட்சியை உலகிலே நிறுவினாற்றான் இக்காலத்தில் உலக மெங்கும் காணப்படும் போட்டி பொறாமைகளும், பழி பாவங்களும், பலவகைப் பூசல்களும் நீங்கி மக்கள் இன்பமாக வாழலாம். ஆகவே இத்தகைய ஆட்சி தோன்றி நிலைக்க உழைத்தல் காந்தியடிகளைப் போற்றும் மக்களுடைய கடமையாகும்.

1.4

புலவர்கள் ஒங்குக*

இத்தமிழ் மாநாடு புதுமையுடன் பொலிவு பெற்று விளங்குகின்றது. இத்தகைய மாநாடுகளை அரசியலிலோ அரசிலோ உயர் பதவியிலிருப்பவர்கள் திறந்து வைப்பது தான் நம் நாட்டின் வழக்கமாக நிலைத்துள்ளது. அவர்களிடம் பலர் தமிழ்ப் பயிற்சி அற்றவர்களாயும் இருப்பார்கள். ஆனால் இம்மாநாட்டைப் பழுத்த புலமைத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் ஒருவர் திறந்து வைத்தமை புதுமையன்றோ? இதனால் இம்மாநாடுபொலிவுபெற்று மிளிர்கிறது. இத்தகைய மாநாடுகளைத் தமிழ்ப்பெரும்புலவர்களே திறந்துவைத்துத்தமிழுக்குப் பெருமைஅளிக்கும் காலம் இப்பொழுது வந்துவிட்டது. தமிழ் மாநாடுகளுக்குத் தமிழ் தெரியாதவர்கள் தலைமை தாங்கும் வழக்கத்தையும் இனி ஒழித்துவிடல் வேண்டும். தமிழ் மாநாடுகள் இலக்கிய விழாக்கள் போன்றனவற்றிலே தமிழறிஞருக்கு முதலிடம் வழங்கி அவர்களைப் போற்றாமல், பணம் பதவி முதலியன உடையவர்களுக்குப் போலிப்

* யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற பண்டிதப்பட்டதாரிகள் சங்கத்தின் தமிழ் மாநாட்டில் 2-11-1958 இல் நிகழ்த்திய தலைமை உரை -

புலவர்கள் ஒங்குக

பெருமையினை அளித்ததனாலேயே இன்றும் தமிழ் மொழி நம் வாழ்விலே முதலிடத்தைப் பெறாமலிருக்கிறது.

பண்டைக் காலத்திற் போலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் சமுதாயத்தின் மதிப்புக்கும் போற்றுதலுக்கும் உரியவர்களா யினாலன்றித் தமிழ் தலைநீமிர்ந்து வாழும் நிலை உண்டா காது என்பதைத் தமிழினம் உணர்தல் வேண்டும். தமிழ்ப் புலவர் சிறக்கத் தமிழும் சிறக்கும். தமிழ்ப்புலவர் வாழ்வு ஒங்கத் தமிழும் ஒங்கும். இது நமது பழைய வரலாறு-பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகச் சிறந்தோங்கிய வரலாறு புலப்படுத்தும் உண்மையாகும்.

நம் நாட்டிலே, தமிழ்ப்புலவர்கள் ஒன்றுபட்டுத் தம்மை உயர்த்தித் தமிழை வளம்பெறச் செய்து தமிழினத்தைச் சிறப்பித்தற்குத் தமிழ்ப்புலவர் கழகம் ஒன்று தோன்றித் தொண்டாற்றல் வேண்டுமென்று யான் பல்லாண்டுகளாக எண்ணி வந்தேன். நண்பர்கள் சிலருக்கு என் எண்ணத்தை எடுத்துக் கூறியுமுள்ளேன். என்எண்ணம் இப்பொழுது நிறைவேறியிருப்பது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை யளிக்கின்றது. தமிழ்ப் பண்டிதர்களும் புலவர்களும் சேர்ந்து நிறுவிய இச்சங்கம் நிலைத்து நின்று பல துறைகளிலும் தமிழ்த் தொண்டாற்றல் வேண்டும்.

தாம் இழந்துவிட்ட வழிவழிப் பெருமையை மீளப் பெறுதற்கும், தம்வாழ்வை உயர்த்துதற்கும் தம் அறிவைப் பெருக்குதற்கும் தமிழ்ப் புலவர்கள் முயலுதல் இன்றியமையாதது.

தம்மிடையேயுள்ள போட்டிபொறாமைகளை ஒழித்து ஒற்றுமையை வளர்த்தல் அவர்களுடைய முதற் கடமையாகும். தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சாபக்கேடாக விளங்கித்

தமிழினத்தைப் பிறர் பழிப்புக்கிலக்காக்கும் தீண்டாமையை நீக்குதல் வேண்டும். தமிழ் இலக்கியத்தைப் பயின்று, தமிழினத்தின் பெருமையை உணர்ந்தவர்கள் தீண்டாமையைப் பாராட்டுதல் தமிழினத்துக்குச் செய்யும் துரோகமான செயல் என்பதை அறிவார்கள். பிறப்பிலும், வளர்ப்பிலும், செயலிலும், பண்பிலும் தமிழராயிருப்பவர்கள் தீண்டாமை பாராட்டுவார்களா?

தமிழ்மொழி எல்லாத்துறைகளிலும் முதன்மை பெறுதற்கு வேண்டியவற்றை நீங்கள் செய்தல் வேண்டும். 'எல்லாந் தமிழில்' எனும் எங்கள் இயக்கத்துக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளிப்பவர்கள் தொகை பெருகல் வேண்டும்.

தமிழ்ப் புலவர்கள் என்றும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்றும் பிரிந்து வேற்றுமையை வளர்க்காமல் இருபகுதியினரும் ஒன்றுபட்டுத்தமிழை வளர்த்தல் வேண்டும். பண்டிதர் நடை என்றும், எழுத்தாளர் நடை என்றும் பிரித்து வேற்றுமை கற்பிக்க இடங்கொடுக்காமல் தமிழுரை நடையை இருபாலாரும் நன்முறையில் வளர்க்க முயலுதல் இன்றியமையாதது.

பழந்தமிழ் மரபைத் தழுவி எழுதும் புலவர்களுள்ளே சிலருடைய தமிழ் இன்றும் பலருக்கு விளங்காத நடையில் அமைந்துளதெனப் பலர் கூறக் கேட்கின்றோம். எழுத்தாளர்கள் பலர் பிழையின்றி எழுதுமாற்றல் இல்லாதவர்களாய்த் தமிழ்க் கொலை புரிகின்றனர் என்றும் புலவர்கள் பலர் சொல்கிறார்கள். இவ்விரு சாராரும் ஒன்றுபட்டுத் தமிழுரைநடையைப் பிழையின்றிச் செம்மையாகவும் யாவர்க்கும் விளங்கத் தக்கதாகவும் எழுதுதற்கு முனைதல் நன்று. இரு பகுதியினரும் கலந்துரையாடிப் பொருத்தமான

உரைநடையின் இலக்கணங்களை வகுத்துக் கொள்ளுதல் தலையான தொண்டாகும். தமிழ் என்றும் நிலைத்துநின்று ஓங்குதற்குச்சில கட்டுப்பாடுகளும் மரபு சிதையாமல் எழுதுதலும் இன்றியமையாதன.

பிழையின்றி எழுதுதலும் சிறந்த எழுத்தாளனது கடமையென்பதைச் சிலர் உணராமலே எழுதுகிறார்கள். தமிழ்ப் புலவர்கள் இக்காலத்தில் வளர்ந்துவரும் புது இலக்கியவகைகளைப் படைத்தற்கு முன்வந்தாற்றான் எழுத்தாளர்களும் செழுந்தமிழில் எழுதுதற்கு முயல் வார்கள்.

தமிழ்ப் பண்டிதர்களைத் தமிழ் ஆராய்ச்சியிலீடுபடுத்து தற்குப்போதிய வாய்ப்புக்களில்லை. அவர்களை ஊக்குதற்கு எவரும் முயலவில்லை. இக்குறையை நீக்குதற்குத் தகுதி வாய்ந்த ஆராய்ச்சிநூல்களை எழுதுவோருக்குக் கலாநிதி போன்ற ஆராய்ச்சிப்பட்டமொன்றை அளித்தற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு கேட்கும் தீர்மானத்தை யான் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிட மொழிவளர்ச்சிச் சங்கப்* பொதுக் கூட்டத்தில் முன் மொழிந்தேன். அத்தீர்மானம் அச்சங்க உறுப்பினர் யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. எனினும், இன்று வரை அச்சங்கம் ஆராய்ச்சிப்பட்டம் அளிப்பதுபற்றி எவ்வித நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை. அச்சங்கத்தைத் தூங்கவிடாமல் இத்துறையில் உடனே முயலுமாறு தூண்டுதல் வேண்டும்.

*ஆரிய திராவிட பாசாபிவிருத்திச் சங்கம். இஃது இலங்கைக் கல்விப் பணிப்பாளர் தலைமையில் இயங்குவது. தமிழிலும் வடமொழியிலும் பண்டிதர், பாலபண்டிதர், பிரவேச பண்டிதர் தேர்வுகளை நடத்தி வருகிறது.

பிரிவேனாப் பல்கலைக் கழகங்கள் போலத் தமிழையும் தமிழ்க் கலைகளையுமாகுதல் வளர்த்தற்கு ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை உடனே நிறுவுதற்கும் ஆரிய நிராவிட மொழி வளர்ச்சிச் சங்கம் முயலுதல் நன்று. அச்சங்கத்தை யியக்கிச் செய்வித்தல் முடியாதெனில், உங்கள் சங்கமே அப்பணியை நிறைவேற்றுதற்கு முயலுதல் வேண்டும். ஊக்கத்துடன் முயன்றால் ஓராண்டிலே தமிழ்க் கலை வளர்க்க ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவலாம். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக இயக்கத்திற்கும் இதற்கும் எவ்வித முரண்பாடும் உண்டாதற்கு இடமில்லை. தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் பல்கலைகளையும் அறிவியல்களையும் வளர்க்கும் நோக்கமுடையது. யான் குறிப்பிடும் பல்கலைக் கழகம், தமிழையும், தமிழிசை நாடகம் முதலிய கலைகளையும் வளர்த்தற்குரியது. எனவே தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் மட்டுமன்றித் தமிழ்ப் பெரு மக்கள் யாவருமே இத்தகைய தொரு பல்கலைக் கழகத்தை விரைவில் உருவாக்க முயல்வார்களாக!

1.5

கலையும் பண்பாடும்*

நும் முன்னோர் உயர்ந்த கொள்கையும் பரந்த நோக்கமும், சிறந்த நாகரிகமும் உடையவர்களாய் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் நமக்கு அறிவுறுத்திய “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”, “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்”, “முயற்சி திருவினையாக்கும்” “பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல்” முதலிய சிறந்த பொன்மொழிகளைக் கூறிக் கூறி, நாம் பெருமிதம் அடைகிறோம். இக்கருத்துக்களை உடையவர்களான நம்முன்னோர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பிறநாட்டு மக்களிலும் சிறந்துயர்ந்த வாழ்க்கையினை நடத்தியதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய பண்பாடே ஆகும்.

இந்த உலகத்தை இயக்கும் ஆற்றல்களிற் சிறந்தன இரண்டாகும். ஒன்று அறிவு; மற்றையது செல்வம். இந்த இரண்டும் பண்பாட்டுடன் சேர்ந்தியங்காவிடிற் பயனற்றவை என்பதை நம் முன்னோர் நன்கு உணர்ந்தார்கள்.

* இலங்கை வானொலித் தமிழ்க்கலை மன்ற முத்தமிழ் விழாவில் 17.7.1953 இல் நிகழ்த்திய தலைமை உரை.

பண்பாடில்லாதவர்களுடைய நுண்ணறிவும், செல்வமும் பயனற்றவை என்று ஒதுக்கி வைக்கிறது தமிழ் மறை என நாம் போற்றும் திருக்குறள். கூரிய நுண்ணிய அறிவை அளந்தறிதற்கு இக்காலத்தில் அகநூலார் பல முறைகளைக் கையாளுகிறார்கள். முற்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் கூர்ந்த மதியினை அரம்போன்றது என்று கணித்தார்கள். இந்த அரம்போன்ற கூர்மையான அறிவுடையவர்கள் பண்பாடற்றவர்கள் எனின் மரங்களைப் போன்றவர்கள் என வள்ளுவர் பெருமான் கூறுகிறார்.

**அரம்போலுங் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட் பண்பில்லா தவர்**

என்பது அவர்தம் வாய் மொழி.

இந்த உலக வாழ்வுக்குச் செல்வம் இன்றியமையாதது. “இல்லோர் வாழ்வு இரத்தலிலும் இழிந்ததென” நம் முன்னோர் கூறியுளார். “பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை, ” “பொருளல்லவரைப் பொருளாக்கும் பொருளல்லதில்லைப் பொருள்” என்பன வள்ளுவர் தம் கருத்துக்கள். இத்தகைய செவ்வத்தை அளவின்றீ - வள்ளுவர் கூறுவது போல அடுக்கிய கோடியாக-வைத்திருந்தாலும் அதை வைத்திருப்பவன் பண்பாடற்றவனாயின் அப் பெருஞ் செல்வத்தால் ஒரு பயனுமில்லை எனத் தமிழ் மறை கூறுகிறது. பால் எவ்வாறு அதனை வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தின் அழுக்கினாற் கெட்டுப்போகுமோ அவ்வாறே பண்பாடில்லாதவனுடைய பெருஞ்செல்வமுங் கெட்டுவிடுமென்பதைப் பின் வருந் திருக்குறள் கூறுகிறது.

**பண்பில்லான் பெற்றபெருஞ் செல்வம் நன்பால்
கலந்தீமை யாற்றிரிந் தற்று.**

இவ்வாறு அறிவு, செல்வம் எனும் இரு மாபெரும் ஆற்றல்களையும் பயனற்றவையாக்கும் பண்பாட்டினைப் பெறுதற்குக் கலை நுகர்ச்சி மிக இன்றியமையாதது. பல்வகைப்பட்ட கலைகளுள்ளும் அழகியற்கலை எனப்போற்றப்படும் நுண்கலைகளே சிறந்தன. இவற்றுள்ளும், மொழியுடனணைந்துள்ள இலக்கியம் இசை நாடகம் என்பனவே தனிச்சிறப்புடையன. மொழி அறிவு எவ்வாறு விலங்கினின்று மனிதனைப் பிரித்துயர்த்துகிறது அவ்வாறே இக்கலைகளினுகர்ச்சி அதனைப் பெற்றவர்களை ஏனைய மக்களிலிருந்தும் பிரித்து உயர்த்துகிறது. மக்கள் மாக்களாய்வாழாது பண்பாடுடையவர்களாய் வாழ்தற்கு இக்கலைகள் வேண்டியன என்பதை உணர்ந்தே நம் முன்னோர் இவற்றை நம் தமிழ்மொழியுடனணைத்து முத்தமிழென வழங்கினர். இயல், இசை, நாடகம் என்பனவே முத்தமிழ்களாகும். இவற்றை நம் முன்னோர் நன்கு போற்றி வளர்த்தனர். இக்கலைகின்றேர்ந்த அறிஞர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தனர்.

புறநானூறு முதலிய பழந் தமிழ் நூல்களிற் பல பகுதிகள் முடியுடைய மூவேந்தரும், குறுநில மன்னரும், வள்ளல்களும், புலவர்களையும், பாணர், விறலியர், கூத்தர் முதலிய கலைஞர்களையும் ஆதரித்துச் சிறப்புச் செய்த செய்திகளைக் கூறுகின்றன. புலவர் பாடும் புகழை உடையவர்களாக வாழுதலையே வீரம் நிறைந்த அரசர்களும், தாழ்விலாச் செல்வர்களும் தங் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். அரசர்களுடைய நண்பர்களாகவும், அமைச்சர்களாகவும், தூதர்களாகவும், அறிவுரை கூறுவோராகவும், புலவர்கள் அக்காலத்திலே திகழ்ந்தனர். புலவர்களுக்கு நாடு, நகர், பொன், மணி, யானை, குதிரை

முதலியவற்றையே அன்றித் தம் அரசையும், பெறுதற்கும் பொருள்களையும் அரசர்கள் வழங்கினர். தலை கொடுத்த குமணனையும், கலம்பகத்துக்கு உயிர்கொடுத்த நந்தியையும் அறியார் உளரோ!

இசை நாடகக் கலைஞர்களும், அக்காலத்திற் பொருள் பல பெற்று முட்டின்னி வாழ்ந்தனர். பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை முதலிய நூல்களின் அமைப்பு முறையே இக்கலைஞர்களுடைய பெருமையையும் தமிழ்ச் சமுதாயம் அவர்களுக்களித்த மதிப்பையும் நமக்கு நன்கு புலப்படுத்தத் தக்கது. பாணர், கூத்தர் முதலியோருடைய வறுமையை நீக்குதலே அரசர்களுடைய சிறந்த கடமையெனப் புலவர்கள் பலர் பாடியுள்ளார். பகைவர்களுடைய நாட்டை வெல்லுதற்கு முன்னரே அந் நாட்டைப் பாணர்களுக்குக் கொடுக்கும் பெருஞ்செயலை

ஒன்னார் ஆரெயில்

அவர்கட் டாகவும் நுமதெனப்

பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்

எனும் புறநானூற்றடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. “வயிரியர் இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந்தோய்” என ஓரசனைப் பாராட்டுகிறார் புலவரோருவர். நள்ளி என்ற வள்ளல் பாணர்களுக்கு அளவின்றிப் பொருள் கொடுத்தான். அப் பொருளைப் பெற்றவுடன் அவர்கள் தலைகீழாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். இசைமரபை மறந்து காலையிலே பாட வேண்டிய பண்ணை மாலையிலும், மாலையிலே பாட வேண்டிய பண்ணைக் காலையிலும் பாடினர். இதற்குக் காரணம் உனது ‘வண்மையே’ என்று நள்ளியை விளித்து வன்பரணர் எனும் புலவர் பாடும் பாடலைக் கேளுங்கள்:

நள்ளி வாழியோ நள்ளி, நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலை
கை வழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வரவெமர் மறந்தனர், அது நீ
புரவுக் கடன் பூண்ட வண்மை யானே.

தமிழ் நாட்டிலே பாணர்களுக்கு இருந்த பெரும் மதிப்பி
னாலேயே புலவர்களும் தம்மைப் பாணர்களாகக் கொண்டு
பாடிப் பெருமீதம் அடைந்தனர். வாளினாலும், தோளி
னாலும், பெரும் போரினாலும், விடாமுயற்சியினாலும்
பெற முடியாதவற்றைப் பாடலினாலும், ஆடலினாலும்
பெறத் தக்க நிலைமை தமிழ்நாட்டிலிருந்த தெனின் இசை
நாடகக் கலைகளின் ஆற்றலையும் அவற்றிற்குத் தமிழினம்
அளித்த பெருஞ்சிறப்பையும் அளவிட்டுரைக்க முடியுமா?

பாரி என்னும் வள்ளல்மேற் பகைகொண்டு அவனு
டைய நாட்டை முடியுடை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்ட
னர். பன்னாள் முயன்றும் பாரியை வெல்ல முடியவில்லை.
பகை அரசர்களாகிய அம்மூவேந்தர்களும் ஆடிப் பாடி
வந்தால், பாரியிடம் நாடுங் குன்றும் எனிதிற் பெறலாம்
என்று கபிலர் பெருமான் பாடினார்.

தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் நாரலன்
யானறி குவனது கொள்ளுமாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செலினே,
நாடுங் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே

என்பது அவருடைய பாடலின் ஒரு பகுதி.

இக்கலைகளின் பெருமையினை நன்குணர்ந்தே இடைக்
காலத்திலே கோயில்களிலும் இவற்றை வளர்த்தனர்.

உரை வண்ணம்

சோழ அரசர்களுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் கோயில்கள் இலக்கியம் இசை நாடகம் என்பவற்றை வளர்த்த கலைக் கூடங்களாகவும் காட்சி அளித்தன.

இவ்வாறு ஆதரவு பெற்று வளர்ந்து வந்த இக்கலைகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறையும் நிலைமையை அடைந்து விட்டன. இவற்றை நன்கு வளர்க்க வேண்டும் எனும் ஆர்வமும் முயற்சியும் இப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன. எனினும் வேண்டிய அளவுக்கு உண்மையான வழியில் நாம் முயலுகிறோம் என்று கூறல் முடியாது.

கொழும்பு நகருக்கு வந்த ஒரு தமிழ்ப்பெரியாருடன் சில நாள்களுக்கு முன்பு உரையாடும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இப்பெரியார் ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிக்கையை நடத்துகிறார்; சமுதாயத் தொண்டுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்: பல இடங்களுக்குச் சென்று சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றி வருகிறார்; வடமொழிப் பயிற்சியும் உடையவர். இவருடன் தமிழர்களுடைய வரலாறு, பண்பாடு, இலக்கியச் செல்வம் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கலந்துரையாடினேன். சங்க நூல்களைப் பற்றிப் பேசும்போது “அவற்றிலே சமண சமயக் கருத்துக்கள் நிறையவிருக்கின்றன” என்றார். உடனே “புறநானூற்றைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்” என்றேன். “புறநானூறு என்றால் என்ன?” என்று அவர் கேட்டார். தமிழுக்கும் தமிழ் இனத்துக்கும் தொண்டு செய்யும் அறிஞர்களின் தமிழ் இலக்கிய அறிவு இவ்வாறு இருக்கின்றதெனின், தமிழினைப் படியாது ஆங்கிலத்திற் படிந்த தமிழ் மக்களினதும் பொதுமக்களினதும் தமிழ் இலக்கிய அறிவினைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா?

தமிழிசை என்றால் என்ன என்று கேட்கும் அன்பர்களும் உளர். தெலுங்குப் பாடல்களுக்கும் தமிழ்ப்பாடல்

களுக்கும் வேறுபாடு தெரியாத பெற்றோர்களும் இக் கொழும்பு மாநகரில் உள்ளர். தெலுங்குப்பாடல்களை விட்டு விட்டால் தமிழர்கள் எவ்வாறு இசை பயிலமுடியும் என்று கூறுகிறவர்களும் இல்லாமல் இல்லை. மழலைச்சொல் மாறாத பச்சிளங் குழந்தைகளுக்குப் பொருள் விளங்காத பிறமொழிப்பாடல்களைக் கற்பித்து அவர்களுடைய ஆர்வத்தைக் கொன்றுவிடுகிறோம். பேராசிரியர் சாம்பமூர்த்தி அவர்கள் சில நாள்களுக்குமுன் இந்த மேடையில் நின்று பேசிய போது நமது குழந்தைகளுக்குத் தொடக்கத்திலே தாய் மொழிப்பாடங்களையே கற்பிக்க வேண்டுமென்று கூறினார். அவர்தம் அறிவுரையையும் பொருட்படுத்தாமல் பிற மொழிப்பாடல்களைக் கற்பிக்கும் இந்தக் குருட்டுப்பழக்கம் என்றுதான் நீங்குமோ? இக்கொழும்பு மாநகரில் இசைக்கலை நல்லமுறையிற் கற்பிக்கப்படவில்லை என்பதை யாவரும் அறிவர். இசைக்கலை சிறந்தோங்க வேண்டுமெனின் நமது பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழிசையும் ஒரு பாடமாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். தமிழிசைக் கல்லூரி ஒன்று நிறுவப்படவேண்டும். இவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குத் தமிழ் அன்பர்களும் தலைவர்களும் இப்பொழுதே தொடங்க வேண்டும்.

1.6

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே*

பிறப்பினாலே உயர்வு தாழ்வு பேசுதலும், தீண்டாமை பாராட்டுதலும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பொறுக்க முடியாத பாதகங்கள்; மன்னிக்க முடியாத குற்றங்கள். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று உலகம் முழுவதையும் ஒன்றாக—ஒருகுலமாகக் கொண்ட தமிழ் மக்கள் இன்றும் தங்களிற் சிலரைத் தாழ்த்தப் பட்டோ ராக்கித் தீண்டாமைப்பேய் பிடித்தலையும் காட்சியைக்காண நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே! செந்தமிழும் சிவமணமுங் கமழும் யாழ்ப்பாணத்திலே உலகத்தின் ஏனைய பகுதிகள் எவற்றினும் இல்லாத கொடுமையான முறையில் தீண்டாமை பாராட்டுதல் காணப்படுகிறதெனில் இந்த யாழ்ப்பாணத்தில் ஏன்பிறந்தோம் என்று கவலையடையாத வர்கள் உண்மைத் தமிழராக இருத்தல் முடியாது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தக் காட்டுமிராண்டிக் கொள்கையைக் கண்டு கொதிக்கும் உள்ளங்கள் இன்று பெருகு

* யாழ்ப்பாண நகரமண்டபத்தில் நடைபெற்ற அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் பதினாறாவது மாநாட்டின் போது நிகழ்த்திய தலைமை உரை

கின்றன. இந்த உலகிலே என் உள்ளத்தை மிக வருத்தும் செயல் நம் யாழ்ப்பாணத்தவர் சிலர் இன்றும் தீண்டாமையைப் பாராட்டுதலேயாகும். இதனாலேயே என் நேரத்தையும், ஆற்றலையும், முயற்சியையும் இத்தீண்டாமை நீக்கத்துக்கு உரித்தாக்கியுள்ளேன். எத்தகைய இடர் வரினும் எனது கொள்கையிலே தளர்ச்சி உண்டாகாது.

எமது தமிழ்மறைக்கழகத்தின் அடிப்படை நோக்கங்களுள்ளே தீண்டாமையை நீக்குதலும், தமிழுக்கு வாழ்வின் துறையனைத்திலும் முதன்மை கொடுத்தலுஞ் சிறப்பானவை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற எமது தமிழ்மறைக்கழகத்தின் நான்காவது நிருக்குறள்மாநாட்டில் “தீண்டாமை பாராட்டுதலை ஒழியுங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தேன். என் கூற்றுக்கு மாறாகப் பகிரங்கக் கடிதங்கள் அச்சிட்டுப் பரப்பப்பட்டன. என்வாழ்வில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தவற்றுள் இப்பகிரங்கக் கடிதங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. எனது வேண்டுகோள் வைதிகக் குடுக்கைகள் சிலரின் உள்ளத்தைத் தொட்டுளதென்பதை அறிந்து உவகை கொண்டேன்.

என்வாழ்விற் பேரின்பம் நல்கிய மற்றொரு நிகழ்ச்சி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கோவில்களை-சிறப்பாக நல்லூரை—சிறுபான்மைத் தமிழருக்குத் திறந்துவிட்டமையேயாகும். சமயத்தின் பெயரால்—கடவுளின் பெயரால்—மக்களுக்குள்ளே உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதைப் போன்ற அறியாமையும் அநீதியும் ஈடிணையற்றவை. அன்பே சிவம் எனும் சைவர்கள்—நீதியே சைவம் எனும் சைவர்கள்—தீண்டாமை பாராட்டித் தம்முள்ளே சிலரைக் கோயில்களுள்ளே புகவொட்டாமற்றடுத்து வைத்த கொடுமையை விரைவில் நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுப் பத்திரிகை ஒன்றில் ஒரு

கட்டுரை வெளியிட்டேன். யார் எவ்விதந் தடுத்துக் கொடுமை செய்தாலும் பத்து ஆண்டுகளுக்கிடையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பெரும்பாலும் எல்லாக் கோயில்களுக்குள்ளுள் சென்று பெரும்பான்மையினருடன் சரிநிகர் சமானமாக இறைவனை வனங்குவார்கள் என்று அதிற் குறிப்பிட்டேன். என் கட்டுரையை வெளியிட்ட பத்திரிகை ஆசிரியர் “யாழ்ப்பாணத்திலா”? என்று ஒரு ஐயவினாவைச் சேர்த்துத் தம் ஐயத்தைப் புலப்படுத்தினார். எனினும், யான் கட்டுரைவெளியிட்ட மூன்றாண்டுகளுக்குள் சிறுபான்மைத் தமிழர் கோயில்களுக்குள் சென்று வணங்கும் நிலைமை உருவாகினமை எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

இன்னும் பல கோயில்களுக்குள்ளே சிறுபான்மைத் தமிழர் செல்லமுடியாத நிலைமை இருப்பதும் சிறுபான்மைத் தமிழரையுட் செல்ல விட்ட ஒரு கோயிலின் உரிமையாளர் மீண்டும் அக்கோயிலினுள் செல்லாமல் அவர்களைத் தடுத்திருப்பதும் கவலைக்கிடமானவை. யாழ்ப்பாண நகரத்திலுள்ள கோயில்களைச் சிறுபான்மைத் தமிழருக்குத் திறந்துவிட்ட சைவப்பெருமக்கள் இன்னும் சிறிது முயன்றால் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள கோயில்கள் யாவற்றையுஞ் சிறுபான்மைத் தமிழருக்குத் திறந்துவிடலாம். அப்பெரும் மக்களை இப்பணியை முற்ற முடியச் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இலட்சக் கணக்கான சைவர்களைத் தாழ்த்தப்பட்டோராக்கி, மிருகங்களுக்குரிய மதிப்பைத்தானும் அவர்களுக்கு அளிக்காது “தீண்டாதார்” என்று சிவனடியாராகிய அவர்களைப் பழித்துப் பட்டிமையும் படிநூல் பேசுவோர் சிலர் இன்றும் உளர். இந்தக் கொடுமை—

சிவனடியார் நிந்தனை—இங்குள்ள “அறிஞர்கள்” சிலருக்குத் தோன்றாமலிருப்பது பெருவிந்தையாகும். பத்திரிகை ஒன்றில் வெளிவந்த நகைச்சுவைச் செய்தி சிவநிந்தனையாயிற்றே என்று சொந்தப் பகைமை காரணமாகத் துண்டறிக்கைகள் விடுவோரும் ஆர்ப்பரிப்போரும் தங்கள் நேரத்தையும் பணத்தையும் இந்த, இலட்சக் கணக்கான மக்களின் நன்மைக்காகப் பயன்படுத்தினால், நயனொடு நன்றி புரிந்தவர்களாவார்களே!

சிறுபான்மைத் தமிழர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் மக்களுள்ளே நீங்கள் சிறுபான்மையினர் என்கிறீர்கள். உங்களுக்குள்ளும் சிறுபான்மையினராகிய சிலர் உங்களை விட்டுப் பிரிந்துள்ளார் என்றறிகிறேன். இப்பிரிவினையைப் போக்கிச் சிறுபான்மைத் தமிழருக்குள் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை என்பதை நிலை நாட்டுதல் உங்கள் முதற் கடமையாகும்.

தாழ்த்தப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட நீங்கள் ஒன்றுபடல் வேண்டும். உங்களுக்குள் சிறுபான்மையினர் தோன்றா தொழிதல் வேண்டும். இன்னுஞ் சில ஆண்டுகளுள்ளே சிறுபான்மைத் தமிழரும் பெருங்குடித் தமிழரும் ஒன்றுபட்டு “நற்குடித்தமிழராக” எவ்விதப் பிரிவினையுமின்றி வாழும் நிலைமை தோன்றல் வேண்டும். இந்நிலைமையை உருவாக்குதற்குச் சிறுபான்மைத் தமிழரும் பெரும்பான்மைத்தமிழரும் சேர்ந்து உழைத்தல் வேண்டும்.

சிறுபான்மையினராகிய உங்களுக்குச் சாதிரியங்களின் பெயராலும் குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களாலும் இழைக்கப்படும் அநீதிகளும் கொடுமைகளும் பெரும்பான்மைத் தமிழரிடத்து மட்டுமின்றித் தமிழினிடத்து வெறுப்பையும், கொதிப்பையும் உண்டாக்கத்தக்கனவே, உங்களை

மட்டுமன்றித் தமிழையுந் தீண்டாத மொழியாகத் தமிழர் சிலர் ஆக்கியுள்ளனர் என்பதை நீங்கள் மறத்தல் கூடாது. பெருங்குடிமக்கள் பலர் தமிழை ஒதுக்கிப் பிறமொழி மோகங் கொண்டலைந்த காலத்திலே தமிழை ஆதரித்து வளர்த்த பெருமை உங்களுக்கே உரியது.

எப்பொழுது தமிழ் சமயத்துறையிலே தன் முதன்மையை இழந்ததோ, அப்பொழுதே தமிழரில் ஒரு பகுதியினர் தீண்டாதார் ஆக்கப்பட்டனர். எனவே, இழந்த உரிமைகளைத் தமிழ் பெறும் பொழுது உங்களுடைய உரிமைகளும் தாமாகவே உங்களையடையும். இதனாலேயே தாய்மொழியாந் தமிழுக்கு வாழ்வின் துறையனைத்திலும் முதன்மை கொடுக்குமாறு வற்புறுத்தி வருகிறேன். இந்த உண்மையை இப்பொழுதுதான் பலர் உணரத் தொடங்கியுள்ளர். இந்தத் தலைமுறையிலேயே தான் இழந்த உரிமைகளை எல்லாம் தமிழ்மொழி பெற்றுத் தனித்துயர்ந்து விளங்கும். தமிழ் உயர, நீங்களும் பெருங்குடி மக்களும் ஒன்றுபட்டு உயர்வீர்கள்! ஆகையால் தமிழை உயர்வடையச் செய்தலும் உங்கள் கடன் என்பதை வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

2

சிறப்புரை

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம்*

சங்க காலத்தில் தமிழ் நாடுகளுக்கும் ஈழத்துக்கும் பல தொடர்புகளிருந்தன. ஈழம் இலங்கை எனும் சொற்கள் சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. “ஈழத்துணவும்” எனப் பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சேனன், கூத்திகன் எனும் குதிரை வணிகர் இருவர் இலங்கையை ஆண்டனர் என இலங்கைச் சரித்திர நூல்கள் உரைக்கின்றன. இவர்கள் இருவரும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்ற தமிழர்களாவர். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டு வணிகர் குதிரை வணிகத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இதனை “நீரின் வந்த நிமிர் பரிப் பரவியும்” எனும் பட்டினப்பாலை அடி நிலைநாட்டுகின்றது.

ஈழநாட்டுத் தொடர்பு

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை முழுவதையும் நாற்பதாண்டுகள் நீதி நெறி வழுவாது ஆண்ட எல்லாளன் எனும் மன்னன் சோழ நாட்டவனாவான்.

சங்கப்புலவர்களில் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் ஒருவராவர். இவர் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவராதலின் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் என வழங்கப்பட்டார். இவர் ஈழத்திலிருந்து

* 13.4.86இல் மதுரையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ்ச் சங்கத் தொடக்க விழாவில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் தழுவல்.

உலகத்தமிழ்ச் சங்கம்

மதுரைக்கு வந்து கடைச்சங்கத்திலிருந்து தமிழ் வளர்த்தார். இவர் பாடிய ஏழு பாடல்கள் இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. இவை அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை எனும் நூல்களிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

உலகத் தமிழ்ச் சங்கத் தொடக்க விழாவில் ஈழ நாட்டவனாகிய யானும் இப்பொழுது கலந்து கொள்கின்றேன்.

இலங்கையில் எங்கள் மக்கள் நிலத்திலிருந்தும் கடலிலிருந்தும் வானிலிருந்தும் பெருங்குண்டுகளால் தாக்கப்படுவதாலும், குழந்தைகள் பெண்கள் முதியோர் என்று கருதாமல் நாடோறும் பலரைச் சிங்களப்படை கொன்று குவிப்பதாலும் புண்பட்ட உள்ளத்துடன் இரங்கி நொந்து துடிக்கும் நிலைமையிலுள்ள யான் எவ்வாறு விழாக்களில் பங்கு கொள்ள முடியும்? எனினும், இந்த உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் உலகமெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழ்மக்களுக்குப் பற்றுக் கோடாகவும், உறுதுணையாகவும், ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்குவதாகவும் அமையும் ஆதலினாலும், ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக இத்தகைய உலகம் தழுவிய ஒரு தமிழ்ச் சங்கத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் நாட்டரசின் பேராதரவுடன் நிறுவச் செய்வதற்கு நான் தொடர்ந்து செய்த முயற்சி-என் உள்ளத்தை ஆண்ட எண்ணம்-தமிழ்ப் பேரறிஞர் மு, வரதராசனார் கூறியது போல என் கனவு இன்று நிறைவேய்துகின்றது ஆதலினாலும் நான் இவ்விழாவில் பங்கு கொள்கின்றேன்.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்தைம்பதாம் ஆண்டிலே தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவித் திருக்குறளே தமிழர் மறை, தமிழ்மறை என்பதை மக்கள் உள்ளத்தில் பதியச்

செய்தற்கும், தமிழ்மறையின் பெருமையினை உலகம் முழுவதும் அறியச் செய்தற்கும் முயன்றேன்.

எல்லா நாட்டுத் தமிழரையும் இணைத்தல்

திருவள்ளுவரைப் போல அவருடைய திருநாளைத் தமிழர்கள் வாழும் நாடுக்கும் கொண்டாடவும் செய்தோம். இத்தகைய பன்முனை முயற்சிகளினாலே தமிழ் மக்கள் பரந்து வாழும் நாடுகள் யாவற்றிலுமுள்ள தமிழர்களுடன் எங்கள் தமிழ்மறைக் கழகத்துக்கு நேர்த்தொடர்பு உண்டாயிற்று. இதனாலே, இவர்களையும் பிறநாட்டுத் தமிழறிஞர்களையும் உலகளாவியதொரு சங்கத்தின் வாயிலாக இணைக்க வேண்டும் எனும் கருத்து என் உள்ளத்தில் அரும்பி மலர்ந்தது.

எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள தமிழ் மக்களை இணைப்பதற்குத் தமிழ்நாட்டிலே உள்ள தமிழ்ப் பேரறிஞர்களும் தமிழ் நாட்டரசும் உலகத் தமிழ் மாமன்றம் ஒன்றைத் தமிழ் நாட்டிலே நிறுவவேண்டுமென்றோர் அறிக்கையினைப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டேன். பல ஏடுகள் எனது வேண்டுகோளுக்குப் பேராதரவு நல்கின.

தமிழ் நாட்டில் ஒரு தலைமுறைக்கு முன் சிறந்து விளங்கிய தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பலருக்கும் தமிழக அரசுக்கும் இத்தகைய உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவுதற்கு ஆவன செய்யுமாறு கேட்டுக் கடிதங்களையும் அறிக்கைகளையும் அனுப்பினேன்; இவர்களிற் சிலரோடு உரையாடி வற்புறுத்தினேன். அக்காலத்திலிருந்த தமிழ் நாட்டரசின் போக்கு வாய்ப்பாயிருக்கவில்லை. அன்றியும் தமிழ்ப்பேரறிஞர்களுக்கிருந்த செல்வாக்கும், தமிழுக்கிருந்த மதிப்பும் இப்பொழுது போலச் சிறந்துயர்ந்திருக்கவில்லை. எனவே என்

முயற்சிக்குப் போதிய ஆதரவு தருதற்கு எவரும் முன்வரவில்லை. எனினும், என் குறிக்கோளை நான் கைவிடவில்லை; முயற்சியிற் சோர்வடையவுமில்லை.

என் களவு

நான் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தாறாம் ஆண்டில் வெளியிட்ட “இலங்கையில் இன்பத் தமிழ்” எனும் நூலின் நிறைவுரையில் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டேன்.

“ஆசிய மொழிகளுள்ளே மிகத்தொகையான நாடுகளிலே பேசப்படும் மொழி தமிழே என்பதை நாம் நன்கு உணர்தல் வேண்டும். இத்தகைய பெருமையுடைய மொழியினை வளர்த்தற்கும், அதுவழங்கும் நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ளுதற்கும் ஏற்றதொரு பொதுநிலையம் இன்னும் அமைக்கப்படாதிருப்பது தாய்த் தமிழகத்துப் பெருமக்களுக்கு இழுக்கினை உண்டாக்குகிறது. தமிழைப் பாதுகாத்து வளர்த்துப் பரப்ப வேண்டிய ஆற்றலும் உரிமையும் அவர்களுக்கே சிறப்பாக உண்டு என்பதை உலகம் அறியும். தமிழ்மக்கள் தனிமையாக நடத்தும் தமிழரசும் தாய்த் தமிழகத்துக்கே வாய்த்துள்ளது. எனவே தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்கள் தமிழ்நாட்டரசின் ஆதரவுடன் உலகத் தமிழ் மன்றத்தை உடனே நிறுவி உலகமெங்கும் தமிழை வளர்க்க முன்வருவார்களாக.”

இந்நூலுக்குத் தகவுரை நல்கிய பெரும் பேரறிஞர் கலாநிதி மு. வரதராசன் இம் மன்றம் பற்றிக் கூறியதையும் குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாதது.

“உலகெங்கு முள்ள தமிழர் அரசியல் முதலியவற்றால் வெவ்வேறாய் நிற்பினும், கலைத் துறையிலேனும் ஒரு நோக்கு உடையவராய் ஒன்றுபட்டு முன்னேறலாம் என்று

அரிய வழி வகுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவருடைய கனவு மிக நல்ல கனவு; பரந்த மனப்பான்மையும் கடமை உணர்ச்சியுமே அந்தக் கனவின் அடிப்படை. அவர் விரும்புமாறு “அகில உலகத் தமிழ்க்கலை மன்றம்” அமையும் நாள் தமிழ்த் தாயின் வெள்ளணிவிழா நாளாகும்.” இதுதான் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன் கலாநிதி வரதராசன் வெளியிட்ட கருத்தாகும்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்தொராம் ஆண்டின் இறுதியில் வெளியிடப்பட்ட “நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்” எனும் எனது நூலை உலகமெங்கும் வாழும் தமிழர்களுக்கு உரிமையாக்கினேன். இந்நூலில் தமிழ்மக்கள் தொகையாக வாழும் நாடுகளைக் குறிக்கும் உலகப் படமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந் நூலின் இரு நூற்றெண்பத்தொராம் பக்கத்திலும் உலகத்தமிழ் மன்றம் ஒன்று நிறுவப்படவேண்டும் என்பதை மீண்டும் வற்புறுத்தி அது செய்ய வேண்டிய பணிகள் சிலவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

உலகத் தமிழ் மன்றம்

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்து மூன்றில் மலேசியாப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இலங்கை இந்தியா எனும் நாடுகளில் இல்லாத சிலவாய்ப்புக்கள்—சிறப்பாக நாணய மாற்று வசதிகள் அங்கிருந்தன. அங்குள்ள தமிழ்மக்களும், தமிழ்ப்பற்றும் தமிழுணர்ச்சியும் உடையவர்களாக விளங்கினர். இதனால், உலகத்தமிழ் மன்றம் ஒன்றினை ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்து மூன்றாம் ஆண்டினிறுதியில் கோலாலம்பூரில் அன்பர்களின் உதவியுடன் யாம்நிறுவினோம்; மன்றத்தின் அமைப்பு விதிகளை ஆக்கி மன்றத்தை அந்நாட்டுச்

சட்டப்படி அங்குப் பதிவு செய்தோம்; 'தமிழ் உலகு' எனும் ஏட்டினையும் வெளியிட ஒழுங்கு செய்தோம். தொடர்ந்து ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்தாறில் இம்மன்றத்தின் சார்பில் 'எழுத்தாளர் கல்கி' எனும் நூலையும் வெளியிட்டோம்.

இந்த உலகத்தமிழ் மன்றத்தின் காப்பாளர்களாகி ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கத் தமிழ்நாடு உட்படப் பதினைந்து நாடுகளின் தமிழ் அறிஞர்கள் முப்பது பேர் இசைந்தனர்.

இலங்கையிற் சிங்களம் மட்டுமே அரச மொழி எனுஞ் சட்டத்தை நிறைவேற்றித் தமிழை அரியணையிலிருந்து இறக்கித் தமிழரைச் சிறுமைப்படுத்தியது அந்நாட்டுச் சிங்கள அரசு. தமிழின் உரிமைக்காக—தமிழரின் வாழ்வுக்காகப் போராட வேண்டிய குழ்நிலை உருவாகியது. இதனால் அரசியலில் ஈடுபட்டுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகி அஞ்சாமலும் அசையாமலும் அயராமலும் உழைத்தேன்.

இதன் காரணமாக உலகத் தமிழ் மன்றப் பணிகள் சோர்வடைந்தன. எனினும் உலகத்தமிழ் மன்றம் தமிழ் மக்களிடையே உலகளாவிய சிந்தனையை நன்கு வளர்த்தது. உலகளாவிய நிறுவகங்கள் சிலவற்றைத் தமிழ்மக்கள் சிலர் தொடங்கினர். இவை யாவும் முளைத்தெழுந்தாலும் தழைத்துக் கிளைத்து வளரவில்லை. இதற்குப் பல காரணங்கள் உள். உலகளாவிய ஒரு நிறுவகத்தை அரசின் ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும், நிதி உதவியுமின்றி எவரும் பேணி வளர்த்து வளப்படுத்திப் பெரும் பயனடைய முடியாது. இதனாலேயே யான் தமிழக அரசை இச் செயற்கருஞ் செயலில் ஈடுபடச் செய்தற்கு முயன்றேன்.

செய்தற்கு அரிய செயல்

தமிழ் நாட்டினை முதலமைச்சர்கள் பலர் ஆண்டனர். இனியும், பலர் ஆட்சி செய்வார்கள். இவர்கள் எவரும்

செய்யாத—இனிச் செய்ய முடியாத செயற்கருஞ் செயலைச் செய்த பெருமைக்கும் நிலைத்த புகழுக்கும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர்—பொன்மனச் செம்மல்—புரட்சித் தலைவர் இந்த உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவியதால் உரிமை உடையவராக இன்று மினிர்கிறார்.

**எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற்கு அரிய செயல்**

என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறுகிறார்.

தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சர் பதவி எய்தற்கரியது என்பதை யாவரும் அறிவர். இப் பதவியினை இருமுறை பெற்றவர் பொன்மனச் செம்மல் முதல்வர் மாண்புமிகு எம். சி. ஆர். ஆவார். அவர் பல அரிய செயல்களைச் செய்திருக்கிறார்; இத்தகைய அரிய செயல்களை முன்னரும் சிலர் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எவரும் செய்தற்கு அரிய செயலைச் செய்யும் பெருந்திரு பொன்மனச் செம்மலுக்கே உரியதாயிற்று.

அவர் நிறுவிய இந்த உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் உலகுள்ள காலம் முழுவதும் நிலைத்து நின்று சங்கம் நிறுவிய பெருந்தகை, பொன்மனச் செம்மலின் பெருமையையும் புகழையும் பரப்பும் நிலையமாக நன்கு இயங்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு இயங்கின், தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு மட்டுமன்றி உலகமெங்குமுள்ள தமிழர்களுக்கும் அவர் நயனொடு நன்றி புரிந்தவராவார்.

**நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்பு பாராட்டும் உலகு**

என்பது பொய்யா மொழி.

1.6

சிவபிரகாசம்

3

விரிவுரைகள்

3.1

வழிகாட்டி*

நாவலர் பெருமான் இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கி எழுபத்து மூன்று ஆண்டுகளாகின்றன. நாவலர் நினைவு விழாவையும் குருபூசையையும் பல இடங்களிலே பற்பல சங்கங்கள் கொண்டாடி வருகின்றன. வெறுங் கொண்டாட்டங்களோடு நாம் அமைந்து விடக்கூடாது. நாவலர் ஒரு பெருந்தொண்டர்; நம் சைவ சமயத்துக்கு உய்வைத் தேடிய தொண்டர்; தமிழ் மொழிக்குத் தலைமை தந்த தொண்டர்; இறந்த காலத்தின் பழுதிலாத் திறத்தை நிலைநாட்டிய தொண்டர்; வருங்காலத்தின் சிறப்புக்கு வழிகோலிய தொண்டர். இத்தகையவரை நாம் போற்ற வேண்டுமெனில் தொண்டு செய்தலையே நமது முதற் கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும்; அவர் செய்த தொண்டுகளை நாமும் செய்தல் வேண்டும்; அவர் செய்ய விரும்பியவற்றை—செய்யத் தொடங்கியவற்றை—நாம் செய்து நிறைவேற்றல் வேண்டும்.

விநாடிக்கொரு பாட்டும் நாளிகைக்கொரு நூலும் ஆக்கத்தக்க பேராற்றல் உள்ளவராக இருந்தாலும் நாவலர்

* கண்டியில் மத்திய மாகாண ஆசிரியர் சங்கம் நடத்திய நாவலர் விழாவில் (7. 12. 1952இல்) நிகழ்த்திய உரை

வழிகாட்டி

அவற்றை ஆக்குவதிலே தம் முயற்சியையும் நேரத்தையும் முழுதும் ஈடுபடுத்த விரும்பவில்லை. எழுதப் படிக்கப் பயிலாத மக்களுக்குக்—கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லாது அவலப் பட்ட மக்களுக்கு—நூல்களினால் என்ன பயன் உண்டாகும்? நாவலர் காலத்திலே, பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டிலும் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு பெரிய சமய மாற்றம் நிகழ்ந்தது. இம்மாற்றம் பலவழிகளில் நிகழ்ந்தது. பாடசாலைகள் யாவும் சமய மாற்றஞ் செய்யும் இடங்களாக விளங்கின.

மேனாடுகளிலிருந்து கிறித்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு இங்குவந்த பாதிரிமார் பாடசாலைகள் பலவற்றை நிறுவிக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்பாடசாலைகளிலே தமது சமயத்தைத் தழுவியவர்களையே சேர்த்தார்கள். பிள்ளைகளைப் படிப்பிடுக்க விரும்பிய பெற்றோர் யாவரும் கிறித்த சமயத்தைச் சேரவேண்டியிருந்தது. பாடசாலைகளைத் தாமே நிறுவாமல் விட்டது மாத்திரமன்றிப் பாதிரிமார் நடத்திய பாடசாலைகளுக்குப் பொருள் உதவி செய்யும் கிறித்த சமயத்தைப் பரப்ப அரசினர் ஊக்கமளித்தனர். இதனாலே, சைவ சமயப் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்குச் சைவப்பாடசாலைகள் இல்லாமல் அவலப்பட்டனர். தம் நாட்டு மக்களின் அவலத்தைக் கண்டார் நாவலர். அவருடைய உள்ளம் கொதித்தது. தமிழும் சைவமும் சிறந்தோங்க வேண்டுமெனின், மக்கள் யாவரும் சைவப் பாடசாலைகளிலே கற்று அறிவுபெற வேண்டுமென அவர் உணர்ந்தார்; கல்வி கற்பிக்கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டு சமயமாற்ற வேலையிலே முனைந்து நின்ற பாதிரிமாரின் சூழ்ச்சியை அம்பலப்படுத்தினார்; தமது சொற்பொழிவுகளினாலும் துண்டறிக்கைகளினாலும்,

உரைவண்ணம்

தூங்கிக் கிடந்த மக்களைத் தட்டி எழுப்பினார்; உணர்ச்சி உள்ளவர்களாகவும் மானம் உடையவர்களாகவும் வாழ வழி காட்டினார்; சைவசமயப் பிள்ளைகள் கல்வி கற்ப தற்குப் பாடசாலைகள் நாடெங்கும் தொடக்கி நடத்த வேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்; அதனையே தமது வாழ்வின் முழுநோக்கமாகவும் கொண்டார். இதனைப் பின்வரும் அவருடைய மணிவாசகங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“நிலையில்லாத என் சரீரம் உள்ளபோதே என் கருத்து நிறைவேறுமா என்னுங் கவலை என்னை இரவும் பகலும் வருத்துகின்றது, அக்கருத்து இது: தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்தியாவதற்குக் கருவிகள் முக்கிய தலங்கடோறும் வித்தியாசாலைகள் தரபித்தலும் சைவப் பிரசாரணஞ் செய்வித்துலுமே.”

இக்கருத்தை நிறைவேற்றுதற்காகவே நாவலர் அல்லும் பகலும் உழைத்தார்; தம் உடல் பொருள் உயிர் மூன்றினையும் நல்கினார். இதனை நிறைவேற்றுதற்காக அவர் செய்த பணிகள் பலப்பல, அவர் அடைந்த இடையூறுகளும் பல. நாட்டு நலனுக்காக அவர் பாடுபட்டாராதலின் தாம் செய்ய விரும்பியவற்றை எவர்க்கும் அஞ்சாது உண்மை வழியில் நின்று செய்தார்; தம்மை எதிர்த்தவர்களை ஈற்றில் அடிபணியச் செய்தார்.

நாவலர் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தச் செம்மல்; புரட்சி வீரர். கிறித்த பாநிமிமார் தம் சமயத்தைப் பரப்ப மேற்கொண்ட வழிவகைகளை எல்லாம் சைவசமயத்தை நிலை நாட்ட அவர் கையாண்டார்; புதுப்புது வழிகளையும் மேற்கொண்டார்.

வழிகாட்டி

ஈழநாட்டிலே மாத்திரமன்றித் தமிழ் நாட்டிலும் அவர் சைவப்பாடசாலையை நிறுவினார். பாடசாலைகளிலே படிக்கும் மாணவர்களுக்குப் பயன்படத்தக்க பாலபாடங்கள், இலக்கணச் சுருக்கம் முதலிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார்; சைவசமய உண்மைகளைத் துண்டு அறிக்கை வாயிலாகவும் சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் பரப்பினார். அக்காலத்திலேயிருந்த தமிழறிஞர்கள் சொற்பொழிவாற்ற நன்கு பயின்றுகொள்ளவில்லை. சொற்பொழிவாற்றப் பலரை நாவலர் பழக்கினார், ஒப்புயர்வற்ற நாவன்மையுடையவராக அவர் விளங்கினார்; இந் நாவன்மை காரணமாக “நாவலர்” எனும் பட்டத்தையும் பெற்றார். “சபாப்பிரசங்க சிங்க” மெனவும் அறிஞர்கள் யாவரும் அவரை ஒருமுகமாகப் போற்றினர்.

செய்யுள் வடிவத்தில் இருந்த சமயநூல்கள் பலவற்றை மக்கள் யாவரும் எளிதிற் படித்து உணருமாறு அவர் உரை நடையில் ஆக்கினார்; வினாவிடைகள் மூலம் சமய உண்மைகளை மக்களுடைய மனத்திலே எளிதிற் பதியச் செய்தார்; வடமொழியிலே உள்ள சமய நூல்களின் கருத்தையும் தமிழிலே எழுதிப் பரப்பினார்; நூல்களைப் பதித்து வெளியிடுவதற்கு அச்சியந்திரசாலையையும் நிறுவினார்.

அவருடைய அஞ்சாமையையும் வீரத்தையும், ஆழ்ந்த கன்ற கல்வியறிவீனையும், உண்மையை நிலைநாட்ட உயிரையே கொடுக்கும் பெருஞ்செயலையும் இன்னும் நமக்குக் காட்டுவன அவருடைய கண்டன உரைகளேயாகும். பொது நிலையங்களிலும், அறச்சாலைகளிலும், ஆலயங்களிலும் உள்ள குறைகளையும், கிறித்த சமயத்தைச் சேர்ந்தோர் செய்த சமய நிந்தனைகளையும், அறிஞர்கள்

உரைவண்ணம்

எனவும் தேசத் தொண்டர்கள் எனவும் நடித்தவர்கள் செய்த பிழைகளையும் அவற்றை அம்பலப்படுத்திக் கண்டிப்பதால் தமக்கு வரும் பகைமையையும் அதன் விளைவுகளையும் பொருட்படுத்தாது கண்டித்தார். இதனாலே சிறித்தவர்கள் மாத்திரமன்றிப் பிராமணர்களும், கோவிலதிகாரிகளும், போலீசு சைவர்களும் பிறரும் அவருக்கு இன்னல்கள் விளைவிக்க முற்பட்டனர்; வசை மாரியும் பொழிந்தனர். ஆனால் நாவலரோ “நம்மை நீங்கள் எப்படித் தூற்றினாலும் உங்களுக்கு நன்மையாக முடிபவை களை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்துதற்கு நான் சிறிதும் தடைப்படா வண்ணம் சிவபெருமான் திருவருள் செய்க” என்று கூறினார். நீதிமன்றத்தில் வழக்குகளும் நடந்தன. எதற்கும் அஞ்சாத ஆண்மையுடனும் ஊக்கத்துடனும் நாவலர் பொலிந்தார்; நற்றொண்டாற்றினார்; நாடெங்கும் புகழ்பெற்றார்.

மொழி மரபு அறியாது, பேசுவது போல எழுதவேண்டு மென்று வாதிடும் சோம்பேறிகளுடன், பேசுவது போலப் பாடவும் வேண்டுமென்று கூத்தாடுங் ‘கும்பலும்’ இப்பொழுது தோன்றித் தமிழ்க்கொலை செய்கிறது. புற் றீசல்கள் போலத் தோன்றும் இப்போலிப் பாடல்கள் பல உடனுக்குடனே அழிந்து வருவதை நாம் காண்கின்றோம். ஆதலின் இவற்றைப்பற்றி எவரும் கவலையடையவேண்டிய தில்லை.

ஆனால், “முருகன் அருளாலே இயற்றுகிறோம், ஆவேசத்தாலே பாடுகிறோம், ‘சன்னதம்’ கொண்டு ஆக்கு கிறோம்” என்று கூறிக்கொண்டு ‘கன்னாபின்னா’ எனப் பாடித் தம் பாடல்களையும் அருட்பாடல்களென்று பறையறையோரை எப்படி நாம் பொறுக்கலாம்?

வழிகாட்டி

“காலைப் பிடித்தேன் கந்தா
கையெடுத்தேன் முருகையா
சிறிய குணம் இல்லாத குமரா
பெரிய செய்கையுடைய முருகா”

என்று வாயிலே வந்தவற்றை எல்லாம் பாடி இவையும் அருட்பாடல்தாம் என்றால் இது முருகன் திரு விளையாட்டா? அன்றேல் பத்தி மயக்கமா? முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும் முருகனைப் பாட யாவருக்கும் உரிமையுண்டு. ஆனால் “அவன் அருள் கூட்டப் பாடினேம், ஆதலினாலிவை அருட்பாடல்கள்” என்று பிறரை ஏமாற்று தல் கூடாதன்றோ? நம் மொழியில் அளவில்லா அருட்பாடல்கள் உள. அவற்றைப் படித்துப் பயன் அடைதலை விடுத்து இத்தகைய பாடல்களைக் கட்டி நம் மொழிக்கும் சமயத்துக்கும் அவமானத்தை உண்டாக்குதல் நன்றோ? மொழிக்கு மொழி தித்திக்கும் தேவார திருவாசகங்களிலுள்ள அன்புப் பெருக்கும், அருள்நலமும், தெய்வமணமும், புலமைத்திறனும் சிந்தேனும் இல்லாத இக்குப்பை கூளங்களையும் நம்மவர் சிலர் பொருட்படுத்திப் போற்று கின்றார்களே! இது எவ்வளவு மடமை! இதனைக் கண்டால் யார்தான் நகைக்கமாட்டார்கள்? இவ்வாறு நெல்லுக்கும் புல்லுக்கும் வேறுபாடு தெரியாது ஒழுகும் நம்மவர்க்கு நாவலர் பெருமானைப் போற்றத் தகுதி உண்டா என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இனி, நம் சமயத்துக்கும் நமக்கும் அவமானத்தையும் பழியையும் தரும் ஒரு கொடிய வழக்கத்தைப் பற்றியுஞ் சில கூற விரும்புகிறேன். அறியாமையாலும் அசுரத் தன்மையாலும் நம் கோயில்கள் சிலவற்றிலே இன்னும் உயிர்ப்பலி

உரைவண்ணம்

யிட்டு வருகிறார்கள். இந்தக் கொடுமையை நீக்குதற்கு நாவலரும் முயன்றார். அவருடைய முயற்சி இன்னும் முற்றும் வெற்றி காணவில்லை. அவரைப் போற்றும் நாம் இந்த மாபாதகச் செயலைப் போக்கச் சிறிதேனும் முயலுகிறோமா? தெய்வத்தின் பெயரால் கொலைசெய்து கொண்டாட்டம் நடத்துவதிலும் இழிவான செயல் வேறுண்டோ? நம்கோவில்களிலே சில கொலைக்கொட்டில் களாகவும், இறைச்சிக்கடைகளாகவும் குடியர்களின் வெறியாட்டிடங்களாகவும் காட்சியளிக்கின்றனவே. இதைப் பார்த்துக்கொண்டு கண்மூடி ஊமைகளாக நாம் இருத்தல் நன்றோ? இந்தக் கொடிய வழக்கத்தை நம் நாட்டிலிருந்து அறவே ஒழித்துவிடுதல் நமது கடனென்று கூறவும் வேண்டுமா? அடுத்த ஆண்டில், நாவலர் திருநாளின் முன் இதனை ஒழித்துவிடத் திட்டமிட்டு நாம் முயல்வோமாக. உயிர்ப்பலியிடும் கோயில்களையுடைய ஊர்களில் வாழும் அன்பர்கள் பலர் இப்பேரவையில் இருக்கிறார்கள். தங்கள் தங்கள் ஊரிலே இக்கொடிய செயல் நிகழாமற் செய்ய வேண்டியது தங்களுடைய கடமை என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்றே நினைக்கிறேன்.

மேலும், நம் கோவில்களில் நிகழும் திருவிழாக்களில் நடக்கும் தாசிகளின் ஆடல் பாடல்களையும், வாணவிளையாட்டுக்கள் முதலியவற்றையும் ஒழித்துவிடல் வேண்டும் என்று நாவலர் கூறினார்; முயற்சியும் செய்தார். ஆனால் இப்பொழுது நடப்பதென்ன? இவற்றை நீக்குதற்கும் நாம் முயலவேண்டும். நம் சைவசமயச் சபைகளும் சங்கங்களும் ஆடம்பரத்திலும் ஆரவாரத்திலும்பதவிவேட்டையிலும் தம்பொழுதையும் பொருளையும் வீணாக்காது, இவற்றையும் உயிர்ப்பலியிடுதல் முதலிய கொடிய செயல்களையும்

வழிகாட்டி

ஒழித்துவிடுதற்கு வேண்டிய தொண்டுகளில் ஈடுபடும் நாள் எந்நாளோ?

அச்சிட்டு வெளியிடப்படும் நூல்களில் எவ்விதப் பிழையும் இருத்தல் கூடாது எனுங் கருத்து உடையவர் நாவலர் பெருமான். பிழைகள் இன்றி நூல்களை எழுதியும் பதித்தும் அவர் வெளிப்படுத்தினார். திருக்குறள், திருக்கோவையார் முதலிய நூல்களைப் பிழையின்றிப் பதிக்கத் தக்கவர் அக்காலத்தில் அவரொருவரே என அறிஞர்களும் செல்வர்களும் கருதினார்கள்; அவரைக் கொண்டு அந்நூல்களையும் பிறவற்றையும் அச்சிடுவித்தார்கள். பிறர்எழுதும் நூல்களில் உள்ள பிழைகளை எடுத்துக்காட்டிக் கண்டிப்பதற்கும் நாவலர் தயங்குவதில்லை. இதனால் அவருடைய காலத்திலே வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் பிழைகளின்றிச் சிறந்த முறையில் அமைந்து விளங்கின. ஆனால் இப்பொழுது நிகழ்வதென்ன? பரிசு பெறும் நூல்கள் பல வற்றிற் பக்கத்துக்கொரு பிழையாவது இருக்கும். ஒருமை—பன்மை—செய்வினை—செயப்பாட்டுவினை, புணர்ச்சி விதிகள் முதலியவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் நூல்களை சிலர் எழுதுகிறார்கள்; பரிசும் பெறுகிறார்கள்; பட்டங்களையும் சூடுகிறார்கள். பிழைமலிய எழுதுவது ஒரு நவயுகக்கலையாக—புத்தம் புதிய கலையாக—ஆகிவிடுமோ என்று கவலைப்படவேண்டிய நிலை உண்டாகியிருக்கிறது.

பல நாடுகளில் இருந்து பல வழிகளிற் கிடைக்கும் செய்திகளை உடனுக்குடனே அச்சிட்டுப் பரப்பவேண்டிய செய்தித் தாள்களின் இடையூறுகளைக் கருதி அவற்றில் உள்ள பிழைகளை நாம் பொருட்படுத்தாமல் விடினும் விடலாம்.

மாண்டு மடிந்து போன மணிப்பிரவாள நடையைப் படைத்தவர்களின் வழியைப் பின்பற்றித் தமிழ் மொழியிலே பற்றின்னித் தமிழின் தன்னிகரில்லா மாண்பைச் சிதைக்கும் முயற்சியிலே வெளிப்படையாக ஈடுபட்டுள்ளவர்களையும், இதற்காகப் பாடுபடும் வெளியீடுகளையும் நாம் சிறிதும் மதிக்காமல் ஒதுக்கி வைத்துவிடலாம்.

ஆனால் ‘‘தமிழை வளர்க்கிறோம், தமிழ் தமிழென உயர்க்கிறோம், தமிழ்ப் பணி புரிகிறோம்’’ என்று கூறிக் கொண்டு தமிழைச் சிதைக்கிறவர்களை நாம் கண்டிக்காமல் விடமுடியுமா? ‘நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே’ என்று கூறிய நக்கீரரைப் போற்றுகிற நாம்— உயிருக்குக் கேடு உண்டாகுமெனினும் உண்மையை உரைப்பேன் என்று இயம்பிய நாவலரைப் பரவும் நாம்—தமிழ் மொழியின் ஆக்கம் கருதி இவர்களுடைய பிழைகளை எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய கட்டுப்பாடு உடையவர்களன்றோ? இந்த நாகரிக மனிதர்கள் ஆங்கிலம், இந்தி முதலிய பல மொழிகளின் சொற்களை ஒரு வரையறையின்நித் தமிழிலே புகுத்தி ஒரு கரிப்பிரவாள நடையை உண்டாக்குவதன் காரணம் யாதோ? சிறைச் சாலை, வழக்கு முதலிய தமிழ்ச்சொற்கள் இருக்க ‘ஜெயில்’ ‘கேஸ்’ முதலிய ஆங்கிலச்சொற்களைப் புகுத்தித் ‘தஸ்புஸ்’ நடைக்கு ஏன் வழிகாட்டவேண்டும்? போர்டு, கார்டு, இண்டர், பார்ட்லா முதலியவற்றை வலிந்து போற்றி அரட்டைக் கச்சேரி ஏன் செய்யவேண்டும்? தகுதியான தமிழ்ச் சொற்களிருக்கவும் ஜாமீன், ஜாபீதா, முதலிய சொற்களை வாரி வழங்குவதேனோ? இவற்றால் தமிழுக்குக் ‘கட்டுமஸ்தான உடல்’ வந்துவிடுமா?

ஆரியச் சொற்களைத் தமிழில் ஆளும்போது அவற்றில் உள்ள ஆரிய எழுத்துக்களை நீக்கித் தமிழ் மயமாக்கி ஆளவேண்டுமென்பதே, தொல்காப்பியர், பவணந்தி முனிவர் முதலிய பேரறிஞர் கொள்கை. இந்தக் கொள்கையினையே தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் யாவரும் தழுவி யுள்ளார். இதனையே பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்தாளும் பொழுதும் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

இதனை விடுத்து ஆங்கிலம், இந்தி முதலிய மொழிகளின் சொற்களை மாத்திரமன்றி வடமொழிச் சொற்களையும் சிலர் அவற்றின் “தத்ரூபத்திலே” தமிழிலே புகுத்திப் புதுமை காண்கிறார்கள். அக்னி, சூர்யன், இந்த்ரன் என்றெல்லாம் எழுதித் தமிழ்த் தாய்க்குத் தொண்டுசெய்கிறார்கள். இது ‘தித்திக்கும் செந்தமிழின் சீர்த்திக்கு’ அடுக்குமா? இந்தப் பெருமக்கள் உண்மையை உணர்ந்து தமிழ் மரபைச் சிதைக்காமலும் நாளுக்கு நாள், நூலுக்கு நூல் தம்கொள்கைகளை மாற்றாமலும் உறுதிப்பாட்டுடன் தமிழ்த் தொண்டு செய்தால் நமது தமிழ்மொழி நன்கு சிறந்தோங்குமன்றோ?

பேசும் பொழுது தமிழ்மொழியின் இனிமை தோன்ற நாம் பேசுதல் வேண்டும். நம் வானொலி நிலையத் தமிழ் அறிவிப்பாளர் சிலர் பேசுந்தமிழைக் கேட்கும் பொழுது ‘ஆரியர் கூறும் தமிழ்’ நகைச்சுவைக்குப் பொருளாகும் எனப் பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையிற் கூறுவது நினைவுக்கு வரும்.

இப்பொழுது நாம் அடிமைத் தளையினின்றும் விடுதலை பெற்று நம்மை நாமே ஆளும் உரிமையுடையவர்களாகி விட்டோம். நமது தமிழ்மொழிக்கு நமது நாட்டிலே

சம உரிமைகள் கொடுக்க முயற்சிகள் நடக்கின்றன. அதனை அரசியல் மொழியாக்கவும் முடிவு செய்துள்ளார். கல்வியிணையும் தாய்மொழியிலே ஊட்டல்வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறோம். ஆனால், இப்பொழுதுதானும் நமது மொழிக்கு நமது பேச்சிலே எழுத்திலே வீட்டிலே நாட்டிலே நாம் முதன்மை கொடுக்கிறோமா?

தமிழ்மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடும் போதும், ஒருவருக்கொருவர் எழுதும் போதும் தமிழை மட்டுமே பயன்படுத்துவதாக உறுதி செய்து அதன்படி நடக்கவேண்டும். தமிழிலே எழுதும் அழைப்பிதழ்கள் அறிக்கைகள் முதலியவற்றிலே ஆங்கிலச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் கலவாமல் எழுதப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். நம் பெயர்களைத் தமிழிலும் அவற்றிற்கு முன்னேவரும் எழுத்துக்களை ஆங்கிலத்திலுமாகக் கலந்து எழுதும் வழக்கத்தை விடுத்து அவற்றைத் தமிழிலேயே எழுதல் வேண்டும். ஆங்கிலம், யப்பான் முதலிய மொழிகளைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட மக்கள் தம் பெயர்களை இருமொழிகளைக் கலந்து எழுதுகிறார்களா? ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் இருந்து நீங்கியபின்னரும் நாமேன் நம்பெயரை நமதுமொழியில் எழுதும்பொழுது இன்னும் ஆங்கிலத்துக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்று காட்டவேண்டும். தமிழிலே தந்தி அனுப்புதற்குச் சில நகரங்களில் இப்பொழுது வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பயன்படுத்துவோர் தொகை நாளுக்குநாள் குறைந்து வருகிறதாம், என்னே! நம் தமிழ் மக்களின் தமிழ் ஆர்வம். அஞ்சல் உறைகளிலே தமிழிலே முகவரியினை எழுதும் தமிழர்கள் எத்தனைபேர் இங்குள்ளார். இலங்கை முழுவதும் தமிழைப் பரப்ப விரும்புபவர்கள் இதனைத்தானும் செய்தல் கூடாதா?

தமிழ்மக்கள் தமிழிசையைப் போற்ற வேண்டுமென்று அக்காலத்திலேயே நாவலர் கருதினார். சில இசைப்பாடல்களையும் பாடித்தந்தார். தமிழர்கள் தமிழிசையைப்போற்ற வேண்டும், தமிழ்ப்பாடல்களையே பாடவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி செய்யவேண்டிய நிலைமை தமிழ்நாட்டில் உண்டானமை குறித்து உண்மைத் தமிழன்—மானமுள்ள தமிழன்—வருந்தாம விருக்கமுடியாது. தாய்மொழி அறிவு நிரம்பாத நம் குழந்தைகளுக்குப் பொருள் சிறிதும் தெரியாத தெலுங்குப்பாடல்களைத் தொடக்கத்திலே கற்பிக்கும் அறியாமை என்றுதான் முற்றும் நீங்குமோ? தென்னிந்தியாவிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் உள்ள தமிழ் மக்கள் இப்பொழுது உண்மையுணர்ந்து தமிழிசை வளர்ச்சியில் ஊக்கங்கொண்டுள்ளார். ஆனால் நமது கொழும்பு மாநகரில் உள்ள சில தமிழ்ப் பெரியோர்கள் இன்னும் தூங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் விரைவில் உண்மையை உணர்த்தித் தமிழிசையாக்கங்கருதி உழைக்குமாறு செய்தல் இன்றியமையாதது.

கடைசியாக எந்தெந்தத் துறைகளிலே நாம் தமிழை வளர்க்கலாமோ அந்தந்தத் துறைகளில் அதனை வளர்த்தலும், எல்லாத் துறைகளிலும் அதற்கு முதன்மை கொடுத்தலும் நமது கடன் என்பதை நாவலரைப் போற்றும் இந்தத் திரு நாளிலே வற்புறுத்தி எனது உரையை நிறைவாக்குகிறேன்.

3.2

குறிக்கோள்*

இன்று இம்மண்டபத்தில் குழுமியிருக்கும் மெய்யன்பர் களாகிய உங்கள் முன்னிலையில் உங்கள் தமிழ் மாணவர் சங்கத் தொடக்க விழாவிலே ஒருரை நிகழ்த்துமாறு உங்கள் ஆசிரியர் என்னைக் கேட்டார். இப்பெரும் பணிக்குப் பல்லாற்றாணும் தகுதியிலேனாயினும், “அன்பர் பணியை இன்புடன் செய்தலை என்பணியாகக்” கொண்டுள்ளேனா தலின் அவருடைய கேள்விக் கிசைந்தேன். “என்ன பொருள் பற்றிப் பேசவேண்டும்?” என்றுசாவினேன். “உங்கள் விருப்பப்படி எந்தப் பொருளையும் பேசலாம்” என்று அவர் கூறினார்.

ஒரு பொதுச் சபையிற் பேசும்பொழுது, பேசுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருளை அச்சபைக் கேற்பப் பேச வேண்டு மென்பர். பொதுச் சபையிற் கற்றோரும் கல்லா தோரும் இளைஞரும் முதியோரும் என்றித்திறத்தினர் பலரிருப்பார்கள். அவர்கள் யாவருக்கும் இன்றியமையாத வற்றை அவர்கள் எளிதிலுணரும்படி பேசல்வேண்டும்.

*சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழ் மாணவர் சங்கத் தொடக்கவிழாவில் 16.8.1940 இல் நிகழ்த்தப் பட்டது.

எடுத்துக்கொண்ட பொருளை ஆயத்தப்படுத்திப் பேசுவது இன்றியமையாதது. எனினும் மாணவர்களுடன் பேசுவதோ ஒரு வகையில் இலகுவானது. ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள். தொடர்புடையவர்களோடு பேசும்பொழுது ஆயத்தப்படுத்தும் பேசு விவண்டிய தில்லை. அவர்களைக் கண்டவுடன் உள்ளத்திலே பல உணர்ச்சிகள் உண்டாகும். அவ்வுள்ள உணர்ச்சிகளை முகம் பளிங்குபோற் காட்டும்; வாய்ச் சொற்கள் நிறம்பட எடுத்துரைக்கும். மாணவர்களாகிய உங்களுக்கும் பல ஆண்டுகள் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய எனக்கும் தொடர்புண்டன்றோ? இத்தொடர்பு பற்றி உங்களைக் காணும் பொழுது என்னுள்ளத் தெழும் உணர்ச்சிகளையே-கருத்துக்களையே-இங்கே எடுத்துரைக்கின்றேன்.

மாணவர்களே! உங்களிற் பலர் வேறு பாடசாலைகளிலிருந்து இப்பள்ளிக்கு வந்திருப்பீர்கள். வந்த காலத்தில் இப்பாடசாலையை அடிக்கடி காணும் பொழுது நீங்கள் முன்படித்த பாடசாலைகளைப்பற்றி நினைத்திருப்பீர்களன்றோ? புதிய வகுப்பறையைக் காண உங்கள் பழைய வகுப்பறையின் எண்ணம் வரும். புதிய ஆசிரியர் பழைய ஆசிரியரை நினைவூட்டுவார். இன்னும் உங்கள் பெற்றார், உற்றார், நண்பர் முதலியவர்களைப் போன்றவர்களைக் காணும் பொழுது உங்களுக்கு யாருடைய நினைப்பு வரும்?

எங்கள் தமிழ்ப் புலவர்களும் இந்த உண்மையை-ஒரு பொருளைக் கண்டவுடன் அதனையொத்த பயின்ற பொருளை நினைத்தலை-மிகச் சிறப்பாகப் பாடியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நூல்களில் இவ்வுண்மை மலை விளக்குப் போல இலங்குகின்றது.

இராமருடைய இன்னுயிர் நாயகியாகிய சீதாபிராட்டியாரை இராவணன் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். இராமர் பிராட்டியாரைத் தேடி அலைந்து வருந்துகின்றார்; சோலையிலே கொடிகளைக் கண்டார்; தேவியாருடைய கொடிபோன்ற இடையை நினைத்தார். பிரிந்த பொருளை நினைப்பதும், பிரிவுதாங்க முடியாதானால் அழுது அரற்றுவதும் உலக இயற்கை. பிரிந்த பொருளோடு ஒப்புடைப் பொருள்கள் அந்நினைவை உண்டாக்கும் கருவிகள்.

இம்மாதம் ஆவணி மாதம்; கார் காலம் தொடங்கி விட்டது. பிரிந்தவர்களுக்குப் பிரிந்த பொருளைப்பற்றிய எண்ணத்தையும் துன்பத்தையும் ஊட்டுவது இக்கார் காலம். இக்கார்கால வலிமையைக் கம்பரும்,

**அளவில் காரென்னும் பருவம் வந்தணைந்தால்
தளர்வர் என்பது தவம்புரிவோர்க்கும் தகுமால்**

என்று கூறியுள்ளார். இனி இந்நேரமோ மாலை நேரம். இது கார் காலத்துக்குரிய சிறு பொழுது. பிரிந்த பொருள்களை நினைக்கும்படி நெருக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது இம்மாலை. ஆகவே மாணவர்களே! இக்கார் காலத்தில் இம்மாலை நேரத்தில் இம்மண்டபத்தில் நின்று இப்பாடசாலையையும் இங்குள்ள உங்களையும் காண எனக்கு எனது பாடசாலையின் நினைவுதான் உண்டாகிறது. “கண்டதுங் காதல்” என்பர். எனக்கோ கண்டதும் நினைவு உண்டாகின்றது. என் புறக் கண்முன்னே உங்கள் பாடசாலை தோன்றுகிறது; அகக் கண்முன்னே எனது பாடசாலை தோன்றுகிறது. புறத்தே சென்னை நகரின் பல்

லொலியும் உங்கள் ஆரவாரமும் ஒலிக்கின்றன. என்னுள்ளத்திலோ எனது பாடசாலையின் குறிக்கோள் ஒலிக்கிறது. ஆகையால், நான் முன்னர்க் கூறியபடி என்னுள்ளத்தில் தோன்றுபவற்றையே — ஒலிப்பவற்றையே இப்பொழுது எடுத்துக் கூறுகின்றேன். நான் சென்ற பல ஆண்டுகளாகத் தலைமை ஆசிரியராயிருந்து கடமையாற்றிய பாடசாலையைப் பற்றியும் அதன் குறிக்கோளைப் பற்றியும் சில கூற விரும்புகிறேன். இங்கிருந்து பல நூறு மைலுக்கப்பாலுள்ள ஒரு பாடசாலையைப் பற்றி அறிவதும், அப்பாடசாலையின் குறிக்கோள் குறிப்பதை உணர்வதும் உங்களுக்குப் பயனளிக்கும் என்றெண்ணுகிறேன்.

உங்கள் இந்திய நாட்டிற்குத் தென் கிழக்கே இந்து சமுத்திரத்தின் அரும்பெறன் முத்தென இலங்கும் இலங்கைத்தீவை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அத்தீவின் வட பகுதியில் செந்தமிழுக்கு நிலைக்களனாகிய யாழ்ப்பாணமெனும் குடாநாடிருக்கிறது. “நாவலர்” என்று முழுத்தமிழ் நாடும் போற்றிய ஆறுமுக நாவலர் தோன்றிய நாடு அந்த யாழ்ப்பாண நாடு. அங்கு மூளா யென்னும் ஊரில் ஓர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை உண்டு. அவ் வித்தியாசாலையில் ஆறு ஆண்டுகள் தலைமை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளேன். அப்பாடசாலை ஓர் தமிழ்ப் பாடசாலை. எங்கள் நாட்டுத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளைப் போன்ற பாடசாலைகள் உங்கள் நாட்டில் இல்லை. எங்கள் நாட்டிற் கட்டாயக் கல்வியுண்டு. அஃதாவது ஐந்து வயது தொடக்கம் பதின்மூன்று வயது வரையுமுள்ள பிள்ளைகள் யாவரும் பாடசாலைகளிற் சேர்ந்து கட்டாயமாகக் கற்கவேண்டும் எனும் சட்டம் அரசினரால் ஆக்கப்

பட்டிருக்கிறது. அதனை மீறுகிறவர்கள் தண்டிக்கப் படுவார்கள்.

பாலர்கள் ஐந்து வயதிற்குப் படிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். பாலர் பகுதி, இரண்டாம் வகுப்பு, மூன்றாம் வகுப்புஏழாம் வகுப்பு, க. பா. த. வகுப்பு, சி.பா.த. வகுப்பு எனப்பத்து வகுப்புக்கள் தமிழ்ப்பாடசாலைகளிலுண்டு. இப்பத்து வகுப்புமுள்ள பாடசாலை உயர்தர சிரேட்ட பாடசாலை எனவும், முதல் ஒன்பது வகுப்புள்ள பாடசாலை உயர்தர கனிட்ட பாடசாலை எனவும் முதல் ஆறு வகுப்புள்ள பாடசாலை ஆரம்ப பாடசாலை எனவும் வழங்கப்படும்கூட. எனது பாடசாலை ஓர் உயர்தர சிரேட்ட பாடசாலையாகும். உங்களுடைய சி. பா. வி. த. வகுப்புக்குச் சமமாக அங்கே சி. பா. த. வகுப்பு உண்டு. இங்கே சி. பா. வி. த. வகுப்புக்குக்கணிதம், விஞ்ஞானம், தாவரவியல், புவியியல், வரலாறு, முதலிய பாடங்களை ஆங்கிலத்திற்கு கற்பிக்கிறார்கள். அங்கே இவற்றைத் தமிழிற்கு கற்பிக்கிறோம். தமிழ் அங்கே எப்படி வளருகிறதென்று பாருங்கள்.

அங்குள்ள பாடசாலைகளிலும் மாணவர் சங்கங்களுண்டு. பாட்டுக்கள், கதைகள், நாடகங்கள், விளையாட்டுக்கள், பேச்சுக்கள், விவாதங்கள் முதலியனவற்றை மாணவர்கள் நன்கு பயின்று தம்முடைய நிறமைகளைக் காட்டுதற்கு அச்சங்கங்கள் வாய்ப்பளிக்கும். எங்கள் பாடசாலையிலுள்ள மாணவர் சங்கம் மாத மிருமுறை கூடும். அச்சங்கம் 'கலை விநோதன்' என்னும் வெளியீடொன்றையும் நடத்துகிறது. மாணவர்கள் அநிலே தமிழ்ச் சிறு தேருருட்டியும், சிற்றில் இழைத்தும், செங்கீரையாடியும், அம்புலியாடியும்,

குறிக்கோள்

ஊஞ்சலாடியும் தமிழ்ப்பறை கொட்டியும் விளையாடுவார்கள்.

இளைஞர்களே! இதுவரையும் எனது பாடசாலையைப்பற்றிக் கூறினேன். இனி அப்பாடசாலையின் குறிக்கோளைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன். இக்குறிக்கோள் அப்பாடசாலைக்கு மாத்திரமன்று; உங்களுக்கு மாத்திரமன்று, எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் மட்டுமன்றி, எல்லோருக்கும் இன்றியமையாதது. ஆகையால், இக்குறிக்கோளைப் பற்றி நான் கூறுபவற்றை நன்கு கேட்டுணர்ந்து ஒழுகுங்கள். இவ்வுலகத்தில் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஒரு நோக்கத்துடன்—குறிக்கோளுடன்—செய்தல்வேண்டும். நானின்று இங்கே ஏன் வந்தேன்? நீங்கள் ஏன் இங்கு குழுமியிருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குச் சில கூறும் நோக்கத்துடன் நான் இங்கு வந்தேன். அவற்றைக் கேட்க நீங்களிங்கிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஏன் பாடசாலைக்கு வந்தீர்கள்? பாடசாலையின் நோக்கமென்ன? பாடசாலையின் நோக்கம் கல்வியூட்டல், தேர்வுகளிற் சித்தியடையச் செய்தல் என்றிவ்வாறு பலப்பல கூறுவார்கள். இக்காலத்தில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமுள்ள பாடசாலைகள் மாணவர்களைத் தேர்வுகளிலே தேறச் செய்தலையே நோக்கமாகக் கொண்டு முயல்கின்றன. இக்காலப் போக்கும், வாழ்க்கை முறைகளும், சூழலும் எங்கள் பழைய புலவர்கள், அறிஞர்கள் முதலானோர் கூறிய நோக்கங்களைப் பின்பற்றி முன்னேற விடாமல் எங்களைத் தடுக்கின்றன. நாங்கள் நாகரிகம் நாகரிகமென்று கூறிக் கொண்டு எங்கள் பழைய சிறந்த விழுமிய நோக்கங்களைக் கைநெகிழ விடுகின்றோம். கல்வியின் நோக்கம் யாது?

**கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக,**

என்றார், எல்லா மதத்தினரும் எல்லா மொழியினரும் போற்றும் திருவள்ளுவர். கசடறக் கற்பவர்கள் எத்தனை பேர்? கற்றாலும் கற்றாங்கொழுகுபவர்கள் எத்தனை பேர்?

“கற்றுணர்ந்தொழுகு” என்பதே எனது பாடசாலையின் குறிக்கோள். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது கல்விப் பொருளே. மக்களை மாக்களினின்றும் உயர்த்தி விழுமிய சிறப்புக்களை அளிப்பது அஃதே.

**விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடு ஏனை யவர்.**

என்றார் பொய்யா மொழியினராகிய வள்ளுவர். இத்தகைய சிறந்த கல்வியைக் கற்றுவிட்டாற் போதாது. கல்வியின் பயன் அறிவும், அறிவிற் பயன் ஒழுக்கமும் என்று நூல்கள் முழங்குகின்றன. அறிதலிலும் உணர்தல் ஏற்றமுடையது. திருவள்ளுவர் இதனை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். கல்வி அறிவையூட்டுகிறது; அறிவு உணர்ச்சியை யுண்டாக்குகிறது; உணர்ச்சி ஒழுக்கத்தைக் கொடுக்கிறது.

**ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.**

என்றார் வள்ளுவர். இவ்வொழுக்கமே உலகத்து மக்கள் யாவராலும் ஒம்பப்பட வேண்டியது. இவ்வொழுக்கத்தினுஞ் சிறந்த விழுமிய பொருள் உலகத்தில் இல்லை. உலகத்தி

குறிக்கோள்

லுள்ளவர்க்கு அருமையான பொருள் அவர்களுடைய உயிரே. இவ்வொழுக்கத்தை விடவரும் காலத்தில் அவ்வுயிரையே விட்டுவிடல் அறிஞர்கள் செயலானால், இவ்வொழுக்கத்தினருமை பெருமைகளை யாரளவிட்டுரைக்கவல்லார்?

ஒருவனை உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதும் அவனுடைய கல்வியன்று; அறிவன்று; இவ்வொழுக்கமே. ஒழுக்கத்தினாலேயே உலகம் நடக்கின்றது. ஒழுக்கத்தை அடியோடு யாவரும் இகழ்ந்து விட்டால்-கைநெகிழ விட்டு விட்டால்-உலகம் அழிந்து போகும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளக் கல்வியுமறிவும் இன்றியமையாதனவே. ஆனாலும், கல்வியையும் அறிவையும் பெற்றவுடன் ஒருவன் ஒழுக்கமுடையவனாதல் முடியாது. அவன் ஒழுக்கமுடையவனாக-இழுக்கமில்லாத ஒழுக்கமுடையவனாக—ஆவதற்கு உணர்ச்சி வேண்டும்.

கற்றறிந்த மாந்தர் பலர் உணர்ச்சியின்மையால் ஒழுக்கத்தையடையாது இழுக்கத்தை அடைகின்றனர். இழுக்கத்தை அடைவதால் அவர்களுடைய கல்வியறிவு விழலுக்கிறைத்த நீர் போலாகிவிடுகின்றது. ஐரோப்பாக்கண்டத்தைப் பாருங்கள்! அங்கே கல்வியில்லையா? அறிவுக்குக் குறைவுண்டா? இல்லை இல்லை! அங்கே கல்வியுமுண்டு; அறிவுமுண்டு, அதிகமுண்டு. அப்படியானால் ஆண்டுநடக்கும் மிருகத்தன்மையான பயங்கரப் போருக்குக் காரணமென்ன? சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள்! அங்கே உணர்ச்சிக்கு இடமேயில்லை. மெய்யுணர்ச்சியை ஆண்டுள்ளவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய கல்வியும் அறிவும் அவர்களை அழிக்கின்றன;

சிதைக்கின்றன; நல்லதன் நலனையும் தீயதன் தீதையும் அவர்கள் அறிகிறார்கள். ஆனால் நல்லதைச் செய்ய வேண்டும், தீயதை அறவே ஒழிக்க வேண்டுமெனும் உணர்ச்சி அவர்களிடத்தில்லை.

களவெடுக்காதே என்று மக்கள் கற்கிறார்கள்; அறிகிறார்கள்; ஆனால் அவ்வாறு ஒழுகுவதில்லை. காரணம் உணர்ச்சியின்மையே. உணர்ச்சியின்மைதான் இக்கால மாணவருலகத்திலென்ன, ஆசிரியருலகத்திலென்ன, முழு உலகத்திலுமேயுள்ள பெருங் குறை. நல்லுணர்ச்சி உலகத்தில் நிரம்பி வழியும்போது இவ்வுலகமே வானுலகமாக மாறிவிடும். இத்தகைய சிறந்த உணர்ச்சியின் இன்றியமையாமையைக் காட்டவே அதனை எமது பாடசாலையின் குறிக்கோளில் நடுநாயகமாக அமைத்துள்ளோம்.

கல்வி உணர்ச்சியை உண்டாக்கவேண்டும்; உணர்ச்சி ஒழுக்கத்தை உண்டாக்க வேண்டும். இதனாலேயே 'கற்றுணர்ந்து ஒழுகு' என்பதைக் குறிக்கோளாக அமைத்தோம். உணர்ச்சி, ஒழுக்கம் என்னுமிவற்றைப்பற்றி வள்ளுவர் பெருமான் திருக்குறளில் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். உலகம் போற்றும் உத்தமராகிய காந்தியடிகள் கற்றுணர்ந்தொழுகுபவர். அவரைப்போல் எல்லோரும் ஒழுகினால் இவ்வுலகம் எப்படியிருக்குமென்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

அன்புடையீர்! ஆங்கிலப் பெரும் புலவராகிய பேக்கன் என்பவருடைய கல்வி பற்றிய கருத்தும் கற்றுணர்ந்தொழுகல் வேண்டுமென்பதே. அவர் எழுதிய கல்வி என்ற கட்டுரையைப் பலமுறை படித்துப் பாருங்கள்.

இதுவரையும் எனது பாடசாலையைப் பற்றியும் அதன் குறிக்கோளைப் பற்றியும் சில கூறினேன். இனித் தமிழைப்

குறிக்கோள்

பற்றியும் சில கூறி என்னுரையை முடிக்கின்றேன். இது தமிழ்மாணவர் சங்கத்தொடக்க விழாவாகையால் மாணவர்களோடு தொடர்புடைய பாடசாலையைப் பற்றியும், மாணவர்களுக்கின்றியமையாத குறிக்கோளைப் பற்றியும், கூறியயான், தமிழைப் பற்றியும் சில கூறவேண்டியதில் பன்றீறா! தமிழுக்கும் எனக்குமுள்ள தொடர்பை நீங்கள் நன்கறிவீர்கள்.

மாணவர்களே! ஒருவருக்கு அவருடைய தாயினும் சிறந்த உரிமையுடையவர்கள் வேறெவரும் இந்த உலகத்திலில்லை. தந்தையும் தாய்க்குப் பிறகுதான். தாய்க்கு உலகத்தில் ஒரு தனி இடமுண்டு. தாயை வெறுத்தொதுக்குபவர்களை உலக மக்களிடையே காணமுடியாது. தாய் நாடு, தாய்மொழி என்பவற்றையும் தாயைப் போலத்தான் பேணுதல்வேண்டும். மற்றைய யாவரினும் மேலாகநாங்கள் தாயை எவ்வாறு சிறப்பாக மதிக்கிறோமோ, போற்று கிறோமோ, அவ்வாறே தாய் மொழியை நாங்கள் மற்றைய மொழிகளிலும் மேலாக மதித்துப்போற்றல் வேண்டும். தாய் மொழியை இளமையில் நன்கு கற்கவேண்டும். தாய்ப் பாலுண்டு வளரும் குழந்தைகளுக்கும், அஃதின்றி வளரும் குழந்தைகளுக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை யிருக்கின்றது பாருங்கள்! அந்த வேற்றுமையே தாய் மொழியைக் கற்று வளர்பவர்களுக்கும், பிற மொழியைக் கற்று வளர்பவர்களுக்கும் இடையிலுண்டு, “பீரம்பேணி பாரந்தாங்கு மன்றோ?” தாயை விட்டுப் பிரிந்து மறந்து வாழ்பவர்கள் தங்கள் தாய்க்கும் தங்கள் குடும்பத்துக்கும் ஊருக்குமே பயனற்றவர்களாவது போலத்தான், தமது தாய்மொழியைக் கற்காதவர்களும் பயனற்றவர்களாகிறார்கள். எனவே நீங்கள் யாவரும் நன்றாகத் தாய் மொழியைப் பயிலுங்கள்.

இனி உங்கள் சங்கமும் உங்கள் தாய்மொழியை—
 தமிழ் மொழியை—நன்கு வளர்க்க முயலல்வேண்டும்.
 உலகத்துள்ள மற்றைய மொழிகள் யாவற்றுக்கும்
 இல்லாத தனிப் பெருமை எங்கள் தாய் மொழிக்குண்டு.
 மற்றைய மொழிகள் எதனையும் சங்கங்கள் பண்டைக்
 காலத்தில் வளர்க்கவில்லை. எங்கள் தமிழ்மொழி
 யையோ சங்கம்—தமிழ்ச் சங்கம்—வளர்த்தது. ஒன்றன்று,
 இரண்டல்ல; மூன்று சங்கங்கள் வளர்த்தன. தமிழ்
 நாட்டில் முதல், இடை, கடை என மூன்று சங்கங்கள் முன்
 னர் இருந்தன. அச்சங்கங்களிலே உறுப்பினர்களாக விருந்த
 புலவர் பெருமக்கள் வள்ளல்கள் உள்ளத்தால் உவந்தளித்த
 பொருள்களைப் பெற்று வறுமையின்றித் தமிழைச்
 செழுமையாக வளர்த்தார்கள். “சங்கம் வளர்த்த பொலங்
 கொடி தாலோ தாலேலோ” என்று ஒரு தமிழ்ப் புலவர்
 தமிழன்னையைத்தாலாட்டினார். இவ்வாறு நச்சம் பெருமை
 முச்சங்கத்திலிருந்து வளர்ந்த தமிழை உங்கள் தமிழ்
 மாணவர் சங்கமும் வளர்ப்பதாக. தமிழ்வளர ரீங்களும்
 வளர்வீர்கள்! தமிழ் செழிக்க ரீங்களும் செழிப்பீர்கள்;
 தமிழ் ஓங்க ரீங்களும் ஓங்குவீர்கள், ஆகையாலே தமிழ்
 வளர்க! தமிழ் வளர்க்கும் சங்கங்கள் வளர்க! இத்தமிழ்
 மாணவர் சங்கம் வளர்க! என வாழ்த்தி எனதுரையை
 நிறைவு செய்கின்றேன்.

1. 3
'வாய்மையின் திருவிளக்கு'

4

தொடக்க உரைகள்

தொடக்க உரைகள்

தொடக்க உரைகள்

4. 1

உலகத் தமிழ் மன்றம்*

இன்று ஒருலக உள்ளப்பாங்கு மக்களிடையே அரும்பி மலரத் தொடங்கியுளது. உலக அடிப்படையிலே பல நிறுவகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உலக நாடுகள் பல சேர்ந்து ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கத்தை நிறுவி முழு உலகத்தின் நன்மைக்காகவும் உழைத்து வருகின்றன. உலக மக்கள் யாவரும் ஒரு குலத்தவராய் ஒரு தரத்தினராய் ஓர் அரசு உடையவராய் ஒன்று பட்டு வாழவேண்டும், எனும் எண்ணம் உயர்ந்த உள்ளமுடையவர்களிடத்து மலர்ந்து ளது. சாதி மத நிறப் பூசல்களாலும், நாடு இனம் அரசியற் கொள்கை முதலிய வேற்றுமைகளாலும், பெரும்பான்மையினர் சிறு பான்மையினர் எனும் பிளவுகளாலும், செல்வர் வறியவர் எனும் பிரிவுகளாலும் உலகத்து மக்கள் உறுதுயரடையாமல் வாழ வேண்டுமெனின் ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தேவனும், ஒன்றே உலகமும், ஒன்றே உலக அரசும் எனும் கொள்கைகள் வலிவடைந்து நடை முறைக்கு வரல் வேண்டும். உலகம் முழுவதற்கும் ஓர் அரசு தோன்றுங்காலமே இவ்வுலகத்தின் பொற்காலமாகும்.

*கோலாலம் பூரில் உலகத் தமிழ் மன்றம் நிறுவப்பட்ட பொழுது 1. 12. 1963. இல் நிகழ்த்திய உரை.

இப்பொழுதுள்ள பேரறிஞர்கள் சிலர் முழு உலகத்தையும் ஒன்றாகக் கருதுவதைப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் உலகத்தை முழுதாக எண்ணி உலகம் முழுவதும் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்; நாடு இனம் என்று பிரித்து நோக்காமல் முழு உலகையும் அவர்கள் நோக்கினார்கள். அன்பின் தத்துவத்தை அறிந்து அருளின் விழுப்பத்தை நன்கு உணர்ந்தமையால் இத்தகைய பரந்த எண்ணத்தை அக்காலத்தில் அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள், “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்,” “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்,” “வையகமுந்துயர் தீர்க,” “பெரியோரை வியத்ததும் இலமே சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே” எனும் இவ்வுரைகள் ஒருலகக் கொள்கையின் முதிர்ச்சியில் முகிழ்ந்த பொன்மலர்களாகும். **உலகப் பொதுமறையாக இலங்கும் தமிழ் மறையாம் திருக்குறளை ஒருலகக் கொள்கையின் வற்றாத ஊற்று எனலாம்.**

இக்காலப் பேரறிஞர்களுடைய ஒருலகக் கொள்கைக் கேற்பவும், தமிழினம் பண்டைக் காலந்தொட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருலகக் கருத்துக் கேற்பவும் இன்று தமிழ்பேசும் மக்கள் உலக அடிப்படையில் ஒன்றுபடுதல் இன்றியமையாதது. உலகம் எங்கும் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் சேர்ந்து ஓர் உலகத் தமிழ் மன்றத்தை நிறுவ வேண்டும் எனுங்கருத்தை யான் எட்டாண்டுகளுக்கு முன்னரே வெளியிட்டேன்.

இக்கருத்து என் உள்ளத்தில் அரும்புவதற்கு காரணமாயிருந்தது எமது தமிழ்மறைக் கழகத்தின் பணிகளுக்காக யான் பிற நாடுகளுடன் கொண்ட தொடர்பேயாகும். உலகமெங்கும் திருக்குறளின் கருத்துகளைப் பரப்பவும், திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடச் செய்யவும் தமிழ் மக்கள்

தொகையாக வாழும் இந்தியா, தமிழ் நாடு, மலேசியா, பர்மா, மொறீசியசு தென் ஆப்பிரிக்கா, பீசித்தீவு முதலிய நாடுகளுடனும் தில்லி பம்பாய், கல்கற்றா, சிங்கப்பூர், இலண்டன் முதலிய நகரங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டேன்.

இந்நாடுகளிலுள்ள அன்பர்கள் பலர் எமது தமிழ் மறைக்கழகப் பணிகளை ஊக்கினர். பல நாடுகளில் பரந்து வாழும் தமிழர்கள் கலந்து வாழ்தற்கு விழைந்தனர். இதனாலே, தமிழ் மொழி, தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ்க்கலை முதலிய துறைகளில் இந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களை இணைக்கும் நிறுவகம் ஒன்றேனும் இல்லாதிருப்பது ஒரு பெருங்குறையாக எனக்குத்தோன்றிற்று. இக்குறையை நீக்குதற்கு ஓர் உலகத்தமிழ் மன்றம்வேண்டும் எனக்கருதினேன். எனது இக்கருத்தைப் பற்றிய அறிக்கையினைப் பல நாடுகளிலுள்ள பத்திரிகைகள் வாயிலாக வெளியிட்டேன். இந்த அறிக்கையினைப் படித்த அன்பர்களிற் பலர் உலகத் தமிழ் மன்றம் தோன்றுவதை வரவேற்றும் ஆதரித்தும் எனக்கு எழுதினார்கள். இந்த அன்பர்களின் தூண்டுதலும் ஆர்வமும் உலகத் தமிழ் மன்றத்தை அமைக்க வேண்டுமெனும் உறுதியை என் உள்ளத்தே நிலை நிறுத்தின.

அன்று தொட்டு உலகத் தமிழ் மன்றம் உருவாகப் போகும் இன்றுவரை இக்கருத்தை என் எழுத்திலும், பேச்சிலும், செயலிலும் இழையோடச் செய்துள்ளேன். சுருங்கக் கூறின், இக்கருத்து என்னை ஆட்கொண்டுவிட்டது எனலாம். 1956 இல் யான் எழுதி வெளியிட்ட இலங்கையில் இன்பத் தமிழ் எனும் நூலில் உலகத் தமிழ் மன்றம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தியுள்ளேன். இம்மன்றத்தின் தேவை, அமைப்பு முறை, பணிகள் முதலியன பற்றி அந்நூலில் யான் எழுதியுள்ளனவற்றை இன்று நீங்கள்

அறிதல் பொருத்தமுடைத்து. எனவே அவற்றிற் சில பகுதிகளை ஈண்டுக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

“தமிழகத்திலும் தமிழ் மக்கள் தொகையாக வாழும் இலங்கை, மலாயா, பர்மா, தென்னாபிரிக்கா, பிச்சித்தீவு, மொறீசியசு முதலிய பல நாடுகளிலும் தமிழ் மொழியின் ஆக்கங்கருதிப் பல முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. வீட்டு மொழியாய் அஃது அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலம் போய் விட்டது. கல்லூரிகளிலும், ஆட்சி நிலையங்களிலும் ஆலயங்களிலும் அது முதன்மை பெற்று வருகிறது. இவ்வாறு பல துறைகளிலும் வளருந் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியினை ஒருமுகப்படுத்தி நாடுதோறும் வேறுபட்டுக் கிளைமொழிகளாகப் பிரிந்து விடாமல் அதனைப் பாதுகாத்தற்கு ஓர் அனைத்துலகத் தமிழ் மன்றம் உடனே அமைக்கப்படல் வேண்டும். இம்மன்றம் தமிழ் வழங்கும் எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள தமிழ் மக்களோடும்—சிறப்பாகத் தமிழ் அறிஞர்களோடும்—தொடர்பு கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்த மன்றத்தின் தலைமை அலுவலகம் தமிழ் நாட்டில் இருத்தலே பொருத்தமானது. ஏனைய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் கிளை அலுவலகம் நிறுவப்படுதல் வேண்டும். இம்மன்றம் அரசியல் தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளிலும் சிறப்பாக மொழிகலை பண்பாடு முதலிய துறைகளிலும் உலகமெங்கும் வாழும் தமிழ் மக்களிடையே தொடர்பை உண்டாக்கித் தமிழ் மொழியினதூர், தமிழினத்தினதும் ஆக்கத்துக்கு உழைத்தல் இன்றியமையாதது.

ஆசிய மொழிகளுள்ளே மிகத்தொகையான நாடுகளிலே பேசப்படும் மொழி தமிழே என்பதை நாம் நன்குணர்தல் வேண்டும். இத்தகைய பெருமையுடைய மொழியினை வளர்த்தற்கும் அது வழங்கும் நாடுகளுடன் தொடர்பு

கொள்ளுதற்கும் ஏற்றதொரு பொது நிலையம் இன்னும் அமைக்கப்படாதிருப்பது தாய்த் தமிழகத்துப் பெருமக்களுக்கு இழுக்கினை உண்டாக்குகிறது. தமிழைப் பாதுகாத்து வளர்த்துப் பரப்ப வேண்டிய ஆற்றலும் உரிமையும் அவர்களுக்கே சிறப்பாக உண்டு என்பதை உலகம் அறியும், தமிழ் மக்கள் தனிமையாக நடத்தும் தமிழரசும் தாய்த்தமிழகத்துக்கே வாய்த்துள்ளது. எனவே தமிழ் நாட்டுப் பெரு மக்கள் தமிழ் நாட்டரசின் ஆதரவுடன் அனைத்துலகத்தமிழ் மன்றத்தை உடனே நிறுவி உலகமெங்கும் தமிழை வளர்க்க முன்வருவார்களாக.”

இங்கே சுட்டிக் காட்டியவாறு தமிழ் நாட்டில் உலகத்தமிழ் மன்றத்தை நிறுவச் செய்தற்கு யான் முயன்றேன். தமிழ் நாட்டில் பல்வேறு இடங்களில் யான் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில் இம்மன்றத்தை நிறுவுதல் வேண்டும் என வலியுறுத்தினேன். 1960 இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்மன்றக் கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்திய போதும் காரைக்குடித் திருக்குறள் மாநாட்டுத் தலைமை உரையின்போதும் இம்மன்றத்தின் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைத்தேன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள பேரறிஞர்கள் சிலருடனும் அரசியற் தலைவர்கள் சிலருடனும் இதுபற்றிப் பேசினேன்.

எனினும், தமிழ் நாட்டில் இம்மன்றத்தை நிறுவ யான் செய்த முயற்சி பயன்விளைக்கவில்லை. ஆனாலும், என் உள்ளத்து உறுதியும் பற்றும் சிந்தும் தளரவில்லை. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தறுபத் தொன்றில் யான் வெளியிட்ட நூற்றாணடுகளில் தமிழ் எனும் நூலை “உலகம் எங்கும் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கே” உரிமை யாக்கினேன். மொறியசு, பீசி முதலிய நாடுகள் எங்குள்ளன என்பதைத்

தமிழ் மக்கள் பலர் அறியாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். எனவே இந்நூலில் தமிழ் மக்கள் தொகையாக வாழும் நாடுகளைக் காட்டும் உலகப் படத்தையும் சேர்த்தேன். அன்றியும் நூலின் இறுதியிலும் உலகத்தமிழ் மன்றம் அமைக்க முயலும் எனக்கு உதவி நல்குமாறு ஒரு வேண்டுகோளும் விடுத்திருந்தேன்.

சில திங்களுக்கு முன்னர் மலாயாப் பல்கலைக் கழகத் திலே பணி புரிய இந்த மலேசிய நாட்டுக்கு வந்தேன். இந்த நாட்டில் நல்லாட்சியும், பொருள்வளமும், மக்களின் அன்பும் பண்பும் என்னைக் கவர்ந்தன. இந்நாட்டில் வாழும் பல்வேறினத்தவரும் தத்தம் மொழி கலை பண்பாடு முதலியவற்றை வளர்த்தற்கு, இந்நாட்டரசு நல்கும் உதவியும் ஊக்கமும், இந்நாட்டிற்குப் பிற நாட்டவர் இலகுவில் வந்து மீளுதற்கு இருக்கும் வாய்ப்புக்களும் பிறவும் இந்த நாட்டிலேயே உலகத் தமிழ் மன்றத்தை அமைக்க வேண்டும் எனும் எண்ணத்தை என்னிடத்து உண்டாக்கின. இத்தகைய ஒரு மன்றத்துக்குப் பண உதவி நல்கி ஊக்கும் பெரும்பண்பும் இந்நாட்டரசுக்கு உண்டு. இந்நாட்டரசுக்கு இப்பெரும் பண்பிருப்பதாலேயே இந்நாட்டிலுள்ள பல்வேறினத்தவரும் ஒற்றுமையாக ஊக்கத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் நாட்டு நலங்கருதி உழைத்து வருகின்றனர். நாட்டை நல்வழியில் நடத்திச் செல்லும் நல்லாட்சியினரைப் போற்றுகின்றனர்.

இந்நாட்டில் உலகத்தமிழ் மன்றத்தை அமைக்க விரும்பும் என் எண்ணத்தை யான் விரிவுரை ஆற்றிய பல இடங்களிலும் எடுத்துக் கூறினேன். இங்குள்ள தமிழன்பர்கள் பலர் இங்கேயே அமைக்குமாறு கேட்டனர். பல

சங்கங்கள் பேராதரவு நல்குவதாக உறுதியளித்தன. எனவே, இன்று அகில மலாயாத் தமிழர் சங்கத்தினதும், சிலாங்கூர் இலங்கைத் தமிழர் சங்கத்தினதும் ஆதரவில் உலகத் தமிழ் மன்றத்தை அமைத்தற்கு இப்பேரவையைக் கூட்டியுள்ளோம்.

இங்கு வந்து குழுமியிருக்கும் தமிழ்ப் பெருமக்கள் உறுதியுடன் உழைத்தால் இக்கோலாலம்பூர் நகரிலே உலகத் தமிழ் மன்றத்துக்கு ஒரு பெரும் மணி மண்டபம் அமைப்பது எளிதில் முடியும். இலண்டன் மாநகரிலே தமிழுக்கு ஒரு மணிமண்டபம் நிறுவ அன்பர்கள் பலர் முயன்றார்கள். அவர்களுடைய முயற்சியை நாங்களும் ஊக்கினோம். ஆனால் இன்னும் அங்கு மண்டபம் எழும்ப வில்லை. உலகம் எங்கும் வாழும் தமிழர்க்குப் பொதுவான தொரு மணிமண்டபத்தை முதலில் எழுப்பும் பெருமை மலேசியாத் தமிழ் மக்களுக்குத்தான் உரியதாகப் போகின்றது.

எனது உரையை முடிக்குமுன் பல நாடுகளிலும் வாழும் தமிழ் மக்களின் தாய் மொழிப் பற்றும், அவர்கள் வாழும் சொந்த நாட்டுப் பற்றும், ஓர் உலகக் கொள்கைப் பற்றும் குறித்துச் சில கூறல் என் கடமை எனக் கருதுகிறேன். இப்பற்றுக்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டன வென்றோ வேறுபட்டன என்றோ கருதல் கூடாது. இவை ஒன்றுக்கொன்று அரண் செய்வன; ஒன்றை ஒன்று தழுவுவன; ஒன்றையொன்று ஊக்குவன.

ஒருவருடன் அவருடைய தாய்வழி உறவினரும் தந்தைவழி உறவினரும் கேண்மைவழி உறவினரும் எவ்வாறு தொடர்புடையவர்களா யிருக்கின்றனரோ

அவ்வாறே அவருடன் தாய்மொழியும், வாழும் பிறநாடுகளும் தொடர்புடையனவாயிருக்கின்றன. தாய் மொழியால் வரும் உறவினர்களைத்தாய்வழி உறவினர்களைப் போலவும் வாழும் நாட்டிலுள்ள எல்லா இன மக்களையும் தந்தை வழி உறவினர்களைப் போலவும் பிறநாடுகள் எங்கும் உள்ள மக்களை கேண்மை நண்பர் போலவும் ஒருவர் கொள்ளலாம். எனவே, தன் தாய் மொழியைப் பேசும் பிறநாட்டு மக்களுடன் ஒருவர் தொடர்பு கொள்ளுவதால் அவருடைய நாட்டிடத்து அவர் கொண்ட பற்றும் பாசமும் எவ்வாற்றானும் குறைவதில்லை.

மொழி, பண்பாடு, வாழ்வியல், கலை என்பவற்றில் ஒன்றுபட்ட தன் இன மக்களுடன் இணைந்து இசைந்து வாழப் பயிலுபவரே தம் நாட்டிலுள்ள வேறுபட்ட இயல்புகளைக்கொண்ட பிற இனத்தவருடனும் பிணைந்து ஒன்றுபட்டு வாழத் தகுதியுடையவர் ஆவார். இவ்வாறு மொழியாலும் நாட்டாலும் நன்கு ஒன்றுபட்டு வாழப்பழகிய பண்புடையோரே, நாட்டாலும் மொழியாலும் வேறுபட்ட பிறநாட்டு மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து, உலக மக்களாக விளங்கத் தக்கவர்களாவர். ஆகவே, மொழியால் ஒன்றுபடுதலும் நாட்டால் ஒன்றுபடுதலும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டன அல்ல என்பதையும், இவற்றால் ஒன்றுபடுதலே "ஒன்றே உலகம்" எனும் பரந்த சிறந்த கொள்கை அரும்பி மலர்ந்து மணங்கமழ்தற்கு அடிப்படை என்பதையும் நாம் கருத்திலிருத்தல் வேண்டும். இந்த உண்மைகளை நன்கு விளங்கிக் கொண்டால், நாம் இன்று நிறுவும் உலகத் தமிழ் மன்றம் என்றும் நிலைத்து நின்று, தமிழினத்துக்கும், தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளுக்கும், முழு உலகத்துக்கும் நற்பணிகள் பல ஆற்றும் என்பது நன்கு புலனாகும்.

என்னுடைய பல்லாண்டு முயற்சியும் எண்ணமும் நிறைவேறும் வகையில் உருவாக்கப்படும் இந்த உலகத்தமிழ் மன்றத்தை மகிழ்ச்சியுடன் தொடக்கி வைக்கின்றேன். இத்தொடக்க விழாவைப் பெருஞ் சிறப்புடன் நடத்துதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கிய பெருமக்களுக்கும் விழாவை ஆர்வத்துடன் நடத்தும் தொண்டர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியும் பாராட்டும் உரியன. வாழ்க உலகத் தமிழ் மன்றம். வாழ்க உலகம்!

4.2

தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம்*

இலங்கையில் வாழும் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் யாவரையும் இவர்களின் எதிர்காலப் பரம்பரையினரையும் மிகப் பாதிக்கும் மாபெருங் கொடுமை ஒன்று இப்பொழுது நடைபெறுகிறது. தமிழ்மொழியின் உரிமையை அழித்துத் தமிழ்ப்பேசும் மக்களைச் சிங்களம் பேசும் மக்களாக ஆக்குதற்குச் சிங்களத் தீவிரவாதிகளும் அரசாங்கமும் திட்டமிட்டுச் செய்யும் சிங்களத் திணிப்பே இம்மாபெருங் கொடுமையாகும். 1956ஆம் ஆண்டிலே பறித்த தமிழ் மொழி உரிமையைக் கொடுக்காமல் இந்த அரசாங்கம் அரசியற் கட்சிகள் சிலவற்றை மட்டுமன்றித் தமிழ் பேசும் மக்கள் யாவரையும் தொடர்ந்து ஏமாற்றிக் கொண்டு வருகிறது. இந்நாட்டுத் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள், அரசாங்கத்துக்குத் தாங்கள் தமிழிலே எழுதுங் கடிதங்களுக்குத் தமிழிலே மறுமொழியைப் பெறும் அடிப்படை உரிமையற்றவர்களாய் மானமிழந்து சுதந்திரமின்றி இன்று வாழ்கிறார்கள்.

* கொழும்புத் தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத் தொடக்கவிழாவில் 24.3. 1963இல் நிகழ்த்தியது

இந்த அவல நிலையைத் தமிழரிற் பலர் இன்னும் நன்கு உணராமல் வாழ்வதையும், இதனை உணர்த்தி மக்களை ஊக்கவேண்டிய கடப்பாடும் உரிமையுமுடைய தமிழ் எழுத்தாளர்களிற் பலர், இதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல், அடிமைமனப்பாங்குடன் தேவையற்ற சிக்கல்களை ஆக்கிக் கொண்டு அல்லற்படுவதையும் பார்த்து அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை.

தமிழ்மொழிக்கு இழைக்கப்படும் இம்மாபெருங் கொடுமையைப் பல்லாற்றாணும் எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பிக் கிளர்ச்சி செய்தலும், இக்கொடுமையின் விளைவை மக்களுக்கு உணர்த்தி, அவர்களைத் திரண்டெழுந்து மொழி உரிமைக்குப் போராடச்செய்தலும், தாம் செய்யும் அலுவல்களிலெல்லாம் தமிழுக்கே தனியிடம்—தலையிடம் அளிப்பதும் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் அவசரக் கடமைகளாகும். எனினும், நம்முடைய எழுத்தாளர்கள் இக்கடமைகளை நன்கு செய்கிறார்கள் என்று கூற முடியாது. தமிழிலே முகவரி எழுதவோ, தமிழ்ப் படிவங்களைப் பெற்றுத் தமிழில் நிரப்பி அனுப்பவோ, அரசாங்கத்துக்கு எழுதும் கடிதங்களைத் தமிழில் எழுதவோ இன்னும் எண்ணாத எழுத்தாளர்கள் பலர் உளர்.

எழுத்தாளர் நிறுவகங்கள் சிலவற்றிலே உள்ள, செல்வாக்கு நிறைந்த உறுப்பினர் சிலர், தமிழ் உரிமையைப் பணியிட்டு, அரசாங்கத்திடம் சிலருக்குச் சில சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்க முயல்கின்றனர். அரசாங்கத்தின் கைப்பொம்மைகளாகிச் சிங்களத் திணிப்புக்கு ஆதரவளிக்கும் அரசு உத்தியோகத்தர் சிலரின் ஆதிக் கத்துக்குட்பட்டுச் சில நிறுவகங்கள் திணறுவதால், அவற்றிலுள்ள தமிழ் ஆர்வம் மிக்க எழுத்தாளர்கள் தமிழரிமைப்

தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம்

போராட்டத்துக்கு உதவ முடியாமற் சோர்ந்து கிடக்கின்றனர்.

எனவே, பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், அடிப்படை உரிமைப்போராட்டச் சுதந்திரம் முதலிய வற்றிலே உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டு இவற்றுக்காகப் பாடுபட விரும்பும் எழுத்தாளர் பலர் தங்களுக்கு ஒரு நிறுவகம் வேண்டுமென்று விரும்பினர். இவர்களின் விருப்பமே இன்று கொழும்புத் தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றமாக உருப்பெற்றுள்ளது. அரசாங்கத்துக்கு அடிமைப்பட்டுச் சுதந்திரத்தை இழக்காமலும் தன்னலத்திலே திளைத்து அரசாங்கத்தின் கொடுமைகளை மறைத்து, மக்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்பாமலும், இந்நாட்டினைக் குமுறச் செய்யும் சிக்கலான தமிழ்மொழி உரிமைப் போராட்டத்தை ஊக்குவதையே இம்மன்ற உறுப்பினர் தம் முதற்பணியாகக் கொள்வர்.

தமிழ்மொழி உரிமைப் போராட்டம் அரசியற் போராட்டம் மட்டுமன்று. இப்போராட்டம் ஓர் அடிப்படை உரிமைப்போராட்டம்-பிறப்புரிமைப் போராட்டம்—என்பதை யாவரும் உணர்தல் வேண்டும். இதனை உணர்த்த எழுத்தாளர் முயல்வேண்டும். இதனை நன்கு உணர்ந்தால் மக்கள் யாவரும் இப்போராட்டத்தில் முழுமூச்சாக ஈடுபடுவார்களன்றோ!

இன்று நிறுவப்படும் இந்த எழுத்தாளர் மன்றம் மொழிஉரிமைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடும் எல்லா நிலையங்களுடனும் ஒத்துழைக்கும். மொழியுரிமைப் போராட்டத்தி லீடுபட்டு உழைக்க விரும்பும் ஏனைய எழுத்தாளர் நிறுவகங்களுடனும் இணைந்து தொழிலாற்ற முற்படும்.

தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம்

இந்நாட்டிலே தமிழ் முழு உரிமையுடன்-உயிர்ப்புடன் -வாழ்ந்தாலன்றித் தமிழர் உரிமையுடன் தலைநிமிர்ந்து வாழமுடியாது. தமிழை வளம்படுத்தும் எழுத்தாளர்கள், தமிழை வாழவைக்கும் பெரும்பணியில் முதலில் ஈடுபடல் வேண்டும். இப்பணியினை இனிது செய்ய எங்களுடன் சேருங்கள் என்று தமிழ் எழுத்தாளர்கள் யாவரையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம். கருத்துப் பூசல்களை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுத் தமிழ் உரிமைப் போராட்டத்தில் யாவரும் ஒன்றாக - முன்னோடிகளாக ஈடுபடுவோம். எங்கள் ஒன்றிப்பு எம் இனத்தையும் ஊக்கி ஒன்றுபடுத்தும். இனம் ஒன்றுபட்டுக் கிளர்ந்தெழுந்து போராடினால் எங்கள் மொழியுரிமைப் போராட்டம், இவ்வாண்டிலேயே பெரும் பயன்நல்கும்; ஐயம் வேண்டாம். “வினைத்திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம்” என்றார் வள்ளுவர். எனவே, தமிழ் பேசும் மக்கள் யாவரிடத்தும் இப்போராட்டத்துக்கு வேண்டிய மனத்திட்டத்தை உண்டாக்க, எல்லா எழுத்தாளர்களும் முயல்வோம்.

தமிழ்மக்களின் வாழ்வில் வரலாறு காணாத அவலம்- நெருக்கடி மட்டும் தோன்றவில்லை. மொழி உரிமை அழிந்தால் இன அழிவும் கால்கொள்ளும். மொழி உரிமைப் பறிப்பு இன ஒழிப்புக்கு வழிவகுக்கும். இதனைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு உணரவேண்டும். எனவே, எங்கள் மொழியை இனத்தைக் காப்பாற்றுதற்கு, அஞ்சாமலும் அயராமலும் தொண்டாற்றுதற்கு, இந்த எழுத்தாளர் மன்றத்தைப் பெரும் எதிர்பார்ப்புக்களுடன் தொடக்கிவைக்கின்றேன். வாழ்க தமிழ்! வெல்க தமிழுரிமைப் போராட்டம்!

5

வரவேற்புரை

5.1

முத்தமிழ் விழா*

இலங்கை வானொலித் தமிழ்க்கலை மன்றத்தார் நடத்தும் இந்த முத்தமிழ் விழாவுக்குப் பன்னூற்றுக்கணக்காக வந்திருக்கும் உங்கள் யாவரையும் இம்மன்றத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன்.

இவ்விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கும் பேரறிஞர்களையும், முத்தமிழ் விருந்தினை அளிக்கும் இயல், இசை, நாடகப் புலவர்களையும் “வம்மின்” “வம்மின்” என்றழைக்கிறேன்.

எமது மன்றம் தொடங்கி இன்னும் ஓராண்டுதானும் நிறையவில்லை. இம்மன்றத்தில், கொழும்பு வானொலியில் நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்பும் கலைஞர்களே உறுப்பினர்களாயிருக்கின்றனர். இவர்களுடைய நயங்கருதி மட்டும் இம்மன்றத்தை நாம் நிறுவவில்லை. கலைகளை வளர்த்தலும், கலைகள் அளிக்கும் இன்பத்தைப் பிறரும் பெறச் செய்தலும் எங்களுடைய நோக்கங்களாகும்.

* இலங்கை வானொலித் தமிழ்க்கலை மன்றம் கொழும்பில் நடத்திய முத்தமிழ் விழாவில் 4.3.1949இல் நிகழ்த்தியது.

முத்தமிழ் விழா

இன்று நாம் கொண்டாடும் முத்தமிழ் விழாவே இவற்றுக்குச் சான்று பகரும். நமது நாட்டிலே தமிழ்க் கலைஞரை மட்டும் உறுப்பினராகக் கொண்டு கலை வளர்ச்சிக்கும் கலைஞரின் நன்மைக்கும் உழைக்கும் மன்றம் இஃதொன்றே என்பதைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கலையைப் போலவே கலைஞர்களும் மக்கள் யாவருக்கும் சொந்தமானவர்கள். ஆகவே கலை வளர்ச்சி கருதி உங்கள் கலைஞர்கள் செய்யும் முயற்சி களுக்குப் போதிய உதவியும் ஊக்கமும் அளித்தல் உங்கள் கடன் என்பதை நான் எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை. கலைஞர்களை ஆதரித்து அவர்களுக்குச் சமுதாயத்தில் தலைமையிடத்தைக் கொடுக்காமையால், நமது கலைகள் பண்டைக் காலத்தில் வளர்ச்சி அடைந்தது போல், இப்பொழுது வளர்ச்சியடையா திருக்கின்றன. கலையின் பெருமையை நாம் இன்னும் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வில்லை.

கலை என்றால் என்ன? மக்களின் மனத்தைப் பண்படுத்தி இன்பத்தை; அளிப்பது; மிருகத் தன்மையை நீக்கித் தெய்வத் தன்மையை அளிப்பது. பண்டைக்காலத்திருந்த அறிஞர்கள், கலைகளை, அறுபத்து நான்காக வகுத்து வழங்கினர்.

எண்ணென் கலையும் இசைந்துடன் போக
எண்ணான் கிரட்டி இருங்கலை

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை

என்பதையுங் காண்க. இந்த அறுபத்து நான்கு கலைகளும் அக்கரவிலக்கணம் முதல் அவத்தைப் பிரயோகம் ஈறாகவுள்ளன என்பர். இவற்றுடன் கலைகளின் தொகை முடிந்து விடவில்லை.

அரசியற்கலை, நாடக மகளிர்க்குரிய கலை முதலிய ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி அறுபத்து நான்கு கலைகளாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

**யாழ் முதலாக அறுபத்தொரு நான்கு
ஏரிள மகளிர்க்கு இயற்கை என்றெண்ணிக்
கலையுற வகுத்து**

எனப் பெருங்கதையும்,

எண்ணெண் கலையோர் இருபெருவீதியும்

எனச் சிலப்பதிகாரமும் நாடக மகளிர்க்கு அறுபத்துநான்கு கலைகளுள் வெனக் கூறுகின்றன. மேலும், பண்டைக்காலத்தில் கலைகளை அந்தணர்க்குரியன, அரசர்க்குரியன, வணிகர்க்குரியன எனப் பலவாறு பிரித்துமுளர்.

இவற்றை எல்லாம் ஆராயும் பொழுது இக்காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் கலையும் விஞ்ஞானமும் என்று பிரித்து வழங்கப் படுவனவற்றை அக்காலத்திற் பொதுவாகக் கலைகள் என வழங்கினர் எனத் தோற்றுகிறது. எனினும் அழகியல் உணர்வை-இன்பச்சுவையை நல்கும் நுண்கலைகளுக்கு எம் முன்னோர் தனிச் சிறப்புக் கொடுத்துளர்.

இலக்கியம், இசை, நாடகம், சிற்பம், ஓவியம் முதலியனவே நுண் கலைகளாகும். இவற்றுள் முன்னைய மூன்றும் ஏனையவற்றிலும் பார்க்கப் பல வழிகளிற் சிறப்புடையன. அழகியற்கலைகளுள் இம் மூன்றுமே மக்கள் பேசும் மொழி

முத்தமிழ் விழா

யோடு தொடர்புடையன. ஓவியம் சிற்பம் முதலியன காசி தத்திலும் துணியிலும் கல்லிலும் ஆக்கப்படுவன. இலக்கியம், இசை, நாடகம் என்பன சிறப்பாக மக்களுடைய உள்ளத்திலும், குரலிலும், உடலிலும் தோன்றும் இயல்புடையன. ஆகவே, மக்கள் வாழ்வை நிறைவாக்குதற்கும்-மனமொழி மெய்களைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்கும், பண்பாட்டை உண்டாக்குவதற்கும் இம்முன்றும் இன்றியமையாதன என்பதையும், இவை மொழியோடு கொண்ட தொடர்பையும் அறிந்த நம்முன்னோர், நமது தமிழ் மொழியுடனே இவற்றைச் சேர்த்து முத்தமிழ் ஆக்கினார்கள். மொழியறிவினால் மனிதன் விலங்குகளிலும் உயர்ந்துவிளங்குவது போலவே, முத்தமிழின் பயனைப்பெற்ற மக்கள், அதனைப் பெறாத மக்களிலும் சிறந்த பண்பு உடையவர்களாக உயர்ந்து விளங்குகிறார்கள். மக்களின் உள்ளங்களைப் பண்படுத்தி, வாழ்வை இன்பமயமாக்க அவர்களுக்கு இம்முத்தமிழும் உதவி செய்கின்றன.

இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழில் இயல் என்பது பொருள்பாலும் இலக்கியத்தைக் குறிக்கிறது. பண்டைத்தமிழ் மக்கள் இலக்கியத்திற் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தை அக்காலத்தில் அளவின்றித் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களே புலப்படுத்துகின்றன. மதுரையில் இருந்த மக்கள் புலவர்களுடைய நூல்களை ஆர்வத்துடன் படித்தார்கள் என்பதையும், சிறப்பாக இளவேனிற் காலத்தில் புதுப்புது இலக்கியங்களைக் கற்றார்கள் என்பதையும் நாம் பழந்தமிழ் நூல்களால் அறிகிறோம். இலக்கியத்தின் பெருமையை எடுத்துக் கூறும் போது, கலாநிதி இலீவிசு எனும் மேனாட்டறிஞர் "ஒருவன் தனது மொழியிலுள்ள சொந்த இலக்கியத்தைக் கற்காது பிறவற்றை எவ்வளவு நுட்பமாகக்

கற்றாலும் அவன் கற்றவனாகி விடமுடியாது” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஈராயிரம் வருடங்களுக்கு முன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் தம் ஓய்வுக் காலத்தை எவ்வாறு கழித்தார்கள் என்பதைக் கூறும் பொழுது, பட்டினப்பாலை எனும் நூல், “பாடலோர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்” எனக் கூறுகிறது. இசையும் நாடகமும் அவர்களுடைய வாழ்விற்குப் பிரிக்க முடியாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. பகல்முழுவதும் உழைப்பதால் உண்டாகும் களைப்பை நீக்கி மக்கள் யாவருக்கும் இன்பம் ஊட்டுவதில் நாடகம் மற்றைய கலைகளிலும் பார்க்கச் சிறந்தது. இயலும் இசையும் செவி வாயிலாக இன்பமளிக்க, இது செவியுடன் கண்வாயிலாகவும் ஒருங்கே யாவருக்கும் இன்பம் அளிக்கின்றது.

முற்காலத்திலே மக்களிடையே காணப்பட்ட கூத்து “பொதுவியல்” என்றும், அரச சபையிலே நடிக்கப்பட்டது “வேத்தியல்” என்றும் வழங்கப்பட்டன. இக்கூத்துக்களின் இயல்பைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் பல பண்டைக்காலத்திலிருந்தன. கூத்துக்களைக் காண்பதற்கு மக்கள் திரள் திரளாகக் கூடினர் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். அக்காலத்தில் கூத்தாடினவர்களைப் பொருநர், கூத்தர், விறலியர் என வழங்கினர். தெருக்களிலுள்ள கம்பங்களிலேற்றப்பட்ட விளக்கு நிழலிலே விறலியர்கள் ஆடினர் என்று பரணர் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு நம்நாட்டில் தெருவெல்லாம் முழங்கிய நாடகக்கலை இப்பொழுது எந் நிலையில் இருக்கிறது?

நாடகக் கலை வளர்ச்சியின்றி இருந்தாலும், அது நமது இசைக்கலை போலப் பிறமொழிக்கு அடிமையாகவில்லை. இசையின் பெருமையை உணர்ந்த நம் முன்னோர் அதனை

இயலுக்கும் நாடகத்துக்கும் நடுவே வைத்துப் போற்றினார். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு இசையறிவு மிகுந்திருந்தது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பாடப்பட்ட அகநானூற்றுப் பாட்டொன்று கூறும் செய்தியைப் பாருங்கள். மிக வறண்ட வழியிலே சிலர் நடந்து செல்கின்றனர். அதனருகிலுள்ள யாமரத்தின் கிளையிலிருந்து ஒரு சேவற்பருந்துதன் பெடையைக் கூவி அழைக்கிறது. அதன் ஓசையைக்கேட்ட அவர்கள் அதன் இசையை ஆராய்ந்தனர். அஃது “இளி” என்று கண்டனர்.

தினைக்கதிர்களை உண்ணவந்த கிளிகள் பரணிலிருந்து பாடும் பெண்களின் பாட்டைக் கேட்டு மயங்கி விட்டன எனுஞ் செய்தியைப் பின்வரும் அருமையான வெண்பா கூறுகிறது.

“சாந்தம் எறிந்துழுத சாரற் சிறுதினைச்
சாந்தம் எறிந்த இதண்மிசைச்-சாந்தம்
கமழக் கிளிகடியும் காரி மயிலன்னாள்
இமிழக் கிளிஎழா ஆர்த்து,

இவ்வாறு இசையறிவிற் சிறந்து விளங்கிய நம்முன்னோர் கண்ட உண்மை ஒன்றுண்டு; அதனை வள்ளுவர் “பண்ணென்னாம் பாடற்கு இயைபின்றேல்” என்ற தொடரிற் குறிப்பிடுகிறார். பாட்டுக்காகப் பண்ணே அன்றிப் பண்ணுக்காகப் பாட்டில்லை என்கிறார் அவர். இக்காலத்தில் நாம் இதனைத் தலைகீழாக்குகிறோம். இராகமே போதும் என்று, பொருள் சிறிதும் தெரியாத பிறமொழிப் பாடல்களைப் பாடுகிறோம். பாடும் பாடல்களின் பொருள் தெரியாவிடில் சுவை நன்கு உண்டாகாது. சுவை உணர்ச்சி இன்றேல் வெறும் இசை பேரின்பத்தை விளைக்காது என்

பதை நாம் மறந்து விட்டோம். எங்கள் சிறுவர் சிறுமியர்களை இசைக்குருடர்களாக மாற்றி வருகிறோம். சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் கூறுவதுபோல் வெறும் சத்தயுத்தமே இசை என்று கருதி ஏமாற்றமடைகிறோம்.

அன்பர்களே! நமது இசைத்தமிழுக்கு நாம் செய்யும் இழக்கினைச் சிறிது உணர்ந்து பாருங்கள். இன்றுமுதல் பொருள் தெரியாதபாடல்களை உங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்காதீர்கள். "என் இதயவீணையை மீட்டுவது வங்கத்தாயின் திருக்கரங்களே" என்று இரவீந்திரநாத் தாகூர் கூறியதை உணர்ந்து பாருங்கள். மாதவி மடந்தை வாசித்த யாழிசையின் குறிப்பே சிலப்பதிகாரக் கதைக்குக் காரணம் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்.

தெலுங்கிலுள்ள இசைப்பாடல்களிலே சிறந்த பலவற்றை இயற்றிய தியாகையர் திருநாளை அன்பர் சிலர் கொண்டாடியுள்ளார். இசையினால் இறைவனைக் காணலாம் என்பதை நிலைநாட்டிய அப்பெரியாரை வணங்குதல் அறிஞருடைய கடனாகும். ஆனால், அவருடைய பெயரினால் தெலுங்குப் பாடல்களை நாம் பொருள் தெரியாது பாடுதல் அவருக்குச் செய்யும் பெருங்குற்றம் என்பதை மறத்தல் கூடாது. அவர் நமக்கு எடுத்துரைக்கும் பேருண்மைகள் யாவையெனில் தாய் மொழிப் பாடலிலேதான் இசையைச் சுவைக்கலாம், அப்பாடலாலேதான் இறைவனை அடையலாம் என்பனவே. அவர் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தார் எனினும், தமிழிலே பாடாது, தமது தாய் மொழியாகிய தெலுங்கிலே பாடினார். இசைக்குத் தெலுங்கு சிறந்ததென்று அவர் பாடவில்லை. அஃது அவருடைய தாய் மொழியாகையாற்றான் அவர் அதிற் பாடினார் என்பதை நாம் ஒருகாலும் மறத்தல் கூடாது.

முத்தமிழ் விழா

நமது தமிழ்ப் பாட்டைப் பாடும் பொழுதுகூட நம் இசைவாணர்கள் பொருள் சிதையாது பாட முடிவதில்லை. “அழகுள்ள துரை இவர் யாரடி” என்பதைப் பாடும் பொழுது “அழ...குள்ள... துரையிவர்...ஆரடி, குள்ள துரை...ஆறடி” என்றெல்லாம் பாடுகின்றார்கள் என்று கூறிச் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் வருத்தப்படுகிறார். ஆகவே இனியாகுதல், நாம் பாட்டுக்காகவே பண் என்பதை மறவாது இசைக்கலையை வளர்க்க முயல்வோமாக.

உங்கள் எல்லோரையும் மீண்டும் வரவேற்று, நான் கூறிய கருத்துக்களை உங்கள் உள்ளங்கள் வரவேற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை நிறை வாக்குகின்றேன்.

5.2

கலைஞர்களே வருக*

எங்கள் அழைப்பை ஏற்று இங்கு வந்திருக்கும் நாடகக் கலைஞர்களான டி. கே. எசு. சகோதரர்களையும் வெள்ளம் போற்றிரண்டு வந்துள்ள தமிழ்ப் பெருமக்களையும் பாராட்டுச் சபைத் தலைவர் எனும் உரிமையால் வருக வருக எனக்கூறி வரவேற்கின்றேன். கொழும்பு மாநகரிலுள்ள பத்துச் சங்கங்கள் கூடி எடுத்த இப்பாராட்டு விழாவுக்கு வருகை தந்த எல்லோரையும் அச்சங்கங்களின் சார்பிலும் தமிழ்மக்களின் சார்பிலும் வரவேற்கின்றேன்.

முற்காலத்திலே முடியுடை மூவேந்தருங் குறுநில மன்னர்களும் பெருநிதிச் செல்வர்களும் கலைஞர்களைப் பாராட்டினார்கள். பெரும் போரினாற் பெறமுடியாத வற்றைக் கலையினாற் பெறத்தக்க நிலைமை தமிழ்நாட்டிலிருந்தது. புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் இந்த உண்மையை அழகாகக் கூறியுள்ளார். பாரி எனும் வள்ளலை வென்றடக்குதற்கு மூவேந்தர்களுஞ் சேர்ந்து போரிட்டனர். பன்னாள் முயன்றும் அவர்கள் முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. வானினாலும் தானினாலும் பெறமுடியாதவற்றைப் பெறுதற்குரிய வழியினைக் கபிலர் மூவேந்தருக்குங் கூறினர்:

*கொழும்பிலுள்ள பத்துச் சங்கங்கள் சேர்ந்து நடத்திய பாராட்டு விழாவிலே 8-2-1955 இல் நிகழ்த்திய வரவேற்புரை

'தாளிற் கொள்ளலிர்வாளிற் றாரலன்
யானறிகு வனது கொள்ளு மாறே:
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல்தும் விறலியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடுங் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே!

இதுதான் அவர் கூற்று. ஆடல் பாடல்களுக்கு—
இசை நாடகக் கலைகளுக்கு-அக்காலத் திருந்த பெருமை
யினை எடுத்துக் காட்டுதற்கு இதனைவிடச் சிறந்த செய்தி
வேறுண்டா?

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நாகரீக வாழ்க்கையினை
நடத்திய தமிழினம் அழகியற்கலைகளின் சிறப்பை நன்கு
ணர்ந்து அவற்றைக் கண்ணேபோற் போற்றி வந்துள்ளது.
இக்கலைகளுள்ளும் இலக்கியம், இசை, நாடகம் எனும்
மூன்றினையும் தமிழ்மக்கள் சிறப்பாக வளர்த்தனர்.
அழகியற் கலைகளுள் இம்மூன்றுமே மொழியுடன்
தொடர்பு பட்டவை.

இவற்றின் ஈடுபாடின்றி மக்கள் பண்பாடு உடையவர்
களாக நல்வாழ்வு வாழ்தல் முடியாது. ஆதலால் இவையும்
மொழியினைப் போல எல்லா மக்களுக்கும் இன்றியமை
யாதன.

இந்த உண்மையினை மீண்டும் தமிழ் மக்கள் உணர்ந்து,
இக்கலைகளை வளர்த்துப் பயன்பெற வேண்டுமெனும்
நோக்கத்தாலே, சென்ற ஏழு ஆண்டுகளாக இக்
கொழும்பு மாநகரிலே முத்தமிழ் விழாக்களை நடத்தி
வந்தோம். சென்ற ஆண்டிலே ஏழெட்டிடங்களிலே
முத்தமிழ் விழாக்கள் நடந்துள்ளன. இச்செயல்கள் தமிழ்
மக்கள் தாம் வாழும் நாடுகளெங்கும் முத்தமிழ் விழாக்

களை நடத்தி முத்தமிழ்க் கலைகளையும் வளர்க்கும் பெரும் பணியில் ஈடுபடுங்காலம் அண்மையில் வந்து விட்ட தென்பதற்கு அறிகுறிகளாகும்.

ஆவடிக் காங்கிரசு மாநாட்டிற்கு வந்த இந்திய முதலமைச்சர் நேரு அவர்கள் தமிழ் மொழி இந்திய நாட்டுக்குப் பெருமை அளிக்கிறது என்று கூறினார். சிலநாட்களுக்கு முன் சென்னைக்கு வந்த சீனக் கலைக்குழுவின் தலைவர் 'இந்தியக் கலையின் தலைவாசல் சென்னையே' என்று உரைத்தார். இந்தியாவுக்கு மாத்திரமேயன்றி முழு உலகுக்குமே கலைக் கோயிலாகத் திகழும் தகுதிவாய்ந்தது தமிழ் நாடேயாகும். இந்நிலைமையைத் தமிழ்நாடு விரைவில் அடைந்து விடும் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் இப்பொழுது காணப்படுகின்றன. தமிழன் என்ற முறையில் தமிழ் நாட்டைப் புகழ்கிறேன் என்று கருதல் வேண்டாம். கலையின் வளர்ச்சிக்கும் சிறப்புக்கும் உரிய காரணங்களை அறிந்தவர்கள் இஃது உண்மை என்பதை உணர்வார்கள்.

எவ்வாறு முயன்றாலும் இலக்கியம், இசை, நாடகம் முதலிய கலைகளைச் சில ஆண்டுகளில் சிறப்புடையனவாக உருவாக்கி விடல் முடியாது. இவற்றின் வளர்ச்சி மொழியின் வளர்ச்சியையும், மக்களுடைய நாகரிக முதிர்ச்சி, அழகியலுணர்வு, ஆதரவு முதலியவற்றையும், கலைஞர்களின் தொண்டு, ஆராப்ச்சி முதலியவற்றையும் பொறுத்துள்ளது. சுருங்கக்கூறின், நாகரிகம் முதிர்ந்த ஓரினத்தின் பல்லாயிர ஆண்டின் படிப்படியான முயற்சியே இக்கலைகளின் சிறப்புக்குக் காரணமெனலாம்.

தமிழ் நாட்டை உலகின் கலைக் கோயிலாகத் திகழச் செய்ததற்குப் பல கலைச் சிற்பிகள் இப்பொழுது முயல்

கிறார்கள். இவர்களுள்ளே சிறந்தவர்கள் யாம் இன்று பாராட்டும் டி. கே. எசு. சகோதரர்கள் என்பதைப் பல்லாயிரக் கணக்கில் இங்குக் கூடியிருக்கும் அவையினரே உறுதிப்படுத்துகிறார்கள். இக் கொழும்பு மாநகரிலுள்ள மக்களில் ஐம்பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர் இவர்கள் நடத்திய நாடகங்களைக் கண்டு களித்திருக்கிறார்கள். பழம் பெருமை வாய்ந்த நமது நாடகக் கலையினைத் திரைப்படம் ஒதுக்கி விடமுடியாது என்பதை இச்செய்தி உறுதிப்படுத்திவிட்டது.

இலக்கியம், இசை என்பவற்றிலும் பார்க்க நாடகம் சில துறைகளிலே சிறந்து விளங்குகிறது. அவை காதுக்குங் கருத்துக்கும் இன்பமளிக்குமேயன்றி, நாடகம்போற் கண்ணுக்கும் விருந்தளிக்கமாட்டா. படித்தவர்களும் படியாதவர்களும் எவ்வித வேறுபாடுமின்றிச் சுவைக்கத் தக்க தனிப் பெருமையையும் உடையது நாடகக்கலையே. பல காலங்களிற் பல்வேறிடங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை ஒரு காலத்தில் ஓரீடத்தில் நம் கண்முன்னே காட்டும் ஆற்றல் உடையது அது. மேலும், நாம் காணும் நிகழ்ச்சி களிலே பங்கு பற்றாமல் அந்நிகழ்ச்சிகளாற் பெறத்தக்க அனுபவத்தை யாம் இலகுவிற்பெறவும் அது வாய்ப்பளிக் கிறது. நமக்குப் பல உணர்ச்சிகளையூட்டி அவற்றை நிறைவு செய்து உள்ளத்துக்கு நிறைவினையும் அளிக்கிறது. வாழ்விலேற்படுந் துன்பங்களைக் கண்டு அவலப்படும் மக்களுக்கு அத்துன்பங்களைக் கற்பனையாற் காட்டி இன்பம் நல்கும் மாயாவித்தையே கலையின் தனிச் சிறப்பு என்பர். இச்சிறப்பிலும் நாடகக் கலைக்குத் தனி உரிமை யுண்டு. மக்களிடையே உள்ள அநியாமை, போட்டி, பொறாமை, போராட்டம் முதலியவற்றை நீக்கி இன்பமாக

வாமும் வழியைக் காட்டுதற்கும் நாடகக்கலையைப்போற் சிறந்ததொன்று இவ்வுலகில் இல்லை எனலாம்.

நமது நாடக மணிகள் டி. கே. எசு. சகோதரர்கள் நடித்த எதுவாழ்வு எனும் நாடகம் வாழ்விலேற்படும் சிக்கல்களைக் காட்டி அவற்றை விடுவிக்கும் முறையைப் புலப்படுத்தும் அருமைதான் என்னே! 'இசைபட வாழ்தல்தான் வாழ்வு' எனும் தமிழ் மறையின் முடியினையன்றோ அது நிலைநாட்டுகிறது. இவர்கள் நடித்த பயன்மிக்க நாடகங்களைப் பார்த்த பின்னர்தான் "பயன் நாடகம் கண்கனியக் கவர்ந்துண்டு" எனும் சிந்தாமணி ஆசிரியர்தங் கூற்று நன்கு புலனாகிறது. இவர்களுடைய நாடகங்களைப் பார்த்தற்குத் திரண்டு வந்த மக்களின் தொகையினைப் பார்த்த பொழுது ஈராயிரமாண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் நாட்டிலே நாடகம் பார்த்த மக்களின் நிலைவு எனக்கு வந்தது. அந்தக்காலத்திலே போல இக்காலத்திலும் மக்கள் பெருங் கூட்டமாக நாடகங்களுக்கு வருகிறார்கள். அக்கால மக்களின் கூட்டத்தைப் பற்றி, "கூத்தாட்டவைக் குழாத்தற்றே பெருஞ்செல்வம், போக்கும் அது விளிந்தற்று". என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறியுள்ளார்.

நம் ஈழநாட்டில் மாத்திரமன்றி இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் வாமும் தமிழ்மக்களின் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்ட நாடக மாமணிகளாக டி. கே. எசு. சகோதரர்கள் விளங்குகிறார்கள். அவர்களுடைய நாடகங்களால் நம் ஈழ நாட்டு மக்களிடையே தமிழ்ப் பற்றும், இன உணர்ச்சியும் மிக்கோங்குகின்றன. 'வீடு தோறும் கலைகளின் விளக்கம்' உண்டாக வேண்டுமென்று பாரதியார் விரும்பினார். இப்பொழுது இம் மாநகரிலுள்ள தமிழர்களுடைய வீடுகளில் டி. கே. எசு. சகோதரர்களின் கலைத்திறனைப்

கலைஞர்களே வருக

பற்றிய பேச்சு நிகழ்கிறது, முன்போற் கலைஞர்களைப் போற்ற நாம் அறிந்துவிட்டோம். இனிக் கலைகளைப் போற்றி வளர்த்து வீடுகள் தோறுங் கலை விளக்கங் காண்போம் என்பதற்கு ஐயமின்று.

தமிழ்க் கலைகளின் பெருமையை உலக அரங்கிலே நிலை நாட்டுங் காலமும் இனி வந்து விடும். நம் நடிக மாமணிகள் இதற்காகவும் இனி முயலுதல் வேண்டும். சென்னை மாகாணம் தமிழ் நாடெனப் பெயர்கொண்டு தமிழ் அரசியல் மொழியாக அரியணை ஏறியவுடன் இஃது இலகுவில் நடைபெறும்.

டி.கே.எசு. சகோதரர்களுடன் நன்கு பழகும் வாய்ப்பு எனக்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தில்லிமா நகரில் நடந்த தமிழ் விழாவின்போது உண்டானது. டி. கே. சண்முகம் நாடகக் கலைஞராக மாத்திரமன்றி முத்தமிழ்க் கலைஞராகவுந் திகழ்கிறார். அவருடைய பெருமைக்குக் காரணம் அவருடைய தமிழார்வமும், முத்தமிழ்ப் புலமையும், பண்பாடுமே யாகும். அவர்களைப்போல நடிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே இருக்கலாம்; ஆனால் அவர்களைப்போல் நாடக நூற்புலமையும் ஆராய்ச்சியும் உடையவர்கள் தமிழ் நாட்டில் இல்லையெனலாம். எந்தக் கதையை நடித்தாலும் தமிழ் மரபுக்கும், தமிழர் பண்பாட்டுக்கும், தமிழ் மொழியின் உயர்வுக்கும் ஏற்றம் அளிக்கும் முறையில் அக்கதையினை அமைத்துக்கொள்ளும் அவர்தம் புலமையினை அறிஞர்கள் பாராட்டுகின்றனர்.

இவ்வாற் சிறப்படைந்த கதை மாந்தரில் ஓளவையாரையே யாவரும் போற்றுகின்றனர். அழகிய இளமங்கையாக நடித்தற்கு வேண்டிய அழகும் அமைப்பும் இவருக்கு உண்டெனினும், தமிழக்கிழவியாக நடித்தே இவர் புகழீட்டி

யுளர். உருவத்தை மாத்திரமன்றிக் குரல், செயல் முதலிய வற்றையும் மாற்றி இவர் ஔவையாராக நடிக்கும்பொழுது இவருடைய நண்பர்களும் இவரை அறிந்து கொள்ளுதல் முடியாது. இவருடைய இந்த நடிப்புத் திறனை மந்திரமோ, தந்திரமோ, மாயமோ என்று புலவர்களும் பொது மக்களும் போற்றுகின்றனர். இவருடைய இந்த நடிப்பு மாத்திரமே உலக அரங்கிலே தமிழ் நாட்டுக்குப் புகழீட்டித் தரத் தக்கது.

இவர்தம் நடிப்புத் திறனை உணர்ந்த அறிஞர்கள் இந்த நாடகமாமணியை ஔவைசண்முகம் என்று பாராட்டுகிறார்கள். தமிழ்ப் புலமை உலகிலே ஔவையாருக்கு எப்படி ஒரு தனிப்பெருமையுண்டோ, அப்படியே நாடகக்கலையுலகில் ஔவை சண்முகத்துக்கு ஒரு தனிப் பெருமையுண்டு. ஔவையார் புகழ்போல், அவர் தம் புகழும் என்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

இவருடைய அருமைத் தம்பியார் டி. கே. பகவதி அவர்களைப்பற்றிப் பல கூறல் வேண்டியதில்லை. 'அண்ணன் எப்படித் தம்பியும் அப்படி' என்று கூறுதலே பொருத்தமானது. இவர்களுடைய நாடகக் குழுவினர்தான் ஏனைய கலைஞர்களும் இவர்களைப் போலவே கலையார்வமும், நடிப்புத் திறனும், பெரு நோக்கமும் உடையவர்கள். இவர்கள் யாவரும் ஒற்றுமையாக நாடகக் கலைக்குச் செய்து வரும் தொண்டினைப் போற்றுகிறோம்; புகழ்கிறோம். பொலிக இவர்கள் தொண்டு! வாழ்க நாடகக்கலை! பல்லாயிரக் கணக்கில் வருகை தந்த உங்களை மீண்டும் உவகை பொங்க உளம் மகிழ்ந்து வரவேற்பதுடன் உங்கள் வருகைக்கு நன்றியும் கூறி அமைகின்றேன்.

1.8

வாழ்க்கை நூல்

6

வானொலி உரைகள்

6.1

கம்பன் கவியின்பம் *

ஓவியங்களையோ மலர்களையோ பார்த்தவுடன் அவற்றின் அழகை உணர்கிறோம். அவை அழகுடையன என்றோ அல்லது அழகற்றன என்றோ முடிவு செய்கிறோம். ஓவியத்தின் அமைப்பும், அதன் நிறங்களும், மலரின் அமைப்பும் அதன் நிறமும் மணமும் அவற்றின் அழகை—உயர்வை—மதிக்க நமக்கு உதவி செய்கின்றன. ஓவியத்தையும் மலரையும் போலவே பாட்டுக்களையும் நாம் படித்தேனும் கேட்டேனும் சிறந்தன அன்றேற் சிறப்பற்றன என்றுங் கூறலாம். பாட்டுக்களின் சிறப்பை நாங்கள் அறிதற்குக் கருவியாயிருப்பன அப்பாட்டுக்களின் சொற்களும் அப்பாட்டுக்கள் உணர்த்தும் பொருளுமேயாகும். பாட்டுக்கள் சொற்சுவை, பொருட்சுவை உடையனவாய் இருந்தால், அவை படிக்கப் படிக்க நமக்குத் தெவிட்டாத இன்பத்தைக் கொடுக்கும். பாட்டுக்கள் யாவும் சொற்களால் தொடுக்கப்பட்டனவாயும் பொருள் குறித்தனவாயுமிருப்பினும், பொருத்தமான சொற்களை அமைத்து, ஓசை நயம் சிறக்கத்தக்க முறையில், நமது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிக் கற்பனையைத் தொழிற்படுத்தத் தக்க கருத்துக்

* இலங்கை வானொலியில் 25-3-53 இல் பேசியது

கம்பன் கவியின்பம்

களுடன் பாடப்படும் பாட்டுக்களே சிறந்தன, இன்பந்தரத் தக்கன.

இத்தகைய சிறந்த பாடல்கள் தமிழிலே பல உள. இந்தப் பாடல்களுள்ளே கம்பருடைய காவியமாகிய இராமாயணத்திலுள்ள பாடல்கள் தனிச்சிறப்புடையன. கம்பர் உலகப் புலவர்களுள்ளே சிறந்தவர்; தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு அரசர்; “கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்” எனும் பட்டம் பெற்றவர். இவர் தமிழ் மக்கள் யாவரும் தலைமுறை தலைமுறையாகக்கற்று இன்பம் அடையத்தக்கதாகச் சிறந்த அமுதம் போன்ற பாடல்களைப் பாடித் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பெருமை அளித்துளர். இவருடைய பாடல்கள் சிலவற்றின் சிறப்பைக் கண்டு அவைதரும் இன்பத்தை நுகர்வோம்.

நீர் வளம் மிக்க வயல் நிலங்களை மருதம் என்று நம் முன்னோர் வழங்கினர். மருதநிலத்திலே குளிர்ந்த சோலையும், ஆடும் மயில்களும், தாமரைத் தடாகங்களும், குவளை முதலிய மலர்களும், மலர்களின் தேனையுண்ணும் வண்டுகளும் இருக்கும். இந்த இயற்கை வளத்தை இப்படியே சொல்லி விட்டால் அழகு தோன்றாது; புலமையின் திறன் புலப்படாது. இதனால் மருதத்தை ஒரு அரசனாக்கி நமக்குக் காட்டுகிறார் கம்பர். சோலை அரசிருக்கை மண்டபமாகிறது. மயில்கள் நாடக மேடையில் நாடக மாடும் பெண்களாகின்றனர். தாமரைக் கொடிகள் பெண்களாகவும், செந்தாமரைப் பூக்கள் அப்பெண்கள் ஏந்தும் விளக்குக்களாகவும் மாறுகின்றன. நடனத்துக்கு மேகங்கள் மத்தளம் வாசிக்கின்றன; தடாகங்கள் அலைகளாகிய திரையை இடுகின்றன. வண்டுகள் பக்கப்பாட்டுப் பாடுகின்றன. குவளை மலர்களாகிய தன்னுடைய கண்

களால் நாடகத்தைப் பார்த்து மருதம் மகிழ்கிறது. இந்த ஆடல் பாடல்களை அழகாகத் தீட்டிக் காட்டுஞ் சொற் சித்திரமே பின்வரும் பாட்டு.

“தண்டலை மயில்கள் ஆடத்
தாமரை விளக்கம் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்கக்
குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை எழினி காட்டத்
தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட
மருதம் வீற் றிருக்கு மாதோ!

இராமரும் இலக்குவனும் விசுவாமித்திரரோடு மிதி
லைக்குப் போகின்றார்கள். அந்த மிதிலை நகரத்தையே
அவர்களை வரவேற்குமாறு கம்பர் செய்கிறார். எப்படி?

மைறு மலரின் நீங்கி
யான் செய்மா தவத்தின்வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் என்று
செழுமணிக் கொடிகள் என்னுங்
கைகளை நீட்டி அந்தக்
கடிநகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை ஒல்லை வாவென்று
அழைப்பது போன்றது அம்மா!

யான் செய்த தவத்தால் இலக்குமி மலரை விட்டு
இங்கே வந்து சீதையாகப் பிறந்திருக்கிறாள். அவளைப்
பெறுதற்கு விரைவாக வருவாயாக என்று கொடிகளாகிய
கைகளால் மிதிலை நகரம் அழைத்தது. கொடிகள் காற்றில்
அசைவதை எவ்வாறு கம்பர் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்
பாருங்கள்!

இயற்கை வளத்தை வருணிக்கும் பொழுது கம்பர் சில உண்மைகளையும் சொல்லாமற் சொல்லிப் படிப்பவர் மனத்திற் பதியச் செய்துவிடுவார். உழவர்கள் வயல்களிலே களை பிடுங்கச் சென்றார்கள். அந்த வயல்களிலே அவர்களுடைய பெண்களுடைய கண் போன்ற குவளையும், முகம்போன்ற தாமரையும், வாய்போன்ற குமுதமும், கைபோன்ற காந்தளும் நிறைந்திருந்தன. இந்த ஒப்புமையினால் அவர்கள் அவற்றைப் பிடுங்காது அங்கும் இங்கும் உலாவித் திரிந்தார்கள். காரணம் யாது? தங்கள் பெண்களிடத்துக் கொண்ட அன்பை மறவாமையேயாகும்.

பண்கள்வாய் மிழற்றும் இன்சொற்
கடைசியர் பரந்து நீண்ட
கண் கை கால் முகம்வாய் ஒக்கும்
களையலாற் களையி லாமை
உண்கள்வார் கடைவாய் மள்ளர்
களைகலாது உலாவி நிற்பார்
பெண்கள்பால் வைத்த நேயம்
பிழைப்பரோ சிறியர் பெற்றால்?

என்பது கம்பர் பாட்டு.

இனி நுண்ணிய உணர்ச்சிகளைக் கம்பர் எவ்வளவு நுட்பமாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறுகிறார் என்று பார்ப்போம். தசரதனுக்கு இராமன் உயிர்போன்றவன். இராமன் காட்டுக்குப் போனவுடன் தசரதன் உயிர் நீத்தான். தசரதனுக்கும் இராமனுக்குமுள்ள உடல்— உயிர்த் தொடர்பைக் கம்பர் தமது காவியம் முழுவதிலும் இடையிடையே காட்டியிருக்கிறார். இத்தகைய அருமையான இராமனைத் தருக என விசுவாமித்திரர் தசரதனைக் கேட்கிறார். இராமனோ சிறுவன்; படைப்பயிற்சி குறைந்

தவன். அரக்கர்களோ மாயம் மிக்கவர்கள்; கொடியவர்கள். விசுவாமித்திரருடைய வேள்வியைக் குலைத்துக் கெடுக்கும் அரக்கர்களைக் கலைப்பதற்கே இராமரைத் தரும்படி விசுவாமித்திரர் கேட்கிறார். இதனாலே, தசரதன் அடைந்த துன்பத்தை உபமானத்தால் மாத்திரமே விளக்கலாம்.

மார்பிலே வேல்பாய்ந்த புண்ணில் நெருப்பு நுழைந்தது போலத் தசரதன் செவியில் விசுவாமித்திரர் கூறிய “இராமனைத் தா” என்ற சொல் புகுந்தது. அவனுடைய உயிரே போவதும் வருவதுமாக ஊசலாடத் தொடங்கிற்று. அவனுக்கு உலகம் இருண்டுவிட்டது. குருடன் ஒருவன் கண்களைப் பெற்றுப் பின்பு இழந்தால் எவ்வாறு துன்பம் அடைவானோ அவ்வாறு துன்பமடைகிறான் தசரதன். அவனுடைய துன்பத்தைப் படிப்பவர்கள் யாவரையும் பெறச் செய்யும் பாட்டைப் பாருங்கள்.

“எண்ணிலா அருந்தவத்தோ னியம்பியசொன்
மருமத்தி னெறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல்நுழைந்தால்
எனச் செவியிற் புகுத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
ஆருயிர்நின் றூச லாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தா னெனவுழந்தான்
கடுத்துயரங் கால வேலான்

இராமன் கைகேயி சொற்படி காட்டுக்குப் புறப்பட்டான். அயோத்தி நகரம் பிரிவாற்றாது வாடிற்று. யாவரும் அழுதரற்றினர். கம்பருடைய பாட்டு அழுகிற மாதிரியைப் பாருங்கள்.

ஆவு மழுத அதன் கன் றழுத அன்றலாந்த
பூவும் அழுத புனற் புள் ளழுத கள்ளொழுகும்

காவும் அழுத களிற்று அழுத கால்வயப்போர்
மாவும் அழுத அம் மன்ன வனை மானவே.

இனிச் சீதாபிராட்டியாருடைய அழுகையைப் பார்ப்போம். நான்முகனம்பால் மயங்கியிருந்த இராமனைப் போர்க்களத்திலே சீதை கண்டாள். இராமன் இறந்தான் என்று எண்ணினாள்; துக்கம் பொறுக்க முடியவில்லை.

விழுந்தாள் புரண்டாள் உடல் முழுதும்
வியர்த்தாள் உயிர்த்தாள் வெதும்பினாள்
எழுந்தாள் இருந்தாள் மலர்க்கரத்தை
நெரித்தாள் சிரித்தாள் ஏங்கினாள்
கொழுந்தா என்றாள், அயோத்தியர் தங்கோவே என்றாள், எவ்வுலகும்
தொழுந்தாள் அரசே ஓன்றாள்
சோர்ந்தாள் அரற்றத் தொடங்கினாள்

அவளுடைய அழுகையைக் கண்டவுடன் அழுத பெண்களை,

மங்கை அழலும் வானாட்டு
மயில்கள் அழுதார் மழுவிடையோள்
பங்கில் உறையும் குயில் அழுதாள்
பதும மலர்மேல் மாதழுதாள்
கங்கை அழுதாள் நாமடந்தை
அழுதாள் கமலத்தடங்கண்ணன்
தங்கை அழுதாள் இரங்காத
அரக்கிமாருந் தளர்ந் தழுதார்!

என்று கம்பர் அழகாகக் கூறியுள்ளார். சீதை மாத்திரமன்று, மூவுலகினையும் நடுங்கச் செய்த இராவணனும் அழுதான். தன் மைந்தன் இர்திரசித்து இறந்தவுடன் அவன் அழுத அழுகை படிப்பவர்கள் யாவரையுமே அழச் செய்துவிடும்.

மைந்தவோ எனும் மாமகனே எனும்
எந்தையே எனும் என்னுயிரே எனும்
முந்தினேன் உனை நானுள்ளோ வெனும்
வெந்த புண்ணிடை வேல்பட்ட வெம்மையான்

இராவணன் சீதாபிராட்டியாரை எடுத்துச் செல்ல, அவரைப் பிரிந்து வருந்திய இராமர் புலம்புதலை இயம்பும் பாடல்கள் கல் மனத்தையும் கரைக்கத் தக்கன. சீதையின் அழகும், மென்மையும், அவள்மேற் றாம் கொண்ட காதலும் புலப்படக் குவளை மலரை நோக்கிப் புலம்புகிற பாடல் எவ்வளவு இரக்க உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது பாருங்கள்!

பஞ்ச பூத்த விரல்பதும்
பவளம் பூத்த அடியாள் என்
நெஞ்ச பூத்த தாமரையின்
நிலயம் பூத்தாள் நிறம்பூத்தாள்
மஞ்ச பூத்த மலர்பூத்த
குழலாள் கண்போல் மணிக் குவளாய்
நஞ்ச பூத்த தாலென்ன
நகுவாய் என்னை நலிவாயோ?

அழகையை இவ்வளவுடன் நிறுத்திக், கோபம் வந்த வுடன் சீதாபிராட்டியார் 'படபட' என்று பேசுவதைக் கம்பர் எப்படிப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் என்று பார்ப்போம். இராவணன் தன்னுடைய அரும்பெரும் செயல்களைப் புகழ்ந்து சீதையைத் தன் அரசியாய் இருக்கும்படி இரக்கிறான். சீதை அவனைப் பழிக்கிறாள்.

மலைஎடுத்து எண்திசை காக்கும் மாக்களை
நிலைகெடுத்தேன் என்னும் மாற்றம் நேரும் நீ
சிலை எடுத்திளையவன் நிற்கச் சேர்ந்திலை
தலையெடுத்து இன்னமும் மகளிர்த் தாழ்த்தியோ?

இராவணனுக்குக் கோபம் வந்தால் எப்படி இருக்கும்? அனுமன் இலங்கையைச் சுட்டு அழித்ததை அறிந்து கோபங் கொண்டு பேசுகிறான் இராவணன். அவன் கூறும் வார்த்தைகளைப் பாருங்கள்.

சுட்டது குரங்கு எரிசூறை யாடிடக்
கெட்டது கொடிநகர் கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர் பரிபவம் பரந்தது எங்கணும்
இட்டது இவ் அரியணை இருந்தது என்னுடல்!

சூர்ப்பநகையின் காம விளையாட்டே இராவணன் சீதையைக் கவர்தற்குக் காரணமாயிருந்தது. இராமரைப் பஞ்சவடியிற் சூர்ப்பநகை கண்டாள்; அவர் அழகில் ஈடுபட்டாள்; அவரை நாயகனாக வரிக்க எண்ணினாள்; தன் கோர உருவத்தை மாற்றி அழகிய நங்கையாக மாறுகிறாள்; இராமனை நோக்கி நடந்து வருகிறாள். இதனைக் கம்பர் வருணிக்கிறார்.

வானின் உயர்கற்பகம் உயிர்த்த தளிர்வண்ண
மேனி நனிபெற்று விளைகாம வெறியூட்டும்
தேனின் இதழ்பெற்றுத் திகழ்முத்து நனிபெற்றுஓர்
மானின் விழிபெற்று மயில்வந்ததென வந்தாள்.

கொடிய அரக்கி மெல்லிய இள நங்கையாக நடந்து வருகிறாள். அவள் நடையை எவ்வளவு மிருதுவாக்குகிறது கம்பரின் பாட்டின் நடை பாருங்கள்.

பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவம் அனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடி யளாகி
அஞ்சொலிள மஞ்சையென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்.

இப்பாட்டின் மென்மைப் பண்பை ஓங்கச் செய்யக் கம்பர் மெல்லின வெழுத்துக்களை மிகக் கொண்ட சொற்களை ஆண்டிருப்பதும் மெல்லெழுத்துக்களிலும் மிகு மென்மை கொண்ட ஞகரத்தை மிகுதியாகப் பத்திடங்களில் புகுத்தியிருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கன.

அனுமான் இலங்கையை எந்நூட்டியபின் இராவணன் தன் அமைச்சர்கள் முதலானவர்களோடு ஆலோசனை செய்கிறான். அவன் தம்பியும் பிள்ளைகளும் சபையிலே நிறைந்திருக்கிறார்கள். பலரும் பலவிதமாகப் பேசுகிறார்கள். கும்பகர்ணன் தன் தமையனிடம் பேரன்புடையவன்; அவன் செய்த நன்றியை மறவாதவன். எனினும் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்த செயல் அவனுக்கு வெறுப்பை ஊட்டியது. இராவணன் காமத்துக்கு அடிமைப் பட்டுப் பிறன் மனையானைக் கவர்ந்து கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டுப் புகழ், மானம், வீரம் முதலியவற்றைப் பற்றிப் பேசுவது வெறும் பகட்டுரை என்று அவன் உணர்ந்தான். சொல்லும் செயலும் வேறு பட்ட இராவணனின் தீய குணத்தை எவ்வாறு தன்மைப் பன்மை வாயிலாக அவன் வெளிப்படுத்துகிறான் பாருங்கள்!

ஆசில் பரதாரமவை அஞ்சிறை அடைப்போம்
மாசில்புகழ் காதலுறு வேம்வளமை கூரப்
பேசுவது மானம்இடை பேணுவது காமம்
கூசுவது மானுடரை நன்றுநம கொற்றம்!

இராவணன் மிகுந்த மானம் உடையவன். இந்திரசித்து இராமருடைய வலிமையைக் கூறிச் சீதையை விடுத்து இராமருடன் ஒன்றுபட்டு வாழுமாறு தன் தந்தைமேற்

கொண்ட அன்பாற் கூறினான். இந்தக் கூற்றை இரா
வணன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தோல்வி அடைந்தாலும்
அந்தத் தோல்வியும் ஒரு வெற்றியே என்று அவனைப்
பேசவைத்த கம்பனின் புலமையை நாம் வியக்காமல் இருக்க
முடியாது. ஆழ்ந்த கருத்துடன் எங்கள் பரிவையும்
பெறத்தக்க முறையில் இராவணன் பேசுகிறான்.

வென்றிலன் என்ற போதும்
வேதம் உள்ளவும் யானும்
நின்றுளன் அன்றோ மற்றவ்
விராமன்பேர் நிற்கு மாயின்
பொன்றுதல் ஒருகாலத்துந்
தவிருமோ பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளர் நாளை மாள்வர்
புகழுக்கும் இறுதி யுண்டோ!

கம்பன் கவி இன்பத்துக்கும் இறுதி யுண்டோ என்று
கூறி இவ்வளவில் எனது பேச்சை முடித்துவிட எண்ணி
னேன். எனினும் இன்னும் ஒரு செய்யுளை எடுத்துக்
கூறாமல் விட்டுவிட நான் விரும்பவில்லை. இராமாயணத்
தின் உயிர்நிலை இந்தப் பாட்டுத்தான். கம்பனுடைய பெருங்
காப்பியத்தின் அரும்பண்பை அது காட்டுகிறது. தமிழ்ப்
பண்பாட்டின் சிகரம் இது. இராமகாதை எடுத்துக்காட்டும்
பேருண்மையை அங்கே காணலாம். பகைவனுக்கு அருள்
செய்த பெருஞ்செயலை அஃது அழகாகக் கூறுகிறது.
நீதி நெறிமுறை தவறிய பகைவன்-தம் மனையாளைக்
கவர்ந்து சிறையிட்ட தீயோன்-பழிபாவம் நிறைந்த
அரக்கன் என்று கருதாது இராவணனுக்கு இராமர் உயிர்ப்
பிச்சை கொடுக்கின்றார். இராவணனுடைய படைகள்
யாவும் அழிந்துவிட்டன. கையில் ஓர் ஆயுதமுமின்றி அவன்

நின்றான். “நீ சுகமாக இன்று போய் நாளைக்குப் போர்க்கு வா,” என்று கூறி, இராமர் ஒப்பற்ற வள்ளலாக விளங்குகிறார்.

**ஆளையா உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளையா யினகண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளையா வெனநல்கினான் நாகிளங் கழுகின்
வாளையா வுறுகோசல நாடுடை வள்ளல்.**

உலகத்து மக்கள் யாவருமே பகைவருக்கு அருளும் வள்ளல்களாக இருந்தால் இந்த உலகமே வானகத்திலும் சிறந்ததாக மாறிவிடுமன்றோ!

6.2

நகைச்சுவைப் பாடல்கள்*

உலக வாழ்வு இன்பமாகவும் துன்பமாகவும் அமையும். துன்பத்தையும் இன்பமாக மாற்றி வாழ்பவர்கள் இவ்வுலகில் இடர்ப்பாடின்றி வாழலாம். துன்பவாழ்வை அழகை வாழ்வு என்றால், இன்ப வாழ்வைச் சிரிப்பு வாழ்வு-நகைவாழ்வு எனலாம். சிரித்துச்சிரித்து வாழப்பழகினால் இவ்வுலக வாழ்வு நல்ல இன்பமூட்டும் வாழ்வாக ஆகும். எவ்விதத் துன்பம் வந்தாலும் தளர்வும் சோர்வும் தயக்கமுமின்றி வாழ் தற்கு நகைச்சுவை உதவிசெய்யும். சிரித்து வாழத் தெரியாதவர்களுக்கு இவ்வுலகம் பகற் காலத்திலும் இருள் நிறைந்த தாயிருக்கும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். எனவே, மக்கள் சிரித்துவாழப் பழகல் வேண்டும். இன்பம் வரும் பொழுது யாவரும் சிரிப்பார்கள். ஆனால் துன்பம் வரும் பொழுது சிரிப்பவர்கள் சிலரேயாவர். துன்பம் வரும்பொழுதும் சிரிக்க வேண்டும் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை அடுத்தார்வது
அஃது ஒப்ப தில்

* மலேசிய வானொலியில் 5. 2. 1964இல் சீகழ்த்திய உரை.

உரைவண்ணம்

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. துன்பம் வரும்பொழுது சிரிப்பதால் அத்துன்பத்தை வெல்ல முடியும் என்று திருவள்ளுவர் பெருமான் திறம்பட இயம்புகிறார். எனவே, மக்கள் சிரித்துச் சிரித்து வாழப் பழக்கினால் இவ்வுலகில் எவ்விதத் துன்பத்தையும் போக்கி இன்பமாக வாழல் முடியும்.

ஒன்பது சுவைகளுள் நகைச் சுவையும் ஒன்றாகும். இந்நகைச்சுவையின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். சிரிப்பு எப்படி உண்டாகிறது? நம்மைச் சிரிக்கச் செய்யும் நிகழ்ச்சிகள் யாவை? என்பவற்றை அவர் விளக்கியுள்ளார்.

**எள்ளல் இளமை பேதமை மடனென்று
உள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப**

இச் சூத்திரத்தில் நகைச்சுவை நான்கு காரணங்களால் உண்டாகும் என்று அவர் கூறுகிறார்.

ஒருவரை இகழும் பொழுது நகை தோன்றுகிறது. பழிப்பதுபோலப் புகழலாம்; புகழ்வதுபோலப் பழிக்கலாம். இளங்குழவிகள் கூறும் அரைகுறைச் சொற்களை-மழலை வார்த்தைகளைக் கேட்டு யார்தான் நகையாதிருப்பர்? பேதமை என்பது பிறர் சொல்வதைக்கேட்டு அதனை ஆராய்ந்தறியாது உண்மையென்று அப்படியே நம்பிவிடுவது. மடைமை என்பது அறியாமையாகும். நகைச்சுவையைக் கொடுக்கும் செய்திகள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்தால் அவற்றின் ஆதாரமான காரணங்கள் இந்த நான்குமே என்பது நன்கு புலப்படும்.

கைபோசு எனும் ஆங்கில அறிஞர் முதன்மை, ஆச்சரியம், பொருத்தமின்மை எனும் மூன்றின் கலப்பாலும் நகை உண்டாகும் என்கிறார். எள்ளலுக்குக் காரணமாயிருப்பது

நகைச் சுவைப் படல்கள்

முதன்மையாகையாலும், இளமை பேதமை மடமைகளில் ஆச்சரியமும் பொருத்தமின்மையும் அடங்குதலாலும் இம் மூன்றும் தொல்காப்பியர் கூறிய நான்கினோடு இசைதல் காண்க.

நகைத்து வாழ்வதால் உண்டாகும் நன்மைகளை நம் முன்னோர் நன்கறிந்திருந்தனர். மன்னர்களும் நகைச் சுவையை நன்கு சுவைத்தனர்; கதைகளைச் சொல்லியும் பல செயல்களைச் செய்தும் தம்மை நகுவிக்கத்தக்க பலரைத் தம் அரண்மனைகளில் வைத்திருந்தனர். இவர்களை அக்காலத்தில் “நகைவேழம்பர்” என வழங்கினர். வடமொழியில் விதூடகர் எனப்படுவோரும் இவர்களேயாவர். சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் அரசனுக்கு நகைவேழம்பர் நூற்று வரை ஆரியமன்னர் நிறைப்பொருளாக நல்கினர் எனும் செய்தி சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. நகைவேழம்பர் மாத்திரமன்றி விடர், தூர்த்தர் முதலியோரும் நகையை விளைவிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர்களாயிருந்தனர். நாடகங்களில் நகையை இடம் பெறச் செய்தற்காகவே இடையிடையே விதூடகர்கள் தோற்றுகின்றனர். விதூடகர்களை இக்காலத்தில் ‘கோமாளிகள்’ என்கிறோம்.

தமிழ்ப் புலவர்களும் நகைச் சுவையின் தனிச்சிறப்பையும் பெருமையையும் நன்கறிந்து நகைச்சுவை மிகுந்த பல பாடல்களைப் பாடித் தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியுள்ளார். காப்பியங்களிலும், பிற பிரபந்தங்களிலும் நகைச் சுவைப்பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன.

நகைச்சுவை நிறைந்த தனிப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களுள்ளே தலைமையிடம் பெற்று விளங்குபவர்களாமேகப் புலவராவர். வசைப்பாட்டுக்களில் நகைச்சுவையைத் தேக்கிப் பாடியாவருடைய மதிப்புக்கும் வியப்புக்

உரைவண்ணம்

கும் உரியவராக அவர் மிளிர்கின்றார். “வசைபாடக் காளமேகம்” எனும் புகழூரை தமிழ் நாட்டில் நன்கு நிலைத்துவிட்டது. “ஆசுகவியால் அகிலவுலகெங்கும் வீசு புகழ்க் காளமேகமே” என்று இரட்டைப்புலவர்கள் அவருடைய ஆசுகவித் திறனைப் போற்றினார்கள். பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்தும், புகழ்வது போலப் பழித்தும் இவர் பாடிய பாடல்களில் நகைச்சுவை ததும்பி வழிகின்றது. நகைச்சுவைக்கும் வசைப்பாட்டுக்கும் ஆசுகவிக்கும் அரசாக விளங்கிய அப்புலவருடைய பாடல்களிற் சிலவற்றை ஈண்டுக் காண்போம்.

இன்று தமிழரின் வீடுகளுக்குச் சென்றால் “காப்பியா, ரீயா” என்று கேட்டுக் குடிப்பதற்குப் பெருகு நீர்மம் தருவார்கள். குளிர்நீர்மம் வேண்டுமென்றாலும் கொடுப்பார்கள். ஆனால், முற்காலத்தில் தாகந்தீர்ப்பதற்குப் பெரும்பாலும் மோர் கொடுத்தார்கள். காளமேகப் புலவர் ஒருநாள் ஓரிடைச்சியின் வீட்டுக்குச் சென்றார். தாகநீர்ப்பதற்கு அந்த இடைச்சி அவருக்கு மோர் கொடுத்தாள். விரும்பிய வாறு நீரைக் கலந்து பெருக்குதற்கு இடம்கொடுப்பது மோர். இடைச்சி மோரை நீர்விட்டுப் பெருக்கிக் காளமேகப் புலவருக்குக் கொடுத்தாள். அம்மோரைக் குடித்த காளமேகப்புலவர் அதில் நீர் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கலந்திருந்தமையை உணர்ந்தார்; அந்த மோரை “நீர்” என மாற்றிக்காட்டி நகைச்சுவை இழையோட ஒரு பாட்டுப் பாடினார்.

நீர் ஆகாயத்தில் இருக்கும் பொழுது அதற்கு மேகம் என்று பெயர். மேகத்தினைக் “கார்” என்றுங்கூறுவர். கார் மழையாக நிலத்தில் வந்தவுடன் அதற்கு நீர் என்று பெயர். இந்த நீர் அந்த இடைச்சியின் கையில் போனவுடன்

மோர் என்ற மூன்று பெயரையும் பெற்றுவிட்ட தாம்! என்னே! காளமேகப்புலவரின் நுண்ணிய கற்பனை! கார் நீராசி மோராசி விட்டது. இருந்த இடத்துக் கேற்ப ஒரு பொருளே கார், நீர், மோர் என்று பெயர்பெற்று விட்டது என அவர் பாடினார். இடைச்சி கொடுத்தது மோர் அன்று, நீர்தான் என்று அழகாக மாற்றிக் காட்டும் திறமைப்பாடு சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சிரிப்பூட்டுகிறது. இனிப் பாட்டைப் படித்துச் சுவைப் போம்.

**கார்என்று பேர்படைத்தாய் ககனத் துறும்பொழுது;
நீர்என்று பேர்படைத்தாய் நெடுத்தரையில் வந்ததற்பின்;
வாரொன்று மென்முலையார் ஆய்ச்சியர்கை வந்ததற்பின்
மோரென்று பேர்படைத்தாய்; முப்பேரும் பெற்றாயே!**

பொருள் ஒன்றே முப்பெயர் பெற்றுளது என்பதை ஈற்றிலே அழுத்தந் திருத்தமாக “முப்பேரும் பெற்றாயே” என்று கூறி வற்புறுத்துகிறார் அவர். கார், நீர், மோர் என இரு சொற்களும் ஈரெழுத்துச் சொற்களாய் நெடிந்கீழ் எதுகையுடன் அமைந்து விளங்கும் அருமைப்பாடும் நோக்கத்தக்கது. மோரை நீராக்கிக் காராக்கிக் காட்டும் இந்த மோர்ப் பாட்டு அவருடைய கற்பனைத்திறனையும் சொன்மாயத்தையும் நன்கு காட்டுகிறது.

திருமால், விநாயகர், சிவபெருமான் முதலிய தெய்வங்களையும் காளமேகப்புலவர் பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். முருகக் கடவுளைப்பற்றிப் பாடிய ஒரு பாடலைப் படித்து மேற்செல்வோம்.

ஒருவருக்குள்ள பெருமைகள் பல காரணங்களால் உண்டாவன. கல்விப்பெருமை, ஒழுக்கப்பெருமை முதலியன

ஒருவராலே தேடிக்கொள்ளப்படுவன. ஆனால் குடிப் பெருமை-குடும்பப்பெருமை-அவருடைய தாய், தந்தையர்கள், மாமன், உடன்பிறந்தோர் முதலியோரால் உண்டாவது. ஒருவருடைய குடும்பப் பெருமையைப் பேசுபவர்கள் அவருடைய குடும்பத்திலே சிறந்து உயர்ந்து விளங்குபவர்களுடைய பெருமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி உரைப்பது இன்றும் நிலைத்து நிற்கும் வழக்கமாகும். இன்ன உயர்பதவியிலிருக்கும் இன்னாருடைய மகன் என்றோ மருமகன் என்றோ ஒருவரைப்பற்றி உயர்த்திக் கூறுவதை நாம் நாடோறும் கேட்கிறோம். ஒருவரைப் பழித்துரைக்க விரும்பினாலும் அவருடைய குடும்பத்தின் இழிதகைமையை எடுத்துக் காட்டி நகைத்தலும் உலக வழக்கு. ஆறுமுகத்தான் என நாம் போற்றி வணங்கும் முருகனைப் பழித்துக் கூறவிரும்பிய காளமேகப்புலவர் அவருடைய தந்தையையும், தாயையும் தாய்மாமனையும் தமையனையும் இழித்துரைக்கின்ற பாங்கினை அறிவோர் நகைக்காமல் இருக்க முடியாது.

சிவபெருமான் தாருகா வனத்தில் கபால ஓட்டிலே பிச்சை ஏற்றார். உமாதேவியார் மலையரசன் மகளாகப் பிறந்தார். நீல நிறத்தையும் உடையவர் அவர். கண்ணன் உறிகளில் ஏறி வெண்ணெய் திருடியவன்; இவன் முருகனுக்கு மாமன். பிள்ளையாருக்குப் பெருவயிறு உண்டு. இந்தச் செய்திகளைத் தேடிச் சேர்த்து ஒன்றாக்கி ஒரு பாட்டினைப் பாடி முருகனைப் பழிக்கின்றார் காளமேகப்புலவர்:

அப்பன் இரந்துண்ணி, ஆத்தாள் மலைநீலி
ஒப்பரிய மாமன் உறிதிருடி -சப்பைக்கால்

**அண்ணன் பெருவயிறன் ஆறுமுகத்தானுக்கு இங்கு
எண்ணும் பெருமை இவை!**

இப்பாட்டில் “அப்பன்” என்பது சிவபெருமானையும், ஆத்தாள் என்பது உமாதேவியாரையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆறுமுகத்தானுக்கு எண்ணும் பெருமை இவை என்று புலவர் இவற்றின் சிறுமையைச் சுட்டிக்காட்டுந் திறன் போற்றத்தக்கது.

கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள திருமாலைப் பழித்துப் பாட எண்ணினார் காளமேகப் புலவர். சிவபெருமானைத் தவிரந்து தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பிறந்த கதை உண்டு. சிவபெருமானுக்கு மட்டுமே பிறப்புக் கூறப் படவில்லை. இதனைப் “பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்” என இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டார். இந்த உண்மையையும், திருமாலின் பத்துப் பிறப்புகளையும், தமக்குரிய எண்ணிறந்த பிறப்புக்களையும் இணைத்துக் காளமேகப் புலவர் ஒரு வெண்பாவைப் பாடினார்.

**கண்ணபுர மாலே கடவுளிலும் நீயதிகம்
உன்னிலுமே யானதிக மொன்றுகேள்—முன்னமே
உன்பிறப்போ பத்தாம் உயர்சிவனுக் கொன்றுமில்லை
என்பிறப்பெண் ணத்தொலை யா!**

பிறப்புக் கணக்கின்படி பெருமையை அளந்தால், திருமாலே நீ சிவனிலும் பெரியவன். சிவனுக்குப் பிறப்பில்லை. உனக்கோ பத்துப் பிறப்புண்டு. ஆனால் உன்னிலும் நான் பெரியவன். ஏனெனில், என் பிறப்பை எண்ணிமுடிக்க இயலாது.

இவ்வாறு பாடுதற்கு எத்தகைய கற்பனைத் திறன் வேண்டும் என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள்.

இடைக்காலத்திலிருந்த தாசிகள் ஆடல் பாடல்களில் மிகச்சிறந்து விளங்கினர். அவர்களுடைய அழகும் ஆடலும் கம்பர், காளிதாசர் போன்ற புலவர்களைக் கூடக் கவர்ந்தன என்பர். ஆற்றூர் எனும் ஒருநிலே சோமி என்று ஒரு தாசி இருந்தாள். அவள் அழகைக்கண்டு,

“ஆராயு முத்தமிழ் ஆற்றூரிற் சோமி அழகுகண்டு
நாராயணன் நெடுமா லாயினான் அந்த நான்முகனும்
ஓராயிரமடல் ஊர்ந் தான் வின் மாரன் உருவழிந்தான்
பேரான வானவர் கோனுங்கண் ஆயிரம் பெற்றனளே!”

என்று வியந்தார் காளமேகப் புலவர். அவருடைய அழகில் ஈடுபட்டதால் திருமால் மயக்கமடைந்தான்; பிரமன் ஆயிரம் மடலேறினான்; மன்மதன் உருவிலியானான்; இந்திரன் ஆயிரங்கண் பெற்றான். இவர்களை எல்லாம் இவ்வாறு மாற்றமடையச் செய்தது அவள் அழகு எனில் அஃது எத்தகையதாயிருக்கும்? திருமாலுக்குரிய “மால்” எனும் பெயரையும், பிரமன் ஆயிரம் இதழையுடைய தாமரையிலிருத்தலையும், மன்மதன் உருவழிந்த செய்தியையும், சாபத்தால் இந்திரன் பெற்ற ஆயிரங்கண்களையும் புலவர் சோமியின் அழகுடன் இணைத்துக்காட்டுவது யாவராலும் போற்றப்படத்தக்கதன்றோ!

இவ்வாறு சோமியைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவர் திருநாகைத் தேவடியானைப் பழித்துப் பாடும் பாடல் படிக்கப் படிக்கப் பல்சுவை விருந்தளிக்கின்றது.

“வாழ்த்து திருநாகை வாகான தேவடியாள்
பாழ்த்த குரலெடுத்துப் பாடினாள் - நேற்றுக்
கழுதைகெட்ட வண்ணான் கண்டேன் கண்டேன் என்று
பழுதைஎடுத்து ஓடிவந்தான் பார்!

இப்பாடல் அவள் கழுதை கத்தினது போலப் பாடினாள் என்பதைக் காட்டும் சொல்லோவியமாகும்.

“கழுதை போலக் கத்தினாள்” என்று காளமேகப் புலவர் பாடிய இப்பாடலைப் போன்றதொரு பாடலையும் இப்பொழுது படித்துச் சுவைப்போம். பாணன் ஒருவனுடைய பாட்டினை நரியின் ஊளை. நாயின் குலைப்பு, பேயின் அழகை என்று பழித்துக்காட்டுகின்றது நந்திக் கலம்பகத்திலுள்ள ஒரு வெண்பா.

ஈட்டு புகழ்நந்தி பாணநீ எங்கையர்தம்
வீட்டிருந்து பாட விடிவளவும் - காட்டிலமும்
பேயென்றாள் அன்னை பிறர்நரி யென்றார் தோழி
நாயென்றாள் நீயென்றேன் நான்.

இதுதான் அந்த வெண்பாவாகும். தலைவியின் சிற்றத்தைத் தவிர்ப்பதற்குத் தலைவனின் தூதாகச் சென்ற பாணனுக்குச் சிறிதும் இடம்கொடுக்காமல்” பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து நீ விடியுமளவும் பாடினாய். உன் பாடலைக் கேட்டு அன்னை பேயமுகிறதென்றாள்; பிறர் நரி ஊளையிடுகின்ற தென்றனர்; தோழி நாய் குரைக்கிற தென்றாள்; நான் மட்டுமே நீதான் பாடுகிறாய் என்றேன்” என்று தலைவி கூறி அவனைப் பழித்துரைத்துத் திருப்பி அனுப்புகிறாள். இப்பாடல் நந்திக் கலம்பகத்திலுள்ளது. இத்தகைய சுவைமலிந்த பாட்டுக்களுக்காகவே நந்திவர்மன் தன் உயிரைக் கொடுத்தான் என்பர். “நந்தி கலம்பகத்தால் மாண்டகதை நாடறியும்” என்று சிவஞான முனிவர் பாடினார்.

வெங்காயம், சீரகம், பெருங்காயம், சரக்கு, சுக்கு முதலியன கறிச் சரக்குகளாகும். இந்தச் சரக்குகளை அமைத்துச் சொக்கநாதப் புலவர் ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார்.

**வெங்காயஞ் சக்காளால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்ன
இங்கார் சுமத்திருப்பார் இச்சரக்கை - மங்காத
சீரகத்தைத் தந்தீரேல் தேடேன் பெருங்காயம்
ஏர கத்துச் செட்டியாரே?**

இதுதான் அப்பாடல். இப்பாடலில் பல சரக்குகளின் பெயர்கள் வருகின்றன. ஏரகத்துச் செட்டியாருடன் ஒருவர் பேசுவது போலவும் சீரகத்தைத் தருமாறு கேட்பது போலவும் இப்பாடல் முதலில் தோன்றுகிறது. படித்தவுடன் சிரிப்பூட்டுகிறது. எனினும், இந்தப் பல சரக்குகளுள்ளே ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்தைப் புலவர் புதைத்து வைத்திருப்பதையும் நாம் அறிந்து வியக்கவேண்டும்.

“இந்த உடம்பு காய்ந்து சுருங்குவதை எண்ணி உளம் வருந்துவதாற்பயன் என்ன? இந்த உடம்பை இவ்வுலகில் நிலையாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் யார்? சிறந்த வீட்டைத் தந்தால் பெரிய உடம்பை தேடேன், திருவேரகத்திலுள்ள முருகக் கடவுளே!” எனும் பொருள் இதன் உள்ளுறையாக உளது.

இந்தப் பலசரக்குப் பாடலைப் போலப் பல வாகனங்களை அடுக்கி அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் பாடியுள்ள ஒருபாடலையும் பார்ப்போம்.

**சீரா டையற்ற வைரவன் வாகனஞ் சேரவந்து
பாராரு நான்முகன் வாகனந் தன்னைமுன் பற்றிக்கவ்வி
நாராயணன் உயர் வாகன மாயிற்று நம்மைமுகம்
பாரான்மை வாகனன் வந்தே வயிற்றினிற் பற்றினனே!**

இப்பாட்டைப் படித்தவுடன் நீங்கள் நினைப்பது யாது? வாகனங்களைப் பற்றிப் புலவர் பாடியுள்ள என்ற எண்ணம்தான் உங்கள் உள்ளத்தில் முதலில் உண்டாகும்.

புராணக் கதைகளை அறிந்தவர்கள் ஒருவாறு இதன் கருத்தை உணர்தல் முடியும். “நாய்வந்து சோற்றைக் கல்விக் கொண்டு பறந்து விட்டது, வயிற்றிலே பசி வந்து விட்டது!” இந்தச் செய்தியையே புலவர் நன்னயம் மீளிர இப்பாட்டில் வாகனங்களில் ஏற்றிப்பாடியுள்ளார். சீரடையற்ற வயிரவன் வாகனம் என்பது நாய். நான்முகன் வாகனம் என்பது அன்னம். அஃதாவது சோறு. நாராயணன் வாகனம் கருடன். நாய் சோற்றைக் கல்விக் கொண்டு கருடன் போலப் பறந்து விட்டது. மை வாகனம் என்பது அக்கினி. அஃதாவது பசி. சோறு போனமையால் உண்ண முடியவில்லை, பசி வந்து விட்டது.

பள்ளர் பள்ளிகளுடைய வாழ்வைத் தீட்டிக்காட்டும் பிரபந்தத்துக்குப் பள்ளு என்று பெயர். தமிழிலே பல பள்ளுப் பிரபந்தங்களுள். இவற்றுள் முக்கூடற் பள்ளுச் சிறந்ததெனப் போற்றப்படுகிறது.

இப்பள்ளில் வரும் கதை மாந்தர்களில் பள்ளனும் ஒருவனாவான். இவனுக்கு இரு மனைவிகள் உளர். மூத்தவள் முக்கூடற் பள்ளி எனவும், இளையவள் மருதூர்ப் பள்ளி எனவும் கூறப்படுவர். முக்கூடற் பள்ளி வைணவ சமயத்தவள்; திருமாலை வனங்குபவள். மருதூர்ப் பள்ளி சைவ சமயத்தவள்; சிவனை வழிபடுபவள். இந்த இருவரும் சொற்போர் நடத்தும் காட்சி அழகுறத் தீட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இச் சொற்போர் மிகுந்த நகைச்சுவை நிறைந்து விளங்குகிறது.

மூத்த பள்ளி—

‘நாட்டுக்குள் இரந்தும் பசிக்காற்ற மாட்டாமல்-வாரி
நஞ்சை எல்லாம் உண்டான் உங்கள் நாதன் அல்லோடி

இளையபள்ளி—

மாட்டுப் பிறகே திரிந்தும் சோற்றுக்கில்லாமல்-வெறும்
மண்ணை உண்டான் உங்கள் முகில் வண்ணன் அல்லோடி,

மூத்த பள்ளி—

ஒரு வாகனம் தானும் இல்லாமல்-மாட்டில்
ஏறித் திரிந்தான் உங்கள் ஈசன் அல்லோடி.

இளைய பள்ளி—

வீறுசொன்ன தென்ன? மாடுதானும் இல்லாமல்-பட்சி
மீதிலேறிக் கொண்டான் உங்கள் கீதன் அல்லோடி,

சிவபெருமான் நஞ்சை உண்டதையும், எருதை வாகன
மாகக் கொண்டதையும், திருமால் பூமியைக் கீண்டதையும்
கருடனை வாகனமாகக் கொண்டதையும் நிலைக்களனாகக்
கொண்டு மூத்த பள்ளியும் இளைய பள்ளியும் ஒருவரை
ஒருவர் வெட்டிப் பேசுவது நயத்தக்க நகைச் சுவையை
நல்குகின்றது.

தமிழ் மொழியிலே பிறமொழிகள் பலவற்றுக்கில்லாத
சில சிறப்பியல்புகள் உள. எதுகை, மோனை, இயைபு,
முரண் போன்ற தொடை நயங்களும், ஒருபொருளைக்
குறிக்கும் பல சொற்களும் பல பொருளைக்குறிக்கும் ஒரு
சொல்லும் குறிப்பிடத்தக்கன. இந்தச் சிறப்பியல்புகளால்
தமிழ்ப்பாடல்களின் நயம்பல வழிகளிற் சிறப்படைகின்றது,

ஆங்கிலத்தில் யானையைக் குறித்தற்கு ஒரு சொல்லை
மட்டுமே வழங்குகிறோம். ஆனால் தமிழிலோ யானைக்
குறித்தற்கு அத்தி, அறுகு, ஆம்பல், இயம், இம்படி,
உம்பல், உவா, எறும்பி, ஒருத்தல், ஓங்கல், கடிவை, கயம்,
கரி, கரிணி, களபம், களிற்று, கள்வன், கறையடி, குஞ்சரம்,

சும்பி, சிந்துரம், சுண்டாலி, சூகை, தந்தி, தாபம், திண்டி, தும்பி, தூங்கல், தெள்ளி, நாகம், நால்வாய், நூழில், பகடு, பூட்கை, போதகம், பொங்கடி, மாதங்கம், மாதிரம், மொய், வழுவை, வாரணம், வேழம் முதலிய நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் உள. மா எனும் ஒரு சொல் தமிழில் அழகு, அளவு, அறிவு, ஆணி, இடித்தமா, இடை, இலக்குமி, ஓரெண், ஒருமரம், குதிரை, சரசுவதி, சீலை, செல்வம், தாய், துகள், நிறம், பிரபை, பெரிய, மிகுதி, மேன்மை, வண்டு, வயல், வலி முதலிய முப்பத்திரண்டுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களை உணர்த்துகிறது. இத்தகைய சொல்வளம் சமக்கிருதம் போன்ற சில மொழிகளுக்கு மட்டுமே உண்டு.

இந்தச் சொல்வளத்தைப் பயன்படுத்தி நகைச் சுவையைப்பெய்து அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் பாடிய பாடல்களுள் ஒன்றினைக் கேளுங்கள்.

இம்பர் வானெல்லை இராமனையே பாடி
என்கொணர்ந்தாய் பாணநீ என்றாள் பாணி
வம்பதாம் களபம் என்றேன் பூசுமென்றாள்,
மாதங்கம் என்றேன் யாம்வாழ்ந்தோம் என்றாள்,
பம்புசீர் வேழமென்றேன் தின்னுமென்றாள்,
பகடென்றேன் உழுமென்றாள் பழனந்தன்னை,
கம்பமா என்றேன் நற்கழியா மென்றாள்,
கைம்மா என்றேன் சும்மா கலங்கினாளே.

இந்தப் பாட்டிலே புலவர் தம்மைப் பாணனாகவும் தம்முடைய மனைவியைப் பாணினியாகவும் கொண்டு ஓர் உரையாடலை அமைத்துக் காட்டுகிறார். இராமன் எனும் பெயருடைய புகழ்மிக்க ஒரு வள்ளலைப் பாடிப் புலவர் ஒரு பரிசில் பெற்றுவந்தார். “பரிசில் பெற்றால் வருவேன்”

என்று புறப்பட்ட அவர் பரிசிலுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அவருடைய மனைவி “பரிசில் பெறப் போனீர்களே! நீங்கள் பாடிப்பெற்ற பரிசில்யாது” என்று கேட்கிறாள். இதனை “இம்பர் வானெல்லை இராமனையே பாடி என்கொணர்ந்தாய் பாண நீ என்றாள் பாணினி” எனும் முதலடி புலப்படுத்துகிறது.

மனைவி கேட்ட வினாவுக்குப் புலவர் விடையிறுக்கின்றார். தாம் பரிசிலாகப் பெற்று வந்த பொருள் “களபம்” என்கிறார். களபம் என்பதற்குச் சந்தனச் சாந்து என்று அவருடைய மனைவி பொருள் கொண்டு களபத்தைப் பூசிக் கொள்ளும் என்று கூறுகிறாள். தாம் கொண்டு வந்த பரிசிற் பொருளைத் தம் மனைவி இன்னும் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்று கண்ட புலவர், அப்பொருளின் வேறொரு பெயரான ‘மாதங்கம்’ என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறார். உடனே மனைவி மாதங்கம் எனுஞ் சொல்லுக்கும் பெரிய தங்கம் எனப் பொருள் கொண்டு அப்படியானால் நமக்கு நல்ல வாழ்வு வாழப் பொருள் கிடைத்து விட்டதென்றாள். மனைவி தாம் கொண்டுவந்த பொருளை இன்னும் அறியாதிருப்பதால் மீண்டும் புலவர் அப்பொருளின் வேறொரு பெயரைக் கூறுகின்றார். வேழம் என்று அவர் இயம்பியதும் அவள் அச்சொல்லுக்குக் கரும்பு என்று பொருள் கொண்டு “நீர் அதைத் தின்னும்” என்று வெறுப்போடு விடையிறுக்கிறாள். இதனைக் கேட்ட புலவர் மீண்டும் அவளை மயக்கச் செய்தற்கு விரும்பித் தாம் கொண்டு வந்த பொருளின் பெயர் பகடு என்றார். பகடென்பதற்குக் காளைமாடு எனப்பொருள் கொண்டு, “அது வயலை உழும்” என்று அதன் பயனை மனைவி பகர்கிறாள். அவர் பரிசிலாகப்பெற்ற பொருளின் வேறொரு

பெயர் “கம்பமா” என்பது. புலவர் அடுத்து இப்பெயரை யுஞ் சொல்லி அவளுடைய விடையை எதிர்பார்க்கிறார். “கம்பமா என்றால் நல்லகூழ் ஆக்கலாம்” என்று அவள் மறுமொழி கொடுக்கிறாள். கடைசியாகப் புலவர் அவளை மடக்கத்தக்கதொரு சொல்லைத் தெரிந்து வீசுகிறார். அவர் கூறுஞ் சொல்லுக்கு வேறு பொருள் கூற முடியவில்லை. அவள் பரிசிற் பொருளை உணர்ந்து கலக்கம் அடைந்தாள். புலவர் தாம் வளர்த்து வந்த புதிரைக் கடைசியாகக் “கைம்மா” என்ற சொல்லினால் விளக்கிக் காட்டுகிறார். கைம்மா என்றால் கையை உடைய விலங்கு என்பது பொருள். கையையுடைய விலங்கு என்ன என்பதை நீங்கள் யாவரும் அறிவீர்கள். இந்த விலங்கைத்தான் புலவர் பரிசிலாகப் பெற்று வந்தார்.

யானையைப் பெற்று வந்தேன் என்று அவர் சொல்லி விட்டால் பாட்டுத்தோன்றுமா? நகைச் சுவை துளும்புமா? யானையைக் குறிக்கும் களபம், மாதங்கம், வேழம். பகடு, கம்பமா முதலிய சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு தம்மனை வியுடன் உரையாடுவதாகக் கற்பித்துப் புலவர் பாடியிருக்கும் இச்செய்யுள் படித்துப் படித்து இன்புறத்தக்க பன்னயங்கள் கொண்டுள்ளது.

இப்பாடலுடன் யானையின் ஏழு பெயர்களை அமைத்துக் காளமேகப் புலவர் பாடிய ஒரு தனிப்பாடல் ஒப்பிட்டு நோக்கி இன்புறத் தக்கது.

‘பறவாத தும்பி, கருகாத வெங்கரி, பண்புரண்டே
இறவாத தந்தி, உருகாத மாதங்கம், இந்துநுதல்
நிறவாத சிந்துரம், பூசாக் களபம், நெடுஞ்சுனையில்
பிறவாத ஆம்பல் வலஞ்சுழிக் கேவரப் பெற்றனளே’.

இதுதான் அப்பாட்டு. தும்பி, கரி, தந்தி, மாதங்கம், சிந்துரம், களபம், ஆம்பல் என்பன யானையைக்குறிக்கும் சொற்கள்.

அடுத்ததாக ஔவையாரின் இரு பாடல்களை நோக்குவோம். தமிழ்ப் புலவருலகில் மட்டுமன்றி உலகப் புலவருகிலேயே ஔவையாருக்கொரு தனியிடம் உண்டு. “தமிழ் மூதாட்டி” எனத் தமிழர்கள் அன்பும் ஆர்வமும் ததும்பப் போற்றிப் பாராட்டும் ஔவையாரைப் போலப் புகழ்பெற்ற பெண்பாற் புலவர் ஒருவரை வேறெந் நாட்டிலுங் காணல் முடியாது. ஔவையார் எனும் பெயர் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட ஒரு பெயராகும். இந்தப் பெயரையுடைய புலவர் ஒருவர் சங்க காலத்தில் இருந்தார். வேறொருவர் கம்பர் காலத்தில் இருந்தார். கம்பர் காலத்தில் இருந்தவர் பாடிய பாடல்களையே இப்பொழுது படிக்கப் போகிறோம்.

ஔவையார் ஒரு சித்திரத்தைத் திறம்பட வரைந்து காட்டுகிறார். இச்சித்திரத்திலே பல காட்சிகள் காணப்படுகின்றன. முதலாவது காட்சியில் ஒருவன் தன் மனைவியின் நாடியைப் பிடித்து முகத்தைத் தடவுகிறான்; அடுத்த காட்சியில் அவன் அவளுடைய தலையிலுள்ள ஈரையும், பேனையும் எடுக்கிறான். இவ்வாறு அவளை மகிழ்விக்க முயல்கிறான் அவன். தன்பணிவிடைகளால் அவள் மகிழ்ந்திருப்பாள் என்றெண்ணி விருந்தினர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார் என்று அவன் அவளிடம் கூறுகிறான். அவள் என்ன செய்தாள்? எழும்பி ஆடத் தொடங்கி விட்டாள். ஆட்டம் என்றால் நடனம் என்று; மகிழ்ச்சியால் வந்ததன்று; கோபத்தால் ஆடுகிறாள்; வசைமாரி பொழிகிறாள்.

கோபம் தலைக்கேறுகிறது. பழமுறத்தை எடுத்துத் தன் கணவனை அடிக்கிறாள். ஐயோ பாவம் அவன் என்ன செய்வான்? அவள் அடியினின்றும் தப்பிக் கொள்ள ஓடுகிறான். அவன் விட்டாளா? ஓடஓடச் சாடினாள்.

இவ்வளவு செயலையும் ஔவையார் படம் காட்டுவது போல, அடுக்காக ஒரு வெண்பாவில் காட்டுகிறார்.

இருந்து முகந்திருத்தி ஈரொடு பேன்வாங்கி
விருந்து வந்ததென்று விளம்ப—வருந்தி
ஆடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழமுறத்தால்
சாடினாள் ஓடோடத் தான்!

பாட்டை இன்னும் ஒருமுறை படித்துச் சுவைத்துப் பாருங்கள்; அப்பாவிக் கணவனையும், அகங்கார மனைவியையும் அப்படியே காண்பீர்கள்.

ஔவையார் பெண்ணாகப் பிறந்தவர் எனினும் பெண்களின் அடங்காப் பிடாரித்தனத்தை மிக வெறுத்தவர். ஒரு குடும்பத்தின் நல்வாழ்வு அக்குடும்பத் தலைவியினையே பொறுத்துளது எனும் உண்மையினை நன்கு உணர்ந்தவர். மனைவி நற்குண நற்செயல்களை உடையவளானால் குடும்பம் எல்லாச் செல்வமும் நிறைந்து இன்பத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்கும். மனைவி கணவனுக்கு அடங்காதவளானால் குடும்பமே சிதைந்துவிடும். உலகத்தில் பிரிந்து வாழும் குடும்பங்கள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. மனைவி ஏறுமாறாக இருப்பாளானால் கணவன் அவளுடன் கூடியிருந்து வாழல் முடியாது. அப்படிப்பட்ட மனைவியைப் பெற்றவர் என்ன செய்யலாம்? பின்வரும் பாடல் இந்த வினாவுக்கு விடை கூறுகிறது.

பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலுங் கூடி இருக்கலாம்—சற்றேனும்
ஏறுமாறாக இருப்பாளே யாமாயின்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்!

தம் மனைவியர்களைச் சிறிது நகைப்படையச் செய்ய
விரும்புவோர், இப்பாட்டை அடிக்கடி பாடுதலுண்டு. தம்
மனைவிக்கு அவளின் கடமையையும் அடக்கத்தின் சிறப்பை
யும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புவோருக்கும் இப்பாட்டுப் பயன்
படும்.

7

**மதுரை
மாநாட்டு உரைகள்**

7.1

முன்னோடி*

தமிழ் மறையாம் திருக்குறள் இப்பொழுது தமிழ் நாட்டில் அதற்குரிய முதன்மையைப் பெரிதும் பெற்று வருகிறது. திருக்குறளுக்கு எத்தகைய முதன்மைகள் கொடுக்கப்படல் வேண்டும் என நாம் எண்ணினோமோ-கற்பனை செய்தோமோ-அவற்றிலே பல நிறைவெய்தியுள்ளன. தமிழ் முழுதறிந்த தமிழ்த்தாயின் தலைமகள் அண்ணாவின் ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் நிலைநாட்டப்பட்டதால் இவை நிறைவு பெற்றன.

தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய சுயமரியாதை இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம், திராவிடர் கழகம், திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகம் முதலியன முப்பது நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழ் நாட்டு மக்களைச் சிந்திக்கச் செய்தன. இவற்றின் தாக்கம் ஈழநாட்டிலும் புகுந்தது. எனினும் அங்கே கற்றிந்தோர் என்று தம்மைக் கருதியவர் களும் சங்க இலக்கியங்களையும், திருக்குறளையும் பயின்ற

*மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் மூவேந்தர் அரங்கிலமைந்த திருக்குறள்துணை அரங்கில் 6.1.1981 இல் நிகழ்த்திய உரையைத் தழுவினது.

முன்னோடி

வர்களும் சமயத்தின் பெயரால் கண்மூடிப் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஆளாகிப் பகுத்தறிவுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் மாறாக வைதிகக் குடுக்கைகளுடன் சேர்ந்து குருட்டாட்டம் ஆடினர். சாதி வேற்றுமையினையும் தீண்டாமை பாராட்டுதல் போன்ற கொடுமைகளையும் மூடக் கொள்கைகளையும் ஆதரித்தனர்; போலிக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர்; என்னோடும் பலர் மோதினர்; சொற் போரிலும் ஈடுபட்டனர்.

திருக்குறளைப் படித்தவர்களும் குருட்டாட்டமும் வெறியாட்டமும் ஆடியதைக் கண்ட எங்கள் சிலரின் உள்ளம் கொதித்தது. தமிழ் மக்கள் தலைநிமிர்ந்து வாழவேண்டுமெனின் அவர்களிடையே தலைதூக்கியுள்ள தாழ்வு மனப்பாங்கு, சோர்வு மனப்பான்மை, அடிமை மனப்போக்கு முதலியன நீங்கவேண்டுமெனின் தமிழினம் திருக்குறளையே தமிழ்மறை எனத்-தம்மறையெனக்-கொண்டு போற்றும் நிலைமை உருவாக வேண்டும் எனும் எண்ணம் என்னை ஆட் கொண்டது. திருக்குறளில் உண்மையான பற்று உண்டாகினால், அதன் அருமை பெருமைகளை உள்ளபடி உணர்ந்தால் தமிழினம் தரணி போற்றும் தலையினமாக வாழலாம். எனவே, இந்தச் சூழ்நிலைகளாலும் எண்ணத்தாலும் உந்தப்பட்டு ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்திரண்டில் தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவி உலகம் முழுவதும் தமிழ்மறையின் பெருமையைப் பரப்புவதற்கு முயன்றோம். தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவுவதற்கு என்னோடு சேர்ந்து உழைத்த இரண்டு அன்பர்கள் இந்தப் பேரவையின் முன்வரிசையில் இருக்கிறார்கள்.

தமிழ்மறைக் கழகம் உலக நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் யாவருடனும் தொடர்பு கொண்டது. தமிழ்நாட்டி

லும் ஏனைய நாடுகளிலுமுள்ள தமிழறிஞர்கள் கழகத்தின் ஆதரவாளர்களாகி ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கினர்.

திருவள்ளுவர் திருநாளை உலகெங்கும் கொண்டாடச் செய்தோம். தமிழர்கள் தொகையாக வாழும் நாடுகளிலுள்ள வானொலிகளும் எமக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கின. திருக்குறள் தேர்வுகளை நடத்திச் சான்றிதழ்களும் பரிசில்களும் வழங்கினோம்; அனைத்துலகத் தமிழ்மறைக் கட்டுரைப் போட்டியினை நடத்தித் தகுநிவாய்ந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்துத் தமிழ்மறைக் கட்டுரைகள் எனும் பெயருடன் வெளியிட்டோம்; திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டினை வழங்குமாறு தமிழ்மக்களைத் தூண்டினோம். எங்கள் தமிழ்மறைக் கழகம் செய்த பன்முனை முயற்சிகளை நாம் வெளியிட்ட திருவள்ளுவர் திருநாள் மலரிலே காணலாம்.

தமிழ்மறைக் கழக வாயிலாகத் தமிழ் மக்கள் வாழும் பீச்சி, மொறீசியசு, தென் ஆபிரிக்கா, பர்மா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, அந்தமான் தீவுகள், தமிழ்நாடு, வடஇந்தியா, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளிலுள்ள தமிழ் மக்களோடு தொடர்பு கொண்டமையால் இந்நாடுகளிலும் ஏனைய நாடுகளிலுமுள்ள தமிழர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ஓர் உலகளாவிய நிறுவகத்தை உருவாக்கவேண்டும் எனும் எண்ணம் எனதுள்ளத்தில் வேரூன்றியது. இக்கருத்தைப் பல ஏடுகளின் வாயிலாக வெளியிட்டேன். உலகளாவிய தமிழ் நிறுவகம் தமிழ் நாட்டில் நிறுவப்படுவதுதான் பல வழிகளிற் பொருத்தமானதென்று எண்ணினேன்.

பேரறிஞர் அண்ணா ஆட்சி தமிழ் நாட்டிலே தோன்றாத காலம் அது. எனவே காங்கிரசு ஆட்சியின் அமைச்சர்களையும், சமயத்தலைவர்களையும், தமிழ்ப்பேராசிரியர்

முன்னோடி.

களையும் உலகத்தமிழ் மன்றம் ஒன்றைத் தமிழ் நாட்டிலே நிறுவுதற்கு எனக்கு உதவி செய்யுமாறு கேட்டேன். எவரும் முன்வரவில்லை. ஆர்வ மின்மை மட்டுமன்றி, அரசியற் குழலும் அச்சமுமே காரணங்களாகும்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்துமூன்றில் நான் மலேசியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றுகுக்கோலாலம்பூர் சென்றேன். அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி அங்குள்ள தமிழார்வம் நிறைந்த அன்பர்களின் ஆதரவுடன் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்து மூன்றில் உலகத்தமிழ் மன்றத்தை அங்கு நிறுவி அதனைப் பதிவு செய்தோம். இப்பொழுது உலகளாவிய தமிழ் நிறுவகங்கள் சில உள. இவற்றுக் கெல்லாம் முன்னோடியாகவும் முதலாவது உலகளாவிய நிறுவகமாகவும் அமைந்தது அந்த உலகத்தமிழ் மன்றமேயாகும். பன்னிரு ஆண்டுகளாக நான் வளர்த்து வந்த எண்ணத்தின் உருவமே அது. இதனை நான் இந்தத்திருக்குறள் துணை அரங்கில் இன்று கூறுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உள.

திருக்குறளில் நான் கொண்ட பற்றும் பாசமுமே உலகளாவிய தமிழ் மன்றத்தை முதன்முதலில் நிறுவதற்கு என்னை வழிப்படுத்தியது; உந்தியது. இது முதலாவது காரணம்.

பேரறிஞர் அண்ணாவின் ஆட்சியும், அவருடைய தம்பியரின் ஆட்சியும் தமிழ் நாட்டில் நிலைநாட்டப்பட்டதால் திருக்குறளுக்கு எத்தகைய முதன்மைகளைத் தமிழ் நாட்டரசு கொடுக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் ஆசைப்பட்டோமோ அவை எல்லாம் கொடுக்கப்பட்டுள. இது இரண்டாவது காரணம்.

திருவள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டு நிறைவு விழா அரசினால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டு வழங்கப்படுகின்றது. திருக்குறள் ஆய்வுத்துறை மூன்று பல்கலைக்கழகங்களில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. வள்ளுவர் கோட்டம் வரம்புகழடைந்தது. இன்னும் பல பணிகள் செய்யப்படுகின்றன.

திருக்குறளை உலகத்திலுள்ள சிறந்த மொழிகளிலெல்லாம் பெயர்ப்பிக்க மேலும் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். எமது தமிழ்மறைக் கழகத்தின் முயற்சியால் பீச்சித்தீவின் கைவித்திய மொழியிலும் பர்மிய மொழியிலும் திருக்குறளை மொழிபெயர்ப்பித்தோம். இந்திய இலக்கிய மன்றத்தையும் தொடர்ந்து ஊக்கி இந்திய மொழிகள் சிலவற்றில் மொழிபெயர்க்க வழிவகுத்தோம். எனினும் இந்திய மொழிகள் யாவற்றிலும் திருக்குறள் மொழிபெயர்க்கப்படாதிருப்பது பெருங்குறையேயாகும். இக்குறை விரைவில் நீக்கப்படல் வேண்டும்.

பிறமொழியினர் சிலர் திருக்குறள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பினைப் பெறுதற்கு விரும்பி எனக்கு எழுதுகின்றனர். இவர்களுக்கு அனுப்புதற்குக் கையடக்கமான ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் இப்பொழுது இல்லை. எனவே எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க திருக்குறள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றினை வெளியிடுதல் இப்பொழுது இன்றியமையாதது. இதனைத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல்கலைக்கழகம் ஒன்று வெளியிடுதல் பொருத்தமானது. இதனைத் தமிழ் நாட்டரசு உடனே செய்வித்தல் வேண்டும்.

எனது உரையை முடிக்கு முன் பல்துறைப் பேரறிஞர் அல்பேட்சவைச்சரின் கருத்தை எடுத்துரைக்க விழைகின்றேன்.

கோபல் பரிசு பெற்ற பத்துறைக் கலாநிதி அல்பேட் சுவைச்சர் எனும் பேரறிஞர் 'இந்திய சிந்தனைகளின் வளர்ச்சி' எனும் தமது ஆராய்ச்சி நூலிலே திருக்குறளின் சிறப்பியல்புகளைத் திறம்பட விளக்கியிருப்பதை மக்கள் பலர் அறிவர். பகவத்கீதை போன்ற நூல்களுடன் திருக்குறளை ஒப்பிட்டு, மறுபிறப்பில் வானக வாழ்வைப் பெறுதற்கு இவ்வுலக வாழ்வைத் தியாகஞ்செய்யவேண்டும் எனும் அவற்றின் கருத்தை மறுத்து, இவ்வுலகிலேயே தெய்வ வாழ்வை வாழலாம்; வாழவேண்டும் என நிலை நாட்டும் தனிப்பெருமை திருக்குறளுக்குத்தான் உண்டு என்று அவர் அழுத்தந் திருத்தமாக எடுத்துரைத்தனர்.

இந்தப் பேரறிஞரைத் தமிழ்மறைக் கழகத்தின் ஐந்தாவது திருக்குறள் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளக் கொழும்புக்கு வருமாறு யான் அழைத்தேன். எனது அழைப்புக்கு அவர் எழுதிய மறுமொழியில், 'திருக்குறளை உலகுக்குத்தந்த தமிழ்மக்கள் இப்பொழுது அதனை எவ்வண்ணம் மதிக்கிறார்கள், போற்றுகிறார்கள் என்பதை நேரிலே பார்க்கப்பெருவிருப்பம் உண்டெனினும் உடல் நலக்குறைவினால் வர முடியவில்லை' எனக் குறிப்பிட்டார்.

நான் அவருக்கு எழுதிய மறுமொழியில் "தமிழ்மக்கள் திருவள்ளுவர் திருநாளை ஆண்டுதோறும் கொண்டாடுகிறார்கள்; திருவள்ளுவருக்கும் திருக்குறளுக்கும் விழாக்கள் எடுக்கிறார்கள்; திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டை வழங்குகிறார்கள்; திருவள்ளுவரை முதற்புலவராகவும் திருக்குறளைத் தமிழ்மறையாகவும் போற்றுகிறார்கள்" என்று விளக்கினேன்.

சிலநூறு வருடங்களுக்கு முன் தோன்றிய நூல்கள் படிப்பாரின்றிப் படித்தாலும் இலகுவில் விளங்கமுடியாதன

வாகவும், வேறுபட்ட மொழி நடையினவாகவும் ஆகிவிடுகின்ற வரலாற்றக்கு மாறாக ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகியும் இன்னும் புதுமை நிறைந்ததாயும் தமிழ் மக்களை மட்டுமன்றி உலக மக்களையும் ஈர்த்தின்புறுத்துவதாயும், இன்னும் பல்லாயிரம் ஆண்டு நிலைத்து நின்று இன்பத்தேன் பிலிற்றும் நீர்மையதாகவும், எல்லோர்க்கும் பொதுவான மறையாகவும், எல்லோருக்கும் இனிய தமிழ் மறையாகவும் விளங்கும் திருக்குறளின் சிறப்பியல்புகளை எங்களிலும் பார்க்கப் பிற நாட்டறிஞர்களே நுனித்துணர்ந்து நுவல்கின்றனர். இதற்கு அல்பேட்சவைச்சரின் கருத்துரைகள் சான்று பகர்கின்றன.

7.2

அண்ணாவழி*

தமிழியல் ஆராய்ச்சி அறிஞர்களிலும் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களிலும் பலர் தமிழியல் ஆராய்ச்சிக்குத் தனி முதன்மை கொடுக்கப்படவில்லை எனவும், தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டுப் பேராளர்கள் தக்கவாறு போற்றப்படவில்லை எனவும் கருதுகின்றனர்...இந்தத் தொல்காப்பியர் அரங்கிலே கருத்துரை வழங்கியவர்கள் சிலர் இக்குறைகளை எடுத்துக்காட்டியுமுள்ளார்.

அரசியற் செல்வாக்கும் ஆட்சியின் தலையீடும் ஆராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பனவாகா எனவும் ஒருசாரார் எண்ணுகின்றனர். இதனாலே கருத்து வேறுபாடுகள் தலைதூக்குவதை நாம் காணத்தக்கதாக இருக்கிறது.

உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் நான்கு நாடுகளில் நடந்துள்ளன. மலேசியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது மாநாடு தகுதி நிறைந்த ஆய்வாளரைப் பேராளராகவும் ஏனைய சிலரைப் பார்வையாளராகவும் கொண்டு நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டிலே எவ்வகையிலும் பொதுமக்கள் பங்கு கொள்ளவில்லை. மாநாடு முடிந்த பின்னர் மாநாட்டுக்கு வருகை தந்த தமிழ் அறிஞர்கள் பிற இடங்களிலே சொற்பொழிவாற்றுதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது,

* மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் தொல்காப்பியர் அரங்கில் 8. 1. 1981 இல் நிகழ்த்திய உரை

முன்றாவது மாநாடு பாரிசிலே நடைபெற்றது. ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் மட்டுமே கலந்து கொண்டனர். ஆராய்ச்சியாளர் பலர் அதிலே கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

நான்காவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்றது. இலங்கையின் சிங்கள அரசு அம் மாநாட்டுக்கு உதவி செய்யவில்லை; அது விரும்பியபடி மாநாட்டைக் கொழும்பில் நடத்த மறுத்தமையால் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கியது. இதனால் தமிழ் மக்கள் திரண்டெழுந்து யாழ்ப்பாணத்தில் அதனை மக்கள் விழாவாக நடத்தினர். இந்த மாநாடும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் பார்வையாளர்களுடன் நடைபெற்றது. தொடக்க விழாவும் நிறைவு விழாவும் மட்டுமே பொதுமக்களுக்கு உரியன வாயமைந்தன. கடைசி நாளன்று பொலிசாரின் தலையீட்டால் விழாக்குமும்பியதும் ஒன்பது தமிழ் மக்கள் உயிரிழந்ததும் இப்பொழுது வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகி விட்டன.

இரண்டாவது மாநாடும் இந்த ஐந்தாவது மாநாடுமே தமிழ் நாட்டிலே நடைபெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றன. தமிழ் நாட்டரசினாலே நடத்தப்படும் பெருமையையும் பெற்றன. தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் நாட்டரசினாலே தமிழ் முழுதறிந்த தலைமகன் பேரறிஞர் அண்ணா முதலமைச்சராயிருந்த பொழுது இம்மாநாடு நடைபெற்றது. அவர் வழிவந்த புரட்சித்தலைவர் எம். சி. ஆர். முதலமைச்சராக இருக்கும் பொழுது இம்மாநாடு நடைபெறுகின்றது. எனவே ஏனைய மாநாடுகளிலும் வேறுபட்ட முறையில் மிகச் சிறப்பாக அண்ணா காட்டிய வழியில் அறிஞர்களுக்கு மட்டுமன்றிப் பொது மக்களுக்கும் பயன்படும் முறையில் கலை நிகழ்ச்சிகளுடனும் பலவகைக்காட்சிகளுடனும் இது நடைபெறுவதில் யல்பேயாகும். மக்கள் தலைவர்கள் நடத்தும் எந்த மாநா

டும் மக்களுக்கும் பயன்படல் வேண்டும். அன்றியும் தமிழ் முணர்ச்சி குன்றித் தம்பெருமையிழந்து தம்மை அறியாமல் வாழப் பழக்கப்பட்ட மக்களுக்குத் தாய்த் தமிழில் பற்றையும் பாசத்தையும் வளர்ப்பதற்கும், எழுச்சியையும் விழிப்பையும் உண்டாக்குதற்கும் இத்தகைய மாநாடுகள் இன்றியமையாதன.

இதனாலேயே இந்த இரண்டு மாநாடுகளிலும் தமிழா ராய்ச்சி அரங்குகளுடன் பொதுமக்களுக்குப் பயன்படும் இலக்கிய-இசை-நடன-நாடக அரங்குகளும் காட்சிக் கூடங்களும் இடம் பெற்றன. இந்த அமைப்பு முறை எவ்வாற்றானும் தமிழ் ஆராய்ச்சி அரங்கு நிகழ்ச்சிகளைப் பாதிக்கவில்லை. அரசினர் பொறுப்பேற்று நடத்தும் பொழுது அரச அலுவலர்களைக் கொண்டே ஒழுங்குகளைச் செய்வித்தல் வேண்டும். ஆதலால் அரச அலுவலருக்கு முன்னீடுகொடுக்கப்பட்டுள்ளதென்று குறை கூறலாகாது.

எனினும், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றமும் பல்கலைக்கழகங்களும் நடத்தவும், பொதுமக்கள் பங்கேற்கும் தமிழ் மாநாட்டை அரசாங்க அலுவலர்கள் நடத்தவும் ஒழுங்கு செய்திருத்தல்வேண்டும். பிரித்து நடத்தி இருந்தால் தமிழ் அறிஞர்களுக்குரிய முதன்மை முற்றாகக் கிடைத்திருக்கும்; குறைகளுக்கு இடமிருக்காது.

பேரறிஞர் அண்ணா தமிழக முதலமைச்சசரான பின் தமிழ்ப்புலவர்களுக்கும் தனிமதிப்பு நாட்டிலே உண்டாயிற்று. அவர்கள் அரசியலாளருக்குத் தலைகுனிந்து அஞ்சி வாழும் நிலைமை மாறித் தலை நிமிர்ந்து வாழும் நிலைமை உண்டானது. எனவே தமிழ் மாநாடுகளிலே அரசியலாளரிலும் தமக்கே முதலிடமும் முன்னீடும் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் கூறுவதை எவரும் தடுக்கமுடியாது.

அறிஞர்களும் அரசியலாளர்களும் சேர்ந்தே தமிழை வளர்க்கலாம், வளப்படுத்தலாம் என்பதை இருபாலரும் உணர்ந்து கொள்ளல் நன்று.

அண்ணாவின் ஆட்சி தமிழகத்தில் தோன்றிய பொழுது தமிழ் நாட்டில் உள்ளோர் மட்டுமன்றி ஏனைய நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களும் பெருமிதமும் பெரும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தனர். அண்ணா பெற்ற பேற்றினைத் தாம் பெற்ற பேறாகத் தமிழர் யாவரும் உணர்ந்தனர். இதனாலே தாய்நாடாம் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சேய்நாட்டினர் பற்பல உதவிகளையும் உந்துதல்களையும் எதிர்பார்த்தனர். இதனைத் தாய்நாட்டினர் நன்கு அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயாக இருக்கா விடினும், சேய்நாட்டுத் தமிழருக்கு வேண்டிய உதவிகளை அரசியற்றுறை தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளிலே செய்வ தற்குத் தமிழ்நாட்டரசு முன்வரல் வேண்டும்.

அரசியற்றுறை தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளிலே பிறநாட்டுத் தமிழர்க்குத் தமிழ்நாட்டரசு உதவுவதை இந்திய அரசினர்-சிறப்பாக இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி தடுக்க மாட்டார்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் மொறிசியசுத் தீவிலே தமிழ் கற்பிக்க ஆசிரியர்களை அனுப்ப நாங்கள் முயன்றோம். அப்பொழுதுள்ள தமிழ் நாட்டரசு இந்தக் குறையைத் தீர்க்கவில்லை. தமிழறிஞர்களையும் கலைஞர்களையும் சேய் நாடுகளுக்கும் அனுப்புதல் வேண்டும். தமிழ்த் திரைப் படங்கள் தமிழ் நூல்கள் முதலியவற்றையும் சேய் நாட்டினர் பெற விரும்புகின்றனர். மொழித்துறை, கலைத் துறை, கலாசாரத்துறை முதலிய பல துறைகளில் தமிழ் நாட்டரசு ஏனைய நாடுகளிலுள்ள தமிழர்களுக்கு ஆர்வமும் ஊக்கமும் நல்க முன்வரல் வேண்டும்.

இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டின் பயனாகப் பேரறிஞர் அண்ணா அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவகத்தையும் மூன்று பல்கலைக்கழகங்களிலே திருக்குறள் ஆய்வுத் துறைகளையும் நிறுவினார். ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் பயனாகப் புரட்சித் தலைவர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றையும் உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தையும் நிறுவுவதாக உறுதியளித்துள்ளார்.

“முதூர்” எனச் சிலப்பதிகாரம் போற்றும் மதுரை மாநகரிலே நிறுவப்படும் உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் உலகத் தமிழர் யாவரையும் ஒன்றுபடுத்தி அவர்கள் யாவருக்கும் கலங்கரை விளக்கமாக என்றும் நின்று நிலவும் என்று எண்ணுகிறேன்.

தமிழிலே பிறமொழி எழுத்துக்களைக் கலந்து எழுதும் அடிமைப் பழக்கம் இன்னும் முற்றாக நீக்கப் படவில்லை. ஒருவருடைய பெயரின் முதலெழுத்துக்கள் என். ஆர் என்றால் அந்த என்னையும் ஆரையும் ஆங்கில எழுத்தில் எழுதிவிட்டுப் பெயரை மட்டும் பலர் தமிழில் எழுதுகிறார்கள். இவ்வாறு இருமொழிகளில் எழுத்துக்களைக் கலந்து எழுதும் அடிமைப் பாங்கை முன்னேற்றமடைந்த மொழியினரிடையே நாம் காணல் முடியாது.

பெயர்ப் பலகைகள், திரைப்படங்கள் முதலிய வற்றிலே ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு ஈடான அருந்தமிழ்ச் சொற்களினை எழுதாமல் ஆங்கிலச் சொற்களைத்தமிழிலே எழுதுவதும் கண்டித்து ஒதுக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

கலைத்துறை, விஞ்ஞானத்துறை, பொறியியற்றுறை முதலிய துறைப் பாடங்களையும் தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் வேறு சில நாடுகளிலும் தமிழிலே கற்பிக்கிறார்கள். இதனால் இந்நாடுகளிலே பலவகையான கலைச் சொற்களை ஆக்கிக் கையாளுகிறார்கள். இக் கலைச்

சொற்களிலே சில சொற்கள் நாட்டுக்கு நாடு வேறு பட்டனவாய் அமைகின்றன.

இரண்டாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிலே நான் படித்த கலைச்சொற்கள் எனும் ஆராய்ச்சி உரையிலே நான் இந்த வேறுபாட்டை விரிவாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கினேன். இந்த வேறுபாட்டை நீக்குதற்கு இந் நாட்டறிஞர்களின் குழு ஒன்றினை அமைத்து எல்லா நாடுகளிலும் வழங்கப்படும் தமிழ்க் கலைச் சொற்களை ஆராய்ந்து எல்லோரும் ஏற்று வழங்கத்தக்க கலைச்சொற்பட்டியல்களை அமைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டேன்; இந்தப்பெரு முயற்சியைத் தமிழ்நாட்டரசே முன்னின்று நடத்த வேண்டும் என்றும் வேண்டுகொள் விடுத்தேன். எனினும் இந்தத்துறையில் இன்றுவரை போதிய முயற்சி செய்யப்படவில்லை.

தமிழ் மொழியின் எதிர்கால ஆக்கத்துக்குத் தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் உலகெங்கும் எவ்வகை வேறுபாடுமின்றி வழங்கப்படுதல் மிகமிக இன்றியமையாத தென்பதை மீண்டும் அறிஞர்கள் பலர் வற்புறுத்தி வருகின்றனர். இலங்கையிலே 'டி.நெகர்' எனும் சொல்லுக்குப் பணிப்பாளர் எனும் சொல் வழக்குக்கு வந்து விட்டது. தமிழ்நாட்டில் இயக்குநர் என்று கூறுகிறார்கள். இயக்குநர் எனும் சொல்லை 'ஓப்பதேற்றர்' எனும் சொல்லுக்குரிய தமிழ்ச் சொல்லாக ஈழ நாட்டில் வழங்குகிறோம்.

எனவே, இத்தகைய வேறுபாடுகள் பெருகாமல் எல்லா நாடுகளிலும் வழங்கப்படும் கலைச்சொற்கள் ஒன்றுபட்ட சொற்களாக அமைதற்குத் தமிழ் நாட்டரசு விரைவில் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதை இந்த ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் மீண்டும் வற்புறுத்தி எனது உரையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

1.3

இந்த உயிரினம்

8

வாழ்த்துரைகள்

8.1

எல்லாம் உண்டு*

இன்று இத்திருமண விழாவிற்குத் தலைமை தாங்குவது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. “சர்வோதய” முறைப்படி நடக்கும் திருமணக் காட்சியாவார்க்கும் இன்பமளிக்கத் தக்கதன்றோ! பொது நலத்தொண்டுக்காக அல்லும்பகலும் உழைத்து வருபவர்—காந்திய வழியினைப் பின்பற்றி நடப்பதால் “காந்தி ஆசிரியர்” என அன்பர்களாற் போற்றப்படுபவர்—திருமணஞ் செய்யும் பொழுது எல்லார்தம் உள்ளமும் இன்பமடைவது இயல்பே. இத்தகைய அன்பர் என்னுடைய மாணவர் என்று எண்ணும் பொழுது யான் அடையும் இன்பத்திற் கெல்லையில்லை.

தனக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயலும் பணியில் ஈடுபடுதற்குத் துறவறமே சிறந்தநெறி எனக்கருதி, அதனை மேற்கொள்ள நினைத்தவர், இல்லறத்தின் சிறப்பை யான் நினைவூட்டியதனாலும், காதலின் தூய்மையையும் சிறப்பையும் அறிந்ததாலும் இல்லறம்புக முடிவுசெய்து, இன்று

* திரு. கந்தையா ஆசிரியரின் திருமண விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கி 28.5.58இல் நிகழ்த்திய உரை

அவ்வறத்தை மேற்கொள்ளுதல் கழிபேருவகை பயக்குஞ் செயலாகும். மேலும் இல்லறமே இயற்கை நெறி என்று மக்களுக்கு உணர்த்திய திருவள்ளுவர் தம் திரு நாளிலே, இம்மாநகரில் திருக்குறள் மாநாடு நடக்கும் இந்நாளிலே— பலநாட்டறிஞர்களுங் குழுமிய இந்தப் பேரவையிலே இத் திருமணம் நிகழ்வதை நீனைக்கநினைக்க மகிழ்ச்சி மிகப் பெருகுகிறது.

இல்லறமும் துறவறமும் ஒன்றிற்கொன்று மாறானவை எனுங் கொள்கை இடைக்காலத்திலுண்டானது. பல்லாயிர ஆண்டுகளாகச் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள் போற்றிய நல்லறம்—இயற்கையோ டிசைந்த அறம்—இல்லறமேயாகும். இந்த இல்லறத்தின் பெருமையைத் தமிழ்மறை தந்த திருவள்ளுவர் பெருமான் மிகச் சிறப்பாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

**இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாந் தலை.**

என்பது அவர்தம் வாய்மொழி. இயற்கை நெறியாகிய இல்லறத்தில் வாழ்ந்து தொல்காப்பியனார் கூறுவது போல், “காமஞ்சான்ற கடைக்கோட்காலை” மேற்கொள்ளும் அறமே தமிழர் கண்ட துறவறமாகும்.

இறவாத இன்ப அன்பைப் பெறுதற்கு வழியாக உள்ளது இல்லறமே. ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண்மகனும் காதலினால் ஒன்றுபட்டு ஈருடற்கு ஒருயிராக இணைந்து வாழும் அன்புவாழ்விலும்—இன்ப வாழ்விலுஞ் சிறந்த வாழ்வு வேறுளதோ? அன்பினால் இன்பமடையும் இவ் வாழ்வின் உயர்ந்த நிலையை,

காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவர்
ஆகத் துளோருயிர் கண்டனம் யாமின் றியாவையுமாம்
ஏகத் தொருவன் இரும்பொழில் அம்பல வன்மலையில்
தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வருமின்ப

துன்பங்களே

என மணிவாசகப் பெருமானார் விளக்குகிறார்.

ஒருவருக்கு வரும் இன்பத்துடன் துன்பத்தையும்
மற்றையவரும் தமக்குமுரியனவாகக் கொண்டு மங்கல
வாழ்வை நடத்திவரும் காதலனுங் காதலியும்,

பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட் பேறல்ல பிற

என வள்ளுவர் பெருமான் உயர்த்திக் கூறும் மக்கட்
பேற்றைப் பெறுகின்றனர்; தம்மக்களின் இன்ப துன்பங்
களையும் தம்முடையனவாகக் கொள்கின்றனர். காதலர்
களுடைய அன்பும், உறவும் உள்ளமும் விரிகின்றன.
அவர்கள் படிப்படியாக மக்கள், சுற்றத்தார், அயலார்,
ஊரவர், உலகத்தவர் என்போரிடத்து அன்பு கொள்
கின்றனர். உயிர்கள் எல்லாவற்றினிடமும் அவர்களுக்கு
அருள் பிறக்கிறது. அவர்தம் காதலன்பு வளர்ந்து,
விரிந்து விரிந்து, அருளாகிறது. தன்னலம் மறைகிறது.
பிறர் நலத்துக்கு உழைக்கும் மனப்பான்மை தோன்று
கிறது. “எல்லாரும் வாழவேண்டும்”, “எல்லாரும் இன்
புற்றிருக்கவேண்டும்” என அவர்கள் விழைகின்றனர்.
அவர்தம் வாழ்வு அன்பிற்றொடங்கி அருளில் நிலைக்
கிறது; இல்லறத்திற்றொடங்கித் துறவறத்தில் முடிகிறது.

இன்பம், துன்பம் என யாம் கருதுவன யாவும் நமது
மனநிலையைப் பொறுத்தனவே. காதலன்பினால்

துன்பத்தையும் இன்பமாகக் கொள்ளும் மனநிலை உண்டா
கிறது. “நும்மொடு துன்பம் துணையாக நாடின அது
வல்லது இன்பமும் உண்டோ எமக்கு” என்று ஒரு மங்கை
நல்லாள் கேட்கிறாள். காதலருள் ஒருவர் மற்றையவருக்
காக வாழும் வாழ்க்கை நிலைக்கத், தியாக உணர்ச்சி
உண்டாகும். இந்தத் தியாக உணர்ச்சியே உண்மைக்காதல்
வாழ்வின் உச்சநிலை. இது தோன்றினால் வையகம் வானக
மாக மாறிப் பேரின்பத்தை அளிக்கும். மக்களிடையே மாத்திர
மன்றி விலங்குகளிடத்திலும் இந்தத் தியாக உணர்ச்சி
உண்டென நம் புலவர் பெருமக்கள் பாடியுள்ளார்.

ஒரு கலைமானும் அதன் பெண்ணும் தண்ணீர் தேடிச்
செல்கின்றன; ஒருசனையைக் காண்கின்றன. அதிலுள்ள
நீர் ஒருமானுக்கே குடித்தற்குப் போதாது. அந்நீர்
முழுவதையும் பெண்மாளையே குடிக்கச் செய்ய விரும்பியது
அந்த ஆண்மான். தான் குடிக்காவிடின் தன்பெண்மானுங்
குடிக்காது என்பதை அது நன்கு அறிந்துள்ளது. ஆதலி
னால், தானும் குடிப்பது போல கள்ளம் செய்து
நீர் முழுவதையும் பெண்மாளையே குடிக்கச் செய்
கிறது. எவ்வளவு உயர்ந்த தியாகம்! தன் தலைவன்
குடித்தாற்றான் தானுங்குடிக்கும் இயல்புடைய பெண்
மானின் தீண்மை நிலைதான் என்னே!

இந்தக் கதையை மாறன் பொறையன் எனும் புலவர்
ருடைய பாட்டொன்று கூறுகிறது.

சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாது என்று எண்ணிப்
பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்-கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரமென்ப காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி.

என்பதே அப்பாட்டு. ஒருவர் மற்றவருக்காகத் தியாகம் செய்யும் வாழ்வு-அன்பினால் இன்பம் அடையும் வாழ்வு-கருத்தொருமித்த காதலரிடையேதான் சிறந்து விளங்கும். இன்று இங்கே நடக்கும் திருமணம் காதல் மணம் என்பதை அன்பர்கள் அறிவார்கள். உயர்ந்தது, சிறந்தது, இனியது எனத் தமிழர்கண்ட மணம் காதல் மணமே. நம் பண்பாட்டின் சிறப்புக்கு-பழமையின் புதுமைக்கு-கலைகளின் தோற்றத்துக்கு-வாழ்வின் உயர்வுக்குக் காரணமாயிருந்தது காதல் மணமே.

இத்தகைய காதல் மணத்தை இக்காலத்தில் நம் நாட்டில் காண்பதே அருமையாகிவிட்டது. உண்மைக் காதலுக்கு இனி இடமில்லை என்று கூறத்தக்க நிலை உண்டாகியிருக்கிறது. பணம், பதவி, குலம், குடி முதலிய காரணங்களாலேயே திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. இதனாலே நம்நாட்டுக் குடும்பங்கள் பலவற்றிலே அன்பையும் இன்பத்தையுங் காணமுடியாதிருக்கிறது. பிரிந்து வாழுதற்கு விரும்பி, நீதிமன்றங்களுக்குச் சென்று முறையிடும் கணவர், மனைவிமார் தொகை, நாளுக்குநாள் கூடிக் கொண்டே போகிறது. ஆகவே பணத்துக்கும் குலத்துக்கும் அடிமையாகி இன்பவாழ்வைச் சிதைக்கும் மடமையை நம் நாட்டிலிருந்து அகற்றல் வேண்டும்; காதல்வாழ்வை நன்கு மலரச் செய்தல் வேண்டும்.

மேலும், காந்தியடிகள் வகுத்த சர்வோதய முறைப்படி இன்று நடக்கும் இத்திருமண முறை நம் நாடெங்கும் பரவுதல் நன்று. அறியாமையாலும் அகங்காரத்தாலும் அளவின்றிப் பணத்தைச் செலவுசெய்து திருமண விழாக்களை நடத்தும் வழக்கத்தை ஒழித்து விடல் வேண்டும். திருமணச் செலவுக்காகக் கடன்பட்டுப் பின்னர் பேரிடர்ப்படுங்

குடும்பங்களைக் கணக்கிடல் முடியுமா? அளவின்றீ ஆடை ஆணிகளுக்குச் செலவு செய்து விட்டு அவலப்படுவோர் எத்தனைபேர்? திருமணநாளன்று அணியுங் கூறையை நூற்றுக்கணக்கில் பணத்தைக் கொட்டி வாங்கிப் பின்னர் அதனை எடுக்காது பெட்டிக்குள் வைத்துப் போற்றும் மடமைதான் என்னே! “வாழ்க்கைத்துணை” என வள்ளுவர் போற்றும் பெண்கள் பலர் இக்காலத்திலே “வாழ்க்கைப் பாரமாக” இலங்குகிறார்கள். குடும்பச் சிறப்புப் பெண்ணையே பொறுத்துளது.

இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென் இல்லவள் மாணாக் கடை

என்பது தமிழ்மறை. பெண்களுக்கு வேண்டியன பல்வகைப் பட்டாடைகளும் ஆபரணங்களும்ல்ல; மனை மாட்சியும், வருவாய்க்குத்தக வாழுதலுமே என்பதைப் பலர் மறந்து விட்டனர். அன்புமலர்ந்து, இன்பம் பெருகி, அருள் ஓங்குதற்குச் சிக்கன வாழ்வும் இன்றியமையாதது.

ஆடம்பரத்தையும் ஆரவாரத்தையும் நாகரிகம் என்றெண்ணி அலைபவர்களுக்கு “வையத்தில் வாழ் வாங்கு” வாழும் முறையை இவர்களுடைய காதல் வாழ்வு புலப்படுத்தும் என்றெண்ணுகிறேன். ஒன்றுபட்ட உள்ளத் துடன் தொண்டு செய்யும் பணியில் ஈடுபட்ட காதலரின் வாழ்வில் அன்புண்டு, அறமுண்டு, அழகுண்டு, இன்ப முண்டு, எல்லாம் உண்டு என்பதை இவர்களுடைய குடும்ப வாழ்வு எடுத்துக்காட்டுக. இவ்விருவரும் சிறப்பாக இல்லறம் நடாத்தி, விரும்பிய பேறுகளைப் பெற்றுப் பல்லாண்டு வாழ்க.

8.2

தமிழ் அன்பர் பெருகுக!*

அன்பும் அருளும் ஆருயிரோம்பும் பண்பும் நிறைந்த தவத்திரு சண்முகமெய்ஞ்ஞானசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கும் அருந்தமிழறிஞர்களாகிய உங்கள் யாவர்க்கும் எனது வணக்கம் உரியதாகுக. பெரியோர்கள் வாழ்த்துரை வழங்க வேண்டிய இவ்வமயத்தில் ஆண்டிலும் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் சிறியேனாகிய என்னை வாழ்த்துரை கூறப் பணித்தமை என்னை? ஈண்டு வாழ்த்துரை கூறிய-கூறப் போகின்ற பெரியோர்களின் உரையின் பெருமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுதற்கு எனது சிற்றுரை ஏதுவாயிருக்குமென்றெண்ணி யான் பெருமையடைகின்றேன்.

கரந்தை என்றால் வேற்றரசர் கவர்ந்து சென்ற பசுக்களை எல்லாம் மீட்டுக் கொணர்தல் என்பது பொருள். பழந்தமிழ்ச் சங்கங்களில் பலநாட்டுப்புலவர்களுடன் எனது நாடாகிய ஈழநாட்டுப் புலவரும் கூடியிருந்து தமிழாராய்ந்தனர் அன்பர். அச்சங்கங்களின் பின் பலநாட்டுப் புலவர்களின் கூட்டம் நடைபெறவில்லை. இக்கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்

* கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெள்ளி விழாவில் திறக்கப் பெற்ற தமிழ்ப் புலவர் கல் ஊரியை 16. 4- 1938. இல் வாழ்த்தியது.

தமிழ் அன்பர் பெருகுக்

தார் அத்தகைய கூட்டத்தை மீண்டும் உண்டாக்குவான் கருதி ஈண்டுப் பலநாட்டுப் புலவர்களுடன் ஈழநாட்டானாகிய என்னையும் சேர்த்து வாழ்த்துரை கூற ஒழுங்கு செய்தனர் போலும்! கரந்தையார் தம்மியல்பைக் கரவாரன்றே!

இக்கரந்தையைத் தன்னகத்தே கொண்ட சோழநாடு எங்கள் ஈழநாட்டோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. காரிநாற் பெருவளத்தான் எனும் அரசன் காலத்தில் ஈழத்துணவைச் சோழநாடு வேண்டிற்று. முன்னர் உணவை வேண்டிய தல்லாமல் அண்மையில் தமிழ் வளர்க்கும் பாடசாலை ஒன்றையும் வேண்டிப் பெற்றது. இப்பொழுது இங்குள்ளாரின் தமிழ்ப்பற்றுக்கும் தமிழறிவுக்கும் ஓரளவு காரணமானவர் எங்கள் ஆறுமுக நாவலர் பெருமானாவார். பழம்பதியாகிய பாண்டி நாடிருக்க, சான்றோர் நிறைந்த தொண்டை நாடிருக்க, நாவலரவர்கள் இச்சோழ நாட்டிலேயுள்ள சிதம்பரத்திலேயே ஒரு சைவத் தமிழ்ப்பாடசாலையை நிறுவினார். இப் பாடசாலையால் சோழநாடும் மற்றைய நாடுகளும் அடைந்த பலனைத் தமிழுலகு நன்கறியும். ஈழநாடு நாவலரவர்களைக் கொண்டு சோழநாட்டைத் தனக்குக் கடமைப்படுத்தி விட்டதெனினும் மிகையாகாது.

இனி, வாழ்த்துரையாக என்யசிற்றறிவிற் கெட்டியவரை கூறலாமெனில், “வானாகி, மண்ணாகி, வளியாகி, யொளியாகி, ஊனாகி, உயிராகி, உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க் கோனாகி யானென தென்றவரவரைக் கூத்தாட்டுவானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே?”

என்னும் மாணிக்கவாசகர்தம் திருவாசகந்தான் எனனாவில் வருகின்றது. “தமிழானான் காண்,” “தென் தமிழுமானான்” எனப்பலவாறு திருநாவுக்கரசு நாயனார் சிவபிரானைத் தமிழோடு இணைத்துக் கூறுகின்றார். ஆகவே

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தமிழை வளர்ப்பதற்காக இப் பொழுது நிறக்கப்பெற்ற இக் கல்லூரியை “என் சொல்லி வாழ்த்துவேன்” என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. எனினும், “தமிழன்பர் பெருகு! தமிழன்பர் பெருகு! தமிழன்பர் பெருகு! என வாழ்த்துகிறேன்.

குலோத்துங்க சோழனுக்குத் திருமணம் நடந்தபோது மணப்பந்தரில் இருந்த புலவர்கள் பாமாலைகளைச் சூட்டிச் சோழனை வாழ்த்தினர். அருந்தமிழ்ச் செல்வியாகிய ஒளவையாரோ “வரம்புயர” என ஒன்று கூறி வாழ்த்தினர். ஒளவையார் வாழ்த்தை ஒட்டக்கூத்தர்,

“வரம்புயர நீருயரும்
நீருயர நெல்லுயரும்
நெல்லுயரக் குடி உயரும்
குடி உயரக் கோலுயரும்”

என விரித்து விளக்கினார் என்பர். அதுபோல் தமிழன்பர் பெருகு எனனும் எனது கூற்றை,

“தமிழன்பர் பெருகத் தமிழ்த்தொண்டு பெருகும்; தமிழ்த்தொண்டு பெருகத் தமிழ்த்தொண்டாற்றும் நிலையங்கள் சிறக்கும்; நிலையங்களிலே சிறந்த இக்கல்லூரியும் சிறக்கும்” என விரித்துக் கொள்க.

உலகத்திலே சிறந்தது அன்பே. அன்பினாலேயே உலகம் இயங்குகிறது. அன்பே கடவுள். “அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் அன்பும் சிவமும் ஒன்றே” எனத் திருமூலநாயனார் கூறினார். “அன்பே சுவர்க்கம்; சுவர்க்கமே அன்பு” என ஓர் ஆங்கிலப் புலவரும் கூறினார். திருவள்ளுவரும் “அன்புடையார் என்புமுரியர் பிறர்க்கு” என்றார்.

தமிழ் அன்பர் பெருகுக்

தமிழன்பர் பெருகிவிட்டால் அவர்கள் தமிழிடத்துக் கொண்ட அன்பினால் தம்மிடத்துள்ள பொருள்களைக் கொடுத்துத் தமிழ்த் தொண்டுகளைச் சிறப்புற நடத்துவர்; தமிழ்த் தொண்டே நோக்கமாகக்கொண்ட இக் கல்லூரிக்கும் வேண்டிய பொருளைக் கொடுப்பார்.

முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னான் முடியு மன்றே! வேண்டிய பொருளைப் பெற்றால் இக்கல்லூரி தான் செய்ய விரும்பிய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து சிறப்பும். ஆதலினால் இத்தமிழ்க் கல்லூரி சிறக்கத் தமிழன்பர் பெருகவேண்டுமென்றல் இயைபுடையதே!

இத்தமிழ்க் கல்லூரி தமிழ்க்கலையாக்கம் கருதிப் பல்லாற்றாணும் சிறப்புற உழைக்குக எனவும், இதை நடத்தும் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் நாளுடனோங்குக எனவும் வாழ்த்துகிறேன்.

8.3

தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர்*

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு உயர்ந்த வாழ்வு வாழல் வேண்டும் எனும் உயரிய கொள்கையினை உடையவர். இதனைத் திருவள்ளுவர் திருநாள் பற்றிச் சிலர் பொறாமையால் விளைத்த பூசலின்போது அவர் எனக்கு அனுப்பிய கருத்துரை தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகிறது.

உலகெலாம் வாழும் தமிழரை ஒன்றுபடுத்தும் நோக்கத்துடன் சாதி மத அரசியல் கட்சி வேறுபாடுகளின்றித் திருவள்ளுவர் திருநாளை ஆண்டுதோறும் வைகாசி அனுடத்தில் கொண்டாடுமாறு எமது தமிழ் மறைக் கழகம் வேண்டுகோள் விடுத்தது. உலகமெங்கு முள்ள தமிழ் மக்கள் எமது வேண்டுகோளின் நோக்கத்தை உணர்ந்து எமது கழகத்தின் முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தனர். தமிழ் மக்களின் இப் பேராதரவைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட சிலர் “ஐயகோ பண்டிதர் இரத்தினம் நாவலர் குறித்த நாளை மாற்றுகிறாரே” என்று ஓலமிட்டனர். இவர்களின் வாயை மூடச் செய்தற்காக என் நோக்கம் பற்றி பண்டிதமணியின் கருத்தை அறிவிக்குமாறு கேட்டேன்.

* யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற பாராட்டுவிழாவில் 12.7. 1959 இல் நிகழ்த்திய உரை.

பண்டிதமணியின் தமிழ் உள்ளத்திலிருந்து அருமையான கருத்துக்கள் மலர்ந்தன.

“தேசத்தை அணிசெய்த மகானுக்கு நல்லதொரு வசந்தகாலமும் வாய்த்திருக்கிறது. இந்த நல்ல காலத்திலே தாய்நாடும் சேய்நாடும் ஒன்றுபடுவதாக. சேய்நாட்டிலே கீழ்நாடும் வடநாடும் ஒருமைஉறுக.”

இவை அவருடைய வாக்குகள். ஈழத்தின் வடபகுதியையும் கிழக்குப்பகுதியையும் பிரித்தெடுக்க இந்நாளில் சிலர் குத்துக்கரணங்கள் போடுகிறார்கள். தமிழாலே பிழைக்கிறவர்களே தமிழரைப் பிரிக்க முனைகிறார்கள். இச்சூழ்நிலையில் பண்டிதமணியின் உள்ளம் ஆறாண்டு களுக்கு முன் வடக்கையும் கிழக்கையும் ஒன்றுபடுத்த விழைந்த அருமைப்பாடுதான் என்னே! இத்தகைய உயர்ந்த உள்ளம் இந்நாளிலே தம்மைத் தமிழறிஞர்கள் என்று பறையறைந்துகொண்டு புலமைக் காய்ச்சலாலும் தாழ்வு மனப்பான்மையாலும் உந்தப் பெற்று பிரிவினைக்குரல் எழுப்புகிறவர்களுக்கு இருக்குமெனில், தமிழுக்கு எவ்வித இடரும் உண்டாகாதன்றோ!

பண்டைக்காலத்திலே பரந்து விளங்கிய குமரீக்கண்டத்துக்குப் பொதியம் தமிழ் வளர்க்கும் மையமாக விளங்கிற்று. குமரீக்கண்டம் கடல் வாய்ப்பட, எஞ்சிய தமிழகத்துக்கு மதுரை தமிழ்வளர்க்கும் நிலையமாக விளங்கிற்று. ஈழத் தமிழகத்திலே யாழ்ப்பாண அரசர்கள் காலத்திலும் ஆறுமுகநாவலர் காலத்திலும் நல்லூர் தமிழ்வளர்ச்சியின் மையமாக இருந்தது. சென்ற முப்பதாண்டுகளாக நல்லூரின் பெருமையைத் திருநெல்வேலி பெற்று உயர்ந்துவிட்டது. பண்டிதமணி வாழ்ந்ததால் இத்திரு

நெல்வேலி சென்ற ஒரு தலைமுறை காலமாகத் தமிழைக் காத்து ஓம்பிய வேலியாகக் காட்சியளித்தது.

ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலே படித்த தமிழ் மாணவர்கள் அப்பாடசாலைகளிலே தமிழ் பேசிவிட்டால் குற்றப்பணங்கட்டவேண்டிய காலம் ஒன்றிருந்ததென்பதைப் பலர் அறிவார்கள். ஆங்கில அறிவை நன்கு பெறுதற்காகத் தமிழை மறக்கச் செய்த காலம் அது. அந்தக் காலத்திலே ஆங்கிலத்திலே மோகங்கொள்ளாது அருந்தமிழைப் பாடுபட்டுக் கற்றுத் தமிழ்த் தாய்க்குப் பெருந் தொண்டாற்றியவர்கள் வரிசையிலே முதலிடம் பெற்று விளங்குபவர் பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை ஆவார்.

இக்காலத்திலே, தமிழிலே புலமை பெறுதற்குப் பல வாய்ப்புக்களுண்டு. கல்வி நிலையங்கள் பலவுள். தமிழ்நூல்கள் மலிவாகக் கிடைக்கின்றன. உரைகள், உரைகளுக்கு உரைகள், வினாவிடைகள் முதலியன தமிழ் கற்போருக்கு உதவி செய்கின்றன. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தமிழ்கற்க விரும்பினோருக்கு இந்த வாய்ப்புக்கள் இருக்கவில்லை. அக்காலத்திற் புலமைமிக்க ஆசிரியர்கள் குறைவாயிருந்தனர்; பழந் தமிழ் நூல்கள் யாவும் அச்சிடப்படவில்லை; “உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் பிறறை நிலை முனியாது” கற்கவேண்டியிருந்தது. இவ்வாறு கற்கத் தொடங்கியவர்கள், தமக்கு உண்டாகும் பல இடையூறுகளால் மனந்தளர்ந்து தம் படிப்பை இடையிலே விட்டுவிடுவதுதான் அக்காலத்திற் பெருவழக்கு. இதற்கு மாறாக, நிலைத்த உறுதியுடன் சுன்னைக்குமாரசாமிப் புலவரை அடைந்து அவருடைய நன்மாணாக்கராகி, தமிழை முறையாகத் துறைபோகக் கற்றவர் யாழ்ப்ப

பாணத்தில் ஒருவர்தான் உளர். அவர்தான் பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை.

பண்டிதமணி படித்த காலத்தில் தேர்வுக்குத் தோன்று தற்குப் படிக்கும் வழக்கமும் படிப்பீக்கும் வழக்கமும் இல்லை. எனினும், அக்காலத்தில் மதுரைப் பண்டிதர் தேர்வுக்குத் தோற்றிப் பட்டமும் பெற்றவர் பண்டிதமணி. தேர்வுக்குத் தோற்றுவதற்காகப் படிக்காமல் தமிழ்ப் புலமைபெறுதற்காகப் படித்துத் தேர்வுக்கும் தோன்றியவர் அவர்.

தமிழ்த் தாயிடத்துக் கொண்ட ஆர்வத்தால் இவ்வாறு பாடுபட்டுக் கற்றுத் தமிழ்ப்புலமை கைவரப் பெற்ற பண்டிதர்களுக்கு அன்று சமுதாயத்திலே போதிய மதிப் பளிக்கப்படவில்லை. 'பண்டிதர்' பட்டம் மட்டும் பாட சாலைகளில் ஆசிரியராதற்குப் போதாத நிலைமை அன்றிருந்தது. இதனால், அவர் கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகினார். தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகவும் விளங்கிய அவரைத் திருநெல்வேலிச் சைவாசிரியர் கலாசாலை வரவேற்றுப் பேராசிரியராக்கித் தன் புகழைப் பெருக்கிற்று. இவ்வாசிரியர் கலாசாலையிலே முப்பது ஆண்டுகள் தொண்டாற்றிய பண்டிதமணி அண்மையில் ஓய்வு பெற்றுள்ளார். இந்த முப்பதாண்டுகளில் அவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் அளப்பரியன.

ஆசிரியர்-மாணவர் பரம்பரை மங்கி மறைந்து போகின்ற இக்காலத்தில், தமது பெருந்தகைமையினால் மட்டுமே மாணவர் பரம்பரை ஒன்றை ஓர் ஆசிரியர் ஆக்கிக்கொள்

ளலாம். இன்று, மாணவர் பரம்பரையை உடையவர்களாக இருக்கும் ஆசிரியர்கள் சிலரேயாவர். இவர்களுள்ளே சிறந்து விளங்குபவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை என்பதைத் தமிழுலகு நன்கறியும். பன்னூற்றுக் கணக்கான ஆசிரியர்கள் “எம் ஆசிரியர்” என்று அன்போடும் நன்றியோடும் போற்றும் பெருமைக்கு உரியவர் பண்டிதமணி. பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமன்றி அவர் நடத்திய காவிய வகுப்புக்களிற் கற்றும், தனிப்பட்ட முறையில் அவருதவி பெற்றும் பண்டிதர்களாகிய பலருக்கும் அவர் ஆசிரியராக விளங்குகிறார்.

தமிழ் கற்பவர்களை ஊக்கி, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை மனமுவந்து அளிக்கும் பெரும் பண்பு பண்டித மணியிடம் நிறைந்துளது. யான் பண்டிதர் தேர்வுக்குப் படித்த காலத்தில், கிடைக்காத நூல்கள் பலவற்றை அவரிடமே பெற்றேன். அவருடைய வீட்டிலே அவருடன் உறைந்து அவரிடம் பாடங்கேட்டேன். என்னைப் போல் உதவி பெற்றவர்கள் பலர். இப்பொழுது ஈழநாட்டிலே பண்டிதர்களாகவும் வித்துவான்களாகவும் இருப்பவர்களிற் பெரும்பாலானோர் அவரிடம் பலவழிகளில் உதவி பெற்றுள்ளர். தாம் செய்யும் எத்தொண்டையும் வெளிப்படுத்தாத பேரடக்கம் நிறைந்தவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை.

எங்கள் பண்டிதமணியிடம் புலமைக்காய்ச்சல் என்பதே கிடையாது. தமிழ் படிக்கும் யாவரும் நல்வாழ்வு வாழல் வேண்டும் என எண்ணும் பேருள்ளம் படைத்தவர் அவர். இதனாலேதான் பல பகுதிகளிலிருந்தும் தமிழார்வம் படைத்தோர் அவரை நாடி வந்தனர். ஒருமுறை அவரைக்

கண்டு உரையாடிய எவரும் அவருடைய பேரன்பையும் தமிழார்வத்தையும் மறக்க மாட்டார்கள். அவருடைய சந்திப்பால் தமிழார்வம் பெற்றுத் தமிழறிந்தோர் பலர்.

தமிழறிவு இல்லாவிட்டாலும் தம் பதவி, பணம் முதலிய காரணங்களாலே தமிழறிவுடையோர் போல் நடித்துத் தமிழையும் தமிழறிஞர்களையும் தாழ்த்துவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் நம் சமுதாயத்தில் உளர். இத்தகையவர்கள் எல்லோரையும் அடக்கி ஒடுக்கித் தமிழறிஞர்களுக்குச் சமுதாயத்திலே தக்க மதிப்பைப் பெற்றுக் கொடுத்த பெருமையும் பண்டிதமணிக்கே யுரியது.

அவருடைய பேச்சுத் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. எழுத்தும் அத்தகையதே. அவருடைய பேச்சைக் கேளாத ஊரும், எழுத்தை வாசிக்காத தமிழரும் ஈழத்தமிழகத்தில் இல்லை எனலாம்.

நாவலர் பரம்பரையைப் போற்றிக் காத்துவரும் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையின் உள்ளம் வீரம் நிறைந்த உள்ளம்; கொடுமைகளைக் கண்டாற் குழறும் உள்ளம்; உண்மையை உரைத்தற்கு அஞ்சாத உள்ளம்; தமிழைத் தாழ்த்தித் தமிழர் மானத்தைக் கெடுப்போரின் செயல்களை அம்பலப்படுத்தத் துடிக்கும் உள்ளம். இத்தகையோரை “உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே உரைக்கின்றீர் உரையீரே” என்று கூறித் தெருட்டுவது அவர் வழக்கம்.

இதனால் பண்டிதமணியை “ஒருகண்டனக்காரர்” எனச் சிலர் முன்னர் கருதியதுண்டு. தமிழ்ப்புலவர் மரபின் பெருமையை அறியாமையே இதற்குக் காரணம். அறத்துக்கு

நீதிக்கு-மாறாகச் செயலாற்றுபவர்களைக்கண்டிப்பதற்குத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பின்னிற்றதில்லை. தமிழிலகிலோ சைவ உலகிலோ, பிறவற்றிலோ அநீதிகள் நடைபெற்றால் பண்டிதமணி அவற்றைக் கண்டிப்பதுண்டு. இக்கண்டனம் உள்ளத்திலிருந்து உயர்ந்த நோக்கத்துடன் வெளிவருவ தாகையால் கண்டிக்கப்படுவோரைத் தாக்கித் திருத்தும் பேராற்றலுடையது. எனினும், அவருடன் பழகியவர்களுக்கு அவருடைய உள்ளத்தின் தண்ணளி நன்கு தெரியும். சொந்தக் காரணங்களுக்காக எவரையும் தாழ்த்திக் கூறாத பெரும் பண்பு அவரிடம் நிலைத்து விளங்குகிறது.

சென்ற முப்பதாண்டுகளில் ஈழத்திலே உண்டான தமிழ் வளர்ச்சி அவருடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. “தமிழாசிரியர்களுக்கு ஆசிரியர், வித்துவான்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் ஆசான், எழுத்தாளர் மதிக்கும் எழுத்தாளர், பேச்சாளர் வியக்கும் பேச்சாளர், பொதுமக்கள் போற்றும் பண்பாளர்” என்று அடுக்கியுரைப்பினும் அடங்காது விரிந்து செல்லும் புகழுக்குரிமையானவர் அவர்.

இத்தகைய பெரியாருக்கு ஈழத் தமிழ் மக்கள் மனமு வந்து அளித்த பட்டம் பண்டிதமணி என்பது. அவருக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் அளித்துப் போற்றுதற்குத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் இங்கில்லை.* தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் ஈழத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களைப்

*இவ்வுரை நிகழ்த்தப்பட்ட இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் பண்டிதமணிக்கு 1979 இல் “இலக்கிய கலாநிதி” பட்டம் வழங்கியுள்ளது.

பண்டித மணி வாழ்க

போற்றுதற்கு முயல்வதில்லை. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், சிங்கள மொழிக்குத் தொண்டாற்றியவர்களுக்குப் பட்டமளித்துப் போற்றியது போலப் பண்டிதமணிக்கும் பட்டமளித்துப் போற்றினால் நன்று. இதனால், தமிழுலகை மதிக்காததால் உண்டான பழியையும் அது நீக்கிக் கொள்ளலாம்.

பண்டிதமணியினுடைய பெருமையை ஈழத்தமிழகம் மட்டுமன்றித் தமிழ்நாடும் நன்கறியும். சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளர் அண்மையில் கொழும்புக்கு வந்திருந்தார். இந்த ஆண்டு நடைபெற்ற எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டில் அவரைப் போற்ற முடியாது போனமை குறித்து அவர் கவலைப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டு மாநாட்டில் அவரைப் போற்றுதற்கு ஒழுங்கு செய்வார்கள் என்று அவர் சொன்னார்.

பண்டிதமணியை நாம் போற்றுவது தமிழைப் போற்றுவதற்கு நிகராகும். இன்றும் நம்மக்கள் தமிழையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் நன்கு போற்றப் பழகவில்லை. தமிழ்ப் புலவர்களும் பண்டிதர்களும் ஆசிரியர்களும் இன்னும் தமிழுக்கு முதன்மை கொடுக்காதிருக்கும் நிலைமையில், பொதுமக்கள் தமிழை மதித்துப் போற்றவில்லை என்று குறைகூறுவதில் பயனில்லை. தமிழ் படித்தவர்கள், தமிழால் வாழ்கின்றவர்கள் ஒன்றுபட்டுத் தமிழுக்குத் தம் வாழ்வுத்துறையைனைத்திலும் முதன்மை கொடுத்தல் வேண்டும்.

பண்டிதமணி ஆசிரியர் கலாசாலைத் தொண்டிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர், தனிமையிலிருந்து தமிழுஞ் சைவமும்

பற்றிச் சிந்திக்கப் போவதாக எனக்கு எழுதியுள்ளார். வாழ்நாள் முழுவதையும் தமிழுக்குள் சைவத்துக்கும் நல்கிவரும் பண்டிதமணியின் தொண்டை நன்முறையிற் பாராட்டுதல் வாயிலாகவே அவருக்குத் தமிழுலகம் தன் நன்றியைத் தெரிவிக்கலாம். வாழ்க பண்டிதமணி! பொலிக அவர் தொண்டு!

நாராயண சித்திரப் பஞ்சபொய

சாத்திரத்திற் புரிய வந்தபொய்யுடைய சித்திர
பஞ்சபொய் மீளும்படி செய்து உடம்பத்திற் புரியவொழுக
தற்கு உடம்பத்திற் புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண
சித்திரத்திற் புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண
சித்திரத்திற் புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண
சித்திரத்திற் புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண

9

நினைவுரை

புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்

1. நாராயண சித்திரத்திற் புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்
புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற் புரியவொழுக மகிழ்வளிக்கும் நாராயண சித்திரத்திற்

மாபெரும் புரட்சி வீரர்*

ஆட்சி மொழியாயிருந்த தமிழ் ஆங்கிலத்தால் அடிமைமொழி ஆக்கப்பட்டது; இசைத்துறையில் இணையற்று விளங்கிய இன்பத்தமிழ் மொழியைத் தெலுங்கு மொழி ஒரு மூலையில் ஒதுக்கி விட்டது. கடவுளருங்காதல் கொண்ட கன்னித்தமிழ் திருக்கோயில்களிலே, தீண்டாதார் மொழியாகத் தேய்ந்து விட்டது. பட்டம் பதவி பெற்று வாழ்ந்த தமிழர்களுடைய வீடுகளிலே தமிழ் மொழியைப் பேசுவது மானக்குறைவான செயலாகக் கருதப்பட்டது. தம்முடைய தாய்மொழியான தமிழ் மொழியின் இந்த இழிவைக்கண்டு நொந்த புலவர்கள் சிலர், தமிழுக்கு உரிய மதிப்பைக் கொடுங்கள் என்று கூறக் கூடப் பயந்து வாழ்ந்தனர். இந்த நிலைமையை மாற்றித் தமிழைத் தலைநிமிர்ந்து வாழச் செய்வதற்கு மாபெரும் புரட்சி வீரர் ஒருவர் தோன்றினார். அவரே மறைமலை அடிகளார்.

“வடமொழியிலிருந்தே தமிழ் தோன்றியது: வடமொழிச் சொற்களின்றித் தமிழ் மொழி வாழாது; வடமொழிச் சொற்களை அளவின்றிக் கலந்து எழுதுவதே தமிழ்ப் புலமையின் மாண்பு; மணிப்பிரவாள நடைதான் இனி நிலைக்கவேண்டும்” என்ற கருத்துக்கள் தமிழ் நாட்டிலாட்சி புரிந்த காலத்திலே—தமிழ்த் தாய் தன் சிறப்பியல்பு இழந்து நலிந்து ஒடுங்கும் நிலைமை ஓங்கிய பொழுதில் தமிழின் தனிப்பெருமையை நிலை

* கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் எடுத்த மறைமலை அடிகளார் நினைவு விழாவில் 21-9-1957 இல் நிகழ்த்திய நினைவுரை.

நாட்டத் தோன்றிய தவப் பெருமகனாரே மறைமலை அடிகள்.

தமிழுடன் ஆங்கிலம், ஆரியம் எனும் மொழிகளையுங் கற்றுப் பெரும் புலமை பெற்ற அடிகளாரின் உள்ளம் தமிழ் மொழியின் தாழ்வைக் கண்டு கொடுத்தது. “மறைக்காடு” வேதாரணியமென்றும் “குடமூக்கு” கும்பகோணமென்றும், “அங்கயற்கண்ணி” மீனாட்சி என்றும் மாற்றப்பட்டதைப்போலப் பற்பல தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழியாக்கப்பட்ட கொடுமையை அவர் உணர்ந்தார்; வடமொழியின்றி என்னருமைத் தமிழ்மொழி இயங்காது என்று கூறுவார் உளரே என்று அறைகூவினார். “இதோ வடமொழிச் சொல் ஒன்றுமின்றித் தனித்தமிழ் நூல்களை இயற்றுகிறேன்” என்றார்; ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட அருந்தமிழ் நூல்களைச் செந்தமிழில் இயற்றித் தமிழன்னைக்குப் பெரும்பணி புரிந்தார்; தம்முடைய பெயராகிய “சுவாமி வேதாசலம்” என்பதையும் தனித்தமிழ்ப் பெயராக மாற்றி மறைமலை அடிகள் என அமைத்தார். இவர் தொடங்கிய தனித்தமிழ் இயக்கம் நாடெங்கும் பரவியது. மக்கள் பலர் தங்கள் பெயர்களையும் தனித்தமிழ்ப் பெயர்களாக மாற்றினர்.

அடிகளாரைப் பின்பற்றி இப்பொழுது தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழ் மக்களிற் பலர் அழகான செந்தமிழ்ப் பெயர்களையே தம்மக்களுக்கு இடுகின்றனர். நம் இலங்கையிலோ இன்றும் நாகரிகம் என்று கூறிக்கொண்டு அருவருப்பான பெயர்களைப் பலர் தம்மக்களுக்கு வைக்கிறார்கள். “உஷா, ரஞ்சனி, ஷாமினி, சுபேன், சிங்க்” என்றெல்லாம் தம் மக்களுக்குப் பெயர் வைப்பவர்கள் தமிழ் இனத்துக்கே மானக் கேட்டை உண்டாக்குகிறார்கள். இந்த அவமானச் சின்னங்களை இனிமேலாவது ஒழித்து

விட்டுத் தமிழ்ப் பெயர்களை வைத்தற்கு நம்மக்கள் முயலுதல் வேண்டும். பெயரில் என்ன இருக்கிறது என்று யாரேனும் கேட்டால் பேசும் மொழியில் என்ன இருக்கிறது என்று கேளுங்கள். சொந்த மொழியென்று ஒன்று இல்லாதவர்களை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. தமிழர் என்று கூறிக்கொண்டு, நாகரிக மோகத்தால் அநியாமைச் சேற்றில் புரண்டு, தமிழுக்குந் தமிழ் இனத்துக்குந் துரோகஞ் செய்யாதீர்கள் என்றுதான் கேட்கிறோம்.

தமிழின் பெருமைகளையும், தமிழினத்தின் உண்மை வரலாற்றையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் செம்மையினையும், தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையையும், தமிழ் நாகரிகத்தின் அடிப்படைகளையும் இன்றும் நன்கு அறிந்து கொள்ளாதவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். எனவே, மறைமலை அடிகளார் தோன்றிய காலத்தில்—முக்கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர்—இவற்றைப்பற்றித் தமிழ் மக்கள் எத்தகைய அறிவுடையவர்களாயிருந்திருப்பார்கள் என்பதை நாம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். தமிழ்ப் புலவர்களும் அக்காலத்தில்—இக்காலத்திலுள்ள சிலரைப்போல்—உண்மையை உணரவும் எடுத்துரைக்கவும் முயலாமலும், தாம் கற்றவற்றை ஆராய்ந்துபாராமலும் கிளிப்பிள்ளைகளைப்போலப் பல தலைமுறைகளாக நிலைத்து வந்த பொய்களையும் புனைந்துரைகளையும் மீட்டும் மீட்டும் பரப்பி வந்தார்கள். தமிழர்களே—தமிழ்ப் புலவர்களே—தமிழைக் குறைத்துத் தாழ்த்தி வந்தார்கள். “தாய்க்கொலை செய்கிறீர்களே! தன்மானமின்றி வாழ்கிறீர்களே! உயிக்குத்திக் கை ஓய்கிறீர்களே” என்று உண்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறவர்களுக்கு அன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இடமில்லாதிருந்தது.

இந்நிலையில் மறைமலை அடிகளார் இருள் கடியும் இளவள ஞாயிறு போலத் தோன்றினார். தமிழும்,

தமிழினமும், தமிழர் நெறியாகிய சைவமும் தழைத் தோங்கத்—தனித்தோங்க—வழிகாட்டினார். இவற்றின் உண்மை வரலாற்றைப் பிறமொழிகள், இனங்கள், மதங்கள் முதலியவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பாக்கும் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் உடைய தமிழ்ப் பெருமகள் ஒருவனுடைய உள்ளத்தைத் தமிழ் மக்களிடையேயுள்ள கண்மூடிப் பழக்க வழக்கங்களும், குருட்டுக் கொள்கைகளும் எப்பொழுதும் வருத்திக் கொண்டே இருக்கும், இந்தப் பழக்க வழக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் நீக்கித் தமிழ் இனம் பண்டு போல் இன்றும் இனியும் வாழ வேண்டுமென்று மறைமலை அடிகள் எண்ணினார். இப்பெருந் தொண்டுக்கே தம் வாழ்வினை முழுதுமாகக் கொடுத்தார்.

இவருடைய பேச்சும் எழுத்தும் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களுடைய உள்ளங்களிலே ஒரு பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கின. மக்கள் தங்கள் பெயர்களை மாத்திரமன்றிக் கருத்துக்களையுங் கொள்கைகளையும் மாற்றினர். அவர்களுடைய சொல்லிலும் செயலிலும் எழுத்திலும் எண்ணத்திலும் ஒரு புதிய திருப்பம் உண்டானது. தமிழன் என்று சொல்வதிலுள்ள பெருமையை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். எம் தாய்மொழி இந்த உலகிலுள்ள மொழிகளில் ஏற்றம் மிக்க உயர்தனிச் செம்மொழி என்ற உண்மையை உணர்ந்து பெருமிதங் கொண்டார்கள்; தமிழர் சால்பும் அதன் கருவூலமாகிய தமிழ்மறையும் தமிழினத்தை உலக நாகரிகத்தின் உச்சியில் ஏற்றிவைத்துள்ள தென்பதைக் கண்டு கண்பெற்ற குருடர்போற் களிப்படைந்தார்கள்.

இன்று தமிழகத்திலுள்ள முற்போக்கு இயக்கங்களுக்கெல்லாம் வித்திட்டு, அவை வளருதற்கு வேண்டிய எருப்பரப்பி, நீரைப்பாய்ச்சி வைத்தவர் மறைமலை அடிகளாரே எனின் மிகையாகாது. தனித்தமிழ் இயக்கம், தமிழிசை

இயக்கம், பகுத்தறிவியக்கம், தீண்டாமை ஒழிப்பியக்கம், இந்தி ஒழிப்பியக்கம், தமிழுக்கு எல்லாத் துறைகளிலும்—கோயிலிலும்—முதலிடமளிக்க வேண்டும் எனும் “எல்லாந் தமிழில்” எனும் இயக்கம், அருள் நெறி இயக்கம், தமிழ்மறை இயக்கம், உயிர்ப்பலி ஒழிப்பியக்கம் முதலிய நல்லியக்கங்களுக்கெல்லாம் அவரே முதல்வர் என்பதை அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

பழம்பெரும் குடிமக்களாகிய தமிழருக்கு ஒரு தொடர் ஆண்டு வேண்டுமென்றும் அது திருவள்ளுவர் ஆண்டாக அமைய வேண்டுமென்றும் அடிகளார் அறிவுறுத்தினார். அவர் அறிவுரையினை இன்று தமிழகம் ஏற்றுத் திருவள்ளுவர் ஆண்டினை வழங்குகிறது. இலங்கையிலுள்ள தமிழரும் திருவள்ளுவர் ஆண்டினை வழங்குதற்கு முன்வருதல் வேண்டும்.

மறைமலை அடிகளாரின் பெரும் புலமையையும், எதற்கும் அஞ்சாமையையும், ஆராய்ச்சித் திறனையும் இன்றும் நமக்கு அறிவிப்பன அவருடைய நூல்களேயாகும். எழுத்துப் பிழை, வாக்கியப் பிழை, பிறமொழிச் சொற்கள் முதலியன மலிந்த நூல்களுக்குப் பல வழிகளிற் பல பாராட்டு விழாக்கள் நடத்துகிறார்கள். இம்முறையில், இதுவரையில் மூன்று பாராட்டுவிழாவைப் பெற்ற நூலும் நம் நாட்டிலுண்டு. மறைமலை அடிகளாருடைய நூல்களுக்கு நாம் நாஸ்தோறும் விழா நடத்தினாலும் அவற்றின் பெருமையை உணர்த்தல் முடியாது. ஆனால், விழா எடுத்துத் தம் பெருமையைப் பரப்ப விரும்பாத பெரியார் அவர். அவருடைய நூல்களுக்கு நாம் செய்யும் மதிப்பு அவற்றைக் கற்று அவற்றின் வழி ஒழுகுவதேயாகும்.

மறைமலை அடிகளாரை நாம் இன்று போற்றுகிறோம் எனின், தமிழனின் தனிச்சிறப்பை-தமிழர் பெருமையினை-தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உயர்வினை-தமிழ்மறையின் மாண்பினைப் போற்றுகிறோம் என்பதே கருத்து. அவருடைய உயர்ந்த தொண்டுகளைப்பொலியச் செய்ய நாம் முயன்றால் நம்மை நாமே உயர்த்துபவர்களாவோம். வாழ்க அவர் தொண்டு! வளர்க தமிழினம்!

சொற்பாட்டியல்

10

இரங்கலரை

இறந்துவிட்டாரா?*

இன்று நாம் துன்பமும் துயரமும் நிறைந்த உள்ளத் துடன் இங்கு குழுமி இருக்கிறோம். தமிழுலகில் ஈடுசெய்ய முடியாத ஒரு பேரிழப்பு எங்களை அவலக்கடலில் ஆழ்த்தி விட்டது. தாய் நாடான தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் எனினும் எம்நாட்டவராக - நண்பராக - அன்பராக - எல்லோர்க்கும் இனியவராக எங்களுடன் பழகிய பேரறிஞர் மறைந்து விட்டார் என்பதை எவரும் நம்ப முடியாமல் திகைப்பும் தவிப்பும் அடைகிறார்கள்.

“பேராசிரியர் முத்துசிவன் இறந்து விட்டாரா? சென்ற வைகாசித் திங்கள் நடந்த திருக்குறள் மாநாட்டிற் பேசினாரே! சித்திரைத் திங்கள் நிகழ்ந்த சிலப்பதிகார விழா விற் சொற் பெருக்காற்றினாரே! மார்சுழியில் கொண்டாடிய பாரதி சயந்தி விழாவில் உரை விருந்தளித்தாரே! அவர் மறைந்து விட்டாரா?” என்று அன்பர்கள் கேட்கிறார்கள்; அளவிலாத் துன்பம் அடைகிறார்கள்; இவ்வளவு இளம் பருவத்திற் பிரிந்து விட்டாரே! என்று இரங்குகிறார்கள்.

ஆறு மாதத்துள் மூன்று முறை இலங்கைக்கு வந்து தம் குணப் பெருமையாலும், தமிழ்த் புலமையாலும்,

* கொழும்பு விவேகானந்த சபை நடத்திய இரங்கற் கூட்டத்தில் 5.10.1954இல் நிகழ்த்திய உரை.

இறந்து விட்டாரா?

நாவன்மையாலும் அன்பர்களின் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்ட அவரை இழந்து விட்டோமே என்பதை நினைக்கும் போது தாங்கொணத் துயர் உண்டாகிறது. தமது பெயருக்கு ஏற்ப முத்து முத்தாகப் பேசும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்ற அவருடைய பேச்சைக் கேட்டவர்களுடைய உள்ளத்தை விட்டு அவர்தம் இனிய பேச்சும், புன்முறுவல் பூத்த இன்முகமும் இன்னும் மறையவில்லை. ஆனால் அவரோ மறைந்து விட்டார். என் செய்வது? இது தான் உலக இயல்பு!

உரைநடை எழுதுதற்கும், சொற்பொழி வாற்றுதற்கும், கவிதைகளை இனிமையாகப் பாடி அவற்றின் நயங்களை விளக்குதற்கும் அவர் புது வழிகளைக் கையாண்டு புகழ்பெற்றார். அவர் எழுதிய அசோகவனம், கவிதை, மின்னல் கீற்று, அசலும் நகலும் முதலிய நூல்கள் அவர்தம் புலமையின் தனிச் சிறப்பை நன்கு காட்டுகின்றன.

புங்குடுதீவில் நடந்த சிலப்பதிகார விழாவிலே சிறந்த கவிதையின் இயல்பை விளக்குதற்கு அவர் பாடிக் காட்டிய பாடல்கள் அவ்விழாப் பந்தரீற் குழுமியிருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களுடைய உள்ளங்களிலே கவிதையைப் பற்றிய தொரு புத்துணர்ச்சியை உண்டாக்கின.

பாக்காவது கமுகம் பழம்
பருப்பாவது துவரை
மேற்காவது கிழக்கே நின்று
பார்த்தால் அது தெரியும்

என்று தொடங்கும் பாட்டைக் கூறி, “இதனைச் சிறந்த கவிதை என்று யாருங் கூறுவார்களா?” என்று அவர் வினா வினார். அப்பொழுது அங்கிருந்த மக்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிகண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

நகைச்சுவை ததும்பப் பேசி மக்கள் மனத்தை மகிழ்விக்கும் ஆற்றல் அவருக்கு இயல்பாகவே அமைந்துளது. இதனால் அவருடைய விரிவுரைகளுக்குத் தமிழ்நாட்டில் தனி மதிப்பு உண்டானது. தமது விழாக்களைச் சிறப்பாக நடத்த விரும்பிய சங்கத்தினர் அவரை அழைக்கத் தவறுவதில்லை. அவர் விரிவுரை நிகழ்த்தாத விழாக்களும், அவருடைய ஆதரவு பெறாத சங்கங்களும் தமிழ் நாட்டில் இல்லை எனலாம். எமது தமிழ் மறைக் கழகத்தின் ஆதரவாளராகவுமிருந்து அவர் பல தொண்டுகள் செய்துள்ளார். சென்ற ஆண்டில் தில்லி மாநகரில் நடைபெற்ற ஆறாவது தமிழ் விழாவிற் பங்குபற்றி விரிவுரையாற்றினார். இந்த ஆண்டு நடக்கும் ஏழாவது தமிழ் விழாவுக்கு முன்னர் அவர் இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார்.

பாரதியாருடைய பாடல்களினை நன்கு சுவைத்துத் தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பிறரும் நன்கு பெறத்தக்க முறையில் அவற்றை எடுத்துக் கூறி விளக்குதலிலும் அவருக்கு அவரே நிகர் எனலாம். அமரகவி பாரதி என்னும் நூலிலே பாரதியாருடைய பெருமைகளையும், அவருடைய பாடல்களின் சிறப்புக்களையும் அழகாக விளக்கியுள்ளார். கலிங்கத்துப் பரணியினையும் நந்திக் கலம்பகத்தையும் இலக்கியத் திறனாய்வுடன் வெளியிட முயன்றுவந்தார். இப்பெரு முயற்சி முடியுமுன் அவர் பிரிந்துவிட்டார்.

பேராசிரியர் முத்துசிவன் அவர்கள் சமயப்பற்று மிக்கவர்; தேவார திருவாசகங்களில் நல்ல ஈடுபாடுடையவர். சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை இக்கால விஞ்ஞான உண்மைகளோடு பொருத்திக் காட்டிச் சைவ சமயத்தின் சிறப்பை நன்கு விளக்கும் பேராற்றலும் படைத்தவர்.

இறந்து விட்டாரா?

அண்மையிலே அவர் எழுதிய நடராச தத்துவம் என்னும் நூல் இதற்குச் சான்றாகும். 'கடவுளில்லை' என்று கூறும் மனப்பாங்கு படைத்த இளைஞர்கள் பலரைத் தமது ஒழுக்கத்தாலும் உரையாலும் அவர் நல்வழிப் படுத்தியுள்ளார்.

காரைக்குடியிலுள்ள அழகப்பாக் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பேராசிரியராக விருந்து அவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் பலப் பல. உடனாசிரியர்களுடைய மதிப்புக்கும் போற்றுதலுக்கும் உரியவராக அவர் திகழ்ந்தார். மாணவர்களிடத்தும் அவர் பேரன்பு காட்டி அவர்களுடைய முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கினார். அவர் சென்ற இடமெல்லாம் அவருடைய மாணவர்கள் அவரை வரவேற்றுச் சிறப்புச் செய்தார்கள்.

ஈழத்து மாணவர்கள் பலருக்கு அவர் செய்த உதவிகள் அளவிறந்தன. கைமாறு கருதாது உதவிசெய்யும் பேரியல்பிலும் அவர் சிறந்து விளங்கினார். தாம் செய்த பேருதவிகளையுஞ் சிறியனவாகவே அவர் கூறிக்கொள்வார். "யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் சிலருக்கும் இடம் கிடைத்து விட்டது. என் முயற்சி சிறியது; மாணவர்களின் தகுதி பெரியது" என்று இரு திங்களுக்கு முன்தான் எனக்கு எழுதினார். இது "பணியுமாம் பெருமை" என்னும் வள்ளுவர் வாக்கை எனக்கு நினைப்பூட்டிற்று.

பயிலுதற்கு இனிய பண்பிலும் அவர் தலைசிறந்து விளங்கினார். அவரை ஒரு முறைதானும் சந்தித்து உரையாடியவர்கள் எக்காலமும் அவரை மறக்க மாட்டார்கள். 'பண்பெனப்படுவது பாடநீர் தொழுகல்' என்பர். இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அவர் விளங்கினார்.

பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு எத்தகைய தென்பதை அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் நன்கு அறிவர். “பாக்கியம் பெரும்பித்தும் பயக்குமோ” என்று சானகி அனுமனிடம் கேட்டாள். அன்பும் அப்படித்தான்” என்று அவர் தம் நண்பரொருவருக்கு எழுதினார்.

பெருங் குணங்களின் கொள்கலமாக விளங்கித் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழினத்துக்கும் அருந் தொண்டாற்றிய பேராசிரியர் முத்துசிவன் அவர்களுடைய பிரிவு ஈடுசெய்ய முடியாததொரு பெரும் பிரிவேயாகும். அவரை இழந்ததால் அவருடைய குடும்பத்தினர், சுற்றத்தார், நண்பர்கள், நாட்டினர் மாத்திரமன்றித் தமிழ் மக்கள் யாவருமே வறுமையும் வாட்டமும் அடைந்து விட்டனர்: இளமையிலேயே தம் புகழை நிறுவி மறைந்த அவருடைய இன்னுயிர் இறையடியில் இன்புறுக! வாழ்க அவர் புகழ்!.

11

ஆராய்ச்சி உரை

11.1

அகநானூறு-நெய்தல்*

இவ் வுலகிலுள்ள ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களுடைய பழைய வாழ்க்கை வரலாறுகளை எல்லாம் நாம் அறிந்து கோடற்கு ஆதாரமாயிருப்பன அம்மக்களின் மொழிகளிலுள்ள இலக்கிய இலக்கண நூல்களும், கல்வெட்டுக்களும், புதைபொருள்களும், சிதைவுகளும், நாணயங்களுமே யாகும். இவற்றுள்ளும் மிகச் சிறந்தன இலக்கியங்களே. பல மொழிகளில் அம்மொழிகளின் இலக்கியங்கள் முழுவதும் கிடைக்கின்றன. ஆனால், நம் தமிழ் மொழியிலோ, இடையில் தோன்றிய இலக்கியங்களிலும் பல சிதைந்து போய்விட்டன. இப்பொழுதுள்ள தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் மிகப் பழையதெனவும், கிறித்து பிறப்பதற்குப் பல ஆண்டு முன்னரே தோன்றிய தெனவும் அறிஞர்கள் கருதுகின்ற தொல்காப்பியமும் அதன் பின்னர்ப் பலஆண்டு கழித்துத் தோன்றிய நூல்களுள் சிலவுமே இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பழைய நூல்கள்.

* 1940இல் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் சென்னையில் நடத்திய அகநானூறு ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் சீகழ்த்தப் பட்ட உரை.

தொல்காப்பியமும் முன்னுள்ள நூல்களும்

தொல்காப்பியத்துள், “என்மனார் புலவர்” “என மொழிப, உணர்ந்திசி னோரே” “பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை” “சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” “மொழிப, புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே” “நல்லிசைப் புலவர்...வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே” “நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப் படுத் தினரே” “நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே” என்றிவ்வாறு காணப்படுகின்ற சொற்றொடர்கள், தொல்காப்பியர் காலத்தில் பல தமிழ் நூல்கள் பெருவழக்கி லிருந்தன என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியம் இயற்றப்படுமுன் அந் நூல்கள் எவ்வளவு ஆண்டுகளாக விளங்கி வந்தன என்பதற்கு விடை காண முடியாதிருக் கிறது. தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்னெழுந்த பல இலக்கண நூல்களுள் ஒன்றாகிய நன்னூலுக்கும் தொல்காப்பியத் திற்கு மிடையிலேயே ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் கழிந்தனவெனில், தொல்காப்பியத்திற்கும் அதற்கு முன்னி ருந்த இலக்கண நூல்களுக்கு மிடையில் எவ்வளவாயிர ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கும்! தொல்காப்பிய இலக்கணம் தோன்றிய காலத்திருந்த பல நூல்கள் நமக்குக் கிடைக்க வில்லை. தொல்காப்பியம் கூறும் சில இலக்கணங்களுக் குரிய இலக்கியங்கள் மறைந்துவிட்டன.

“தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழி பெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தலோடு அனைமர பினவே”

எனுமித் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் வழிநூல்கள் செய்யும் முறை நான்காக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தொகுத்தும், விரித்தும், தொகுத்து விரித்தும், மொழி பெயர்த்தும் செய்யப் பட்ட நூல்கள் தொல்காப்பியர்

காலத்திலிருந்தன. இந்நூல்களைப் பற்றி நாம் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியாதிருக்கிறது. இக் காலத்தில் வட மொழியின் தொடர்பு தமிழுக்கு இருந்ததென்பதும், சில வடசொற்கள் தமிழிடைப் புகுந்தனவென்பதும், வட மொழியாளருடைய சாதிப்பகுப்பு தமிழ்நாட்டில் தலை காட்டிற் றென்பதும் பிறவும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைக் கொண்டறியக் கிடக்கின்றன.

தமிழருடைய மக்கள் பகுப்புடன், ஆரியருடைய அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனும் நாற்பாற் பகுப்பும் தமிழகத்தில் தலைமயக்குற்றதென்பது தொல்காப்பியத்திற் காணப்படும்.

“பெயரும் வினையுமென் றாயிரு வகைய
திணைதொறும் மருவிய திணைநிலைப் பெயரே”

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வருஉங் கிழவரு முளரே”

“ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங் காலை
ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே”

“அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்”

“ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்”

முதலிய சூத்திரங்களால் அறியக்கிடக்கிறது. இக் கலப்பு நிலையை உணராமலோ அன்றி வேறெக் காரணத்தாலோ, நச்சினார்க்கினியர் இச் சூத்திரங்களுக்குரிய சொற்பொருளைக் கைநெகிழ விட்டு இளம்பூரணருரைக்கு நேர்மாறாக

உரைத்து அந்தணர், அரசர், வானிகர், வேளாளர் என்ற நாற்பாற் பகுப்பையுமே நிலைநாட்ட முயன்று பிழைப்பட்டார். இளம் பூரணர் இச் சூத்திரங்களுக்கு இயைந்த அளவில் பதவுரை எழுதினாராயினும் இக் கலப்பு நிலையை உணராது சில இடங்களில் முட்டுப் படுவாராயினார்.

தமிழ் நாகரிகத்தின் பழைமை

தொல்காப்பியத்துக்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிய பல தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்கள் தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்தி லிருந்தன என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அப்படிப்பட்ட நூல்கள் தோன்றுவதற்குமுன் பன்னூறாண்டுகளாகத் தமிழ்மொழி வளர்ந்து வந்திருக்கிற தென்பது வெளிப்படை. ஆனால் அந்நூற்றாண்டுகளின் தொகையை, இவ்வளவென ஒரு வராலும் ஓராற்றானும் கூறமுடியாது. மொகஞ்சதாரோ, ஆர்ப்பா எனு மீரு நகரங்களையும் தோண்டி அவற்றிலுள்ள பல புதைபொருள்களை ஆராய்ந்தவர்களும் திராவிட நாகரிகம் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சிறந்து விளங்கிற்று என்று முடிவுகட்டியிருக்கிறார்கள். தென்னிந்தியாவின் தென்பகுதியிலும் கடல் கொண்ட குமரி முனையின் தென் பகுதியிலும் பல புதைபொருள்களிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இவை வெளிவருங்காலத்தில், இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தமிழ்மொழியின் தோற்றத்தையும், தமிழ் மக்களின் நாகரிகத்தையும் குறைந்தது பன்னீராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தியன என்று கூறமுடியுமென்று நான் உறுதியாக உரைக்கின்றேன்.

தொல்காப்பியத்தின் பின் தோன்றிய நூல்கள்

தொல்காப்பியத்தின் பின்னர்த் தோன்றி, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் நூல்களுள் மிகப் பழையனவெனக் கருதப்

படுவன, சங்கநூல்கள் எனவும் சங்கம் மருவிய நூல்களெனவும் வழங்கப்படும் பதினெண் மேற்கணக்கும் பதினெண் கீழ்க் கணக்குமாகிய முப்பத்தாறு நூல்களே. இவற்றுள்ளும் மேற்கணக்கு நூல்கள் தாம் மிகப் பழையன என்பதை இந்நூல்களைக் கற்பவர்கள் நன்கறிவார்கள். மேற்கணக்கு நூல்களுள்ளும், எட்டுத்தொகை நூல்கள்தாம் பத்துப்பாட்டிலும் பழையன. எட்டுத்தொகை நூல்களைத் தொகுத்தார், தொகுப்பித்தார், தொகுத்த காலம் முதலியவற்றை முடிவாய் அறிய முடியாதிருக்கிறது. அகம் புறம் எனும் பொருள்பற்றியும், கலி, பரிபாடல் முதலிய யாப்புப் பற்றியும் இத்தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலில் தொகுக்கப் பட்டதென அறிஞர்கள் யாவரும் போற்றும் புறநானூறு, புறப்பொருள் பற்றிய நானூறு செய்யுள்களையுடையது. புறநானூற்றின் பின் அகப்பொருட் செய்யுள்களைத் தொகுத்தவர்கள் அடிகுறைந் தொழுகிய செய்யுள்களில் நானூற்றை எடுத்துக் குறுந்தொகையாகவும் அடிகிரிமீர்த் தொழுகியவற்றில் நானூற்றை எடுத்து நெடுந்தொகையாகவும், இடை நின்றவற்றுள் நானூற்றை எடுத்த நற்றிணையாகவும், தொகுத்தார்கள். புறநானூற்றுக் கேற்ப நெடுந்தொகைக்கு அகநானூறு எனும் பெயரும் தோன்றி நெடுந்தொகை யாகிய அகநானூறு எனவும் வழங்கலாயிற்று.

நெய்தலும் யானும் எனதூரும்

தமிழ்த் தாய்க்கு அருந்தொண்டுகள் பல புரியும் இக் கழகத்தார் இவ்வக நானூற்றுள் காணப்படும் நெய்தற் செய்யுள்களைப்பற்றியே ஆராய்ந்துரைக்குமாறு என்னைக் கேட்டுள்ளார்கள். எனக்கும் நெய்தலுக்குமுள்ள தொடர்பு பற்றிக் கேட்டார்களோ அன்றோ அறியேன். ஆனாலும்,

நெய்தலுக்கும் எனக்கும் உங்களுக்கும் தொடர்புகள் உண்டு என்பதை எடுத்துக் கூற லின்றியமையாதது. சரித்திர காலத்துக்கு முன்னரே இலங்கைக்குச் சென்ற இராமரைப் பற்றிய ஒரு செய்தியும் இந் நெய்தற் பாட்டுக்களுள் காணப்படுகிறது. இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குச் செல்பவர்களும் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வருபவர்களும் இப்பொழுதும் தனுக்கோடி வழியாகத்தான் தங்கள் பயணத்தைச் செய்யவேண்டும். தாய் நாட்டினரையும், சேய் நாட்டினரையும், வழியனுப்பும் நகரையும் வரவேற்கும் நகரையும் விளங்கும் இத் தனுக் கோடி, நெய்தற் பாக்களுள்ளும் காணப்படுகிறது. இன்னும் இந்தியாவையும் இலங்கையையும்—உங்களையும் எங்களையும்—பிரிப்பது குறிஞ்சியன்று; முல்லையன்று; மருதமன்று; பாலையுமன்று; நெய்தலே. எனது இலங்கைத் தீவோ நாற்புறமும் நெய்தலைக் கொண்டது. அத் தீவின் வடபாலுள்ள யாழ்ப்பாணத்தை யடுத்து, ஏழு தீவுகளிருக்கின்றன. இவற்றுள் மணிமேகலையிற் கூறப்படும் மணிபல்லவம் எனக் கருதப்படும் நயினா தீவுமொன்றாகும். ஊர் காத்து நின்றமையால் ஊர் காவற்றுறை எனப்பெயர்பெற்ற பெருந்துறையைத் தன்னகத்தே கொண்டதும், மற்றத் தீவுகளிலும் பெரியதும், ஒல்லாந்தராலேயே உவப்புடன் அவர்களுடைய ஒல்லாந்து தேசத்திற்குக் கிட்டவுள்ள ஒரு தீவின் பெயராகிய லைடன் எனும் பெயரிடப்பட்டதுமான ஒரு பெருந்தீவுண்டு. இத் தீவுள் பல்லூர்களிருப்பினும் அவற்றுள் சிறந்து விளங்கும் வேலணையூரின் பெயராலேயே இத் தீவு இப்பொழுது பேர் கொண்டிலங்குகிறது. இவ்வேலணையின் பெயர்க் காரணத்தைப் புலவரொருவர்,

“பாரகம் கலக்கிய தாரகன் தன்னைக்
குருகுபெயர்க் குன்றொடு கொன்ற குமரன்

வைவேல் அவன்றன் கையணை இடமாய்
விளங்கிய அதனால் வேலணை என்றே
பார்புகழ் பண்புடைப் பேர்பெற் றோங்கிய
உன்புகழ் உரைத்திட ஒருவரால் ஒண்ணுமோ”

என்று பாடினார். இவ் வேலணை ஊரே எனதூராகும். இதன் நாற்புறத்திலும் கடலும் கடல்சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தலுண்டு. மத்தியில் மருதமும் முல்லையுமுண்டு. மருதத்தில் வாழ்ந்தாலும் நெய்தல் நிலப் பகுதிக்கு யான் அடிக்கடி சென்று இந் நெய்தற் செய்யுள்களுள் காணப்படும் சில காட்சிகளைக் கண்டு களிப்பதுண்டு.

“ஓங்கிய கண்டலும் தேங்கிய நறையுடை
மாமலர்ப்பகன்றையும் தேமலர் அடம்பும்
எங்கும் நிறைந்து எழிலுடன் இலங்கும்
பொங்குதிரை பொருத வார்மணற் கரையும்”

என்று சில ஆண்டுகளுக்குமுன் யான் பாடியது* ஈண்டு நினைவுக்கு வருகின்றது. இன்னும், இச் சென்னையம்பதியும் நெய்தனிலத்தில்தான் அமைந்திருக்கிறது. நெய்தல் நிலத்தருகே வசித்து நெய்தலைக் கடந்து வந்து, இப் பொழுது நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் யான் நெய்தல் நிலத்தில் நின்று நெய்தலைப் பற்றிக் கூறல் இயைபுடைத்தன்றே!

பொருள்

நான் இங்குப் பேசுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட நெய்தற் செய்யுள்களைப் பற்றிக் கூறுதற்குமுன் அகப்பொருள் புறப் பொருளைப் பற்றியுஞ் சில கூறல் இன்றியமையாதது என்று எண்ணுகிறேன். நம்முடைய தமிழ் இலக்கணங்கள்

1. போம்பலப் புலவர் நினைவு மலர்.

மற்றைய மொழிகளின் இலக்கணங்களைப்போல் எழுத்தையும்கொல்லையும் மாத்திர முணர்த்தாது பொருளிலக்கணமும் உணர்த்தியுள்ளன. எழுத்துஞ் சொல்லும் அறிவது பொருளைப் பற்றி அறிவதற்கே என்பதுதான் தமிழர்கொள்கை. பொருளும் அதனை யறிதற்குக் கருவியாகிய எழுத்தும் சொல்லும் யாப்புமாகிய நான்குமே தமிழ் என இறையனார் களவியலுரை கூறும் நுட்பம் நுவலற்கரியது. இன்னும் அவ்வுரையே “எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே” என அறுதியிட்டுரைக்கின்றது. காட்சிப் பொருள்களைக் கண்ணினால் காண்பது போல் எண்ணும் எழுத்துமாகிய கண்ணொரு கருத்துப் பொருளைக் காணல் வேண்டுமென்பதுதான்,

“எண்ணென்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு”

எனும் பொய்யாமொழி புகல்வது. இலக்கணத்தை மாத்திரம் கற்றுப் பொருளை அறிய அவாவாது அமைவார்பித்தர் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? இவர்களைக் குறித்துத்தான்,

“சத்தமும் சோதிடமும் என்றாங் கிவைபிதற்றும்
பித்தரில் பேதையா ரில்.

எனுமடிகள் பாடப்பட்டன, இனி, பொருள் என்ற சொல்லுள் அடங்காதன இங்குமில்லை, அங்குமில்லை, எங்குமில்லை. உலகம் பொருள் மயமானது, யாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் கடவுளும் ஒருபொருளாக-பரம்பொருளாக-இருக்கிறார்.

அகமும் புறமும்

இத்தகையதாய் யாவற்றையும் அடக்கும் பொருளை நம் முன்னோர் அகப்பொருள் புறப்பொருள் என இரண்டாகப் பிரித்தனர். வடநூலார் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென நாலாகப் பிரித்தனர். இந்த நாலு பிரிவிலும் முன்னைய இரு பிரிவுகள் சிறந்தன என்பதை நடுவு நிலைமையுடனாராய்வோர் நன்கறிவர். பல்லாற்றானும் ஒத்த ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுங் காலத்துப் பிறப்பதும் அகவுணர்வு மாத்திரையானே அறியப்படுவதுமாகிய இன்பத்தை அகமென்றார். ஏனையவற்றைப் புறமென்றனர். இவ்வொருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் இடையிலேற்படும் ஒழுக்கத்தை அகத்திணை என்றனர்; ஏனையவற்றைப் புறத்திணை யென்றனர். அகத்தில் காதல் கணிகின்றது; புறத்தில் வீரம் சிறக்கின்றது. ஒன்றுபட்ட காதலர் அகத்தில் வாழ்கின்றனர்; ஒன்றுபடாதார் புறத்தில் பொருகின்றனர். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வீரம் தோன்றுகிறது. மக்கள் பெருக்கம் அகத்தில்; மக்களைக் காத்தல் புறத்தில். பால் விருப்பால்— இணைவிழைச்சால்—அகத்திணை நிகழ்கிறது. மண்ணால், பொன்னால், பசியால் புறத்திணை நிகழ்கிறது. அகத்திணைப் புறத்துப் பிறப்பது புறத்திணை. விரிக்கில் பெருகுமாதலின் விடுத்து, நெய்தல் திணையைப்பற்றிச் சில கூறி மேற்செல்கின்றேன்.

நெய்தல்

அகப்பொருளில் கூறப்படும் திணைகள் நிகழ்வதற்குரிய தனிச் சிறப்புடைய இடங்களை அத் திணைகளின் பெயர்களாலேயே பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். நெய்தல் என்பது இரங்குதலும் இரங்குதல் நிமித்தமுமாம்

தலைவனைப் பிரிந்த காதலிக்குக் கடலும் கானலும் காண்டொறும் இரக்கம் மிகுமாதலால் கடலையும் கடல் சார்ந்த இடத்தையும் நெய்தல் என்றனர். இக் கடற்கரையில் இரக்கம் மிகும் நேரம் பொழுதுபடும் நேரமாகும். ஏனெனில் “வெஞ்சடர் வெப்பந் தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நிழல் செய்யவும், தண் பதம்பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாங்குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவினாற்றம் முன்னின்று கஞற்றவும், நெடுந்திரை அழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் கைமிக்குக் கடற்கானும் கானற் கானும் நிறைகடந்து வேட்கை புலப்பட உரைத்தலின் ஆண்டுக் காமக் குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற் பொருள் சிறத்தலின் என்க.”

நெய்தற் செய்யுள்கள்

அகநானூற்றிலுள்ள நானூறு பாக்களுள் ஒவ்வொரு பத்தாம் பாவும் நெய்தல் பாவாகும். ஆகவே அகநானூற்றில் நாற்பது நெய்தல் செய்யுள்களுண்டு என்பது கூற வேண்டிய தின்று. இச் செய்யுள்களில் ஆங்காங்கே, நெய்தல் நிலமக்கள் அவர்களின் தொழில்கள், விளையாட்டுகள், நெய்தல் நிலத்திற் காணப்படும் மரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், கானற் சோலைகள், கழியாறுகள், உப்பு விளையுமிடங்கள், கடலிற் செல்லும் தோணிகள், மீன்கள், மீன்களைபிடிக்கும் வலைகள் முதலிய பல பொருள்களைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அறிஞர்கள் இக்காலம் உலகத்தை இயற்கைப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார்கள். ஆனால், நம் முன்னோர் பன்னூறு வருடங்களுக்கு முன்னரே, படுதிரை வையத்தை இயற்கையுடனியையப் பகுத்திருக்கின்றனர். குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல்

பாலை என்பவையே அவர்களுடைய இயற்கைப் பிரிவுகள். இவ்வியற்கைப் பிரிவுகளைப்பற்றி அவர்கள் பாடியிருக்கும் செய்யுள்கள் குறிப்பனவற்றுள் புவியியலும் அடங்கியிருக்கின்றது என்பதைக் குறிப்பிட்டு நெய்தற் செய்யுள்களுள் நுழைகின்றேன்.

நாற்பது நெய்தற் செய்யுள்களுள் ஒன்று தோழி பாணனுக்குக் கூறும் கூற்றாக வுள்ளது. ஏனைய பெரும்பாலும் தோழியும் தலைவியும் தலைவனுமாகிய மூவருள் ஒருவருக்கு இன்னொருவர் கூறுவனவாக உள்ளன. இச் செய்யுள்களை நுண்ணிதி னுணர்ந்து படிப்போருக்கு, இவற்றைப் பாடிய புலவர்களுடைய பெரும் புலமை தெள்ளிதிற்புலனாகும். தலைவன் தலைவி எனுமிருவர்தம் உணர்வையும் எடுத்துரைக்கும் நுட்பம், தோழி பல்சுவை நல்க உரையாடும் திட்டம் இயற்கைப் பொருள்களை அவற்றின் தன்மைகள் நன்கு புலப்படும்படி வரைந்து காட்டும் நுட்பம், உள்ளுறையுவமைகளைத் தெள்ளிதில் அமைத்துச் செல்லும் திறம், இழுமென ஒழுகும் சிறுசொற்களை அடுக்கிப் பாடும் அருமை முதலியன உரைத்தற்கரிய உயர்வுடையன.

முதற் செய்யுள்

எல்லாச் செய்யுள்களையும் எடுத்து உரைத்துச் சுவை காண நேரமிடங்கொடா தாகையால் முதற் செய்யுளையாகுதல் முற்றச் சுவைத்துச் செல்வோம்.

இரவுக் குறிக்கண் வந்து தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி கூறுவதாக அம்மூவனார் எனும் அருந்தமிழ்ப் புலவர் பதின்மூன்றடிகளில் நூற்றிருபத்தொரு சொற்களால் ஒரு வியத்தகு

சித்திரம் வரைந்திருக்கிறார். இந்தச் சித்திரத்தில், கடல் நீர்த்துளி, தாரகை, புன்னை, புட்கள், நெய்தல் மலர், கண், கொண்டல் காற்று, மணல் குன்று, திரை, தோணி, புது வலை, பரதவர், மணற்கரை, சுறாமீன், தொண்டித்துறை முதலிய பல பொருள்கள் பொருத்தமாகவும் திருத்தமாகவும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை அடக்கிய சித்திரம் ஒரு செய்தியை நமக்குச் செப்புகிறது. அது செப்பு முறையில் ஒரு நுட்பம் அமைந்திருக்கிறது. அகப்பொருள் நூல்களில் உரையாடும் பாத்திரங்களுள் அதிகமாக உரையாடுபவள் தோழிதான்; பல திறத்தினரோடும் உரையாடுபவளும் இவள்தான். சதுரப்பாடமைய உரையாடுவதில் இவளுக்கு நிகரானவர் ஒருவருமில்லை. காலத்திற் கேற்ப, இடத்திற் கேற்ப, ஆளுக்கேற்பப் பேசுவதில் இவள் மிகத் தேர்ந்தவள். இவளுடைய பேச்சைத்தான் மேற் கூறிய சித்திரம் செப்புகிறது.

தலைவியைக் கண்ணுற்ற தலைவனைத் தோழி சந்தித்தாள். உடனே அவனுக்குச் சில கூறுகிறாள், “பெரியகடற் பரப்பிலிருந்தெழும் நீர்த்துளியை ஏற்றதும், தாரகை போன்ற மெல்லிய அரும்புகளை முகிழ்த்ததும், முதிர்ந்து வளைந்ததுமான புன்னையின் அகன்ற கொம்புகளில் பறவைகள் தங்குதல் மிகும் துறைவனே! நெய்தலைப் போன்ற கண்கள் வருத்தமுடையவாய் அழ இவளைவிட்டுப் பிரித லெண்ணினையாயின் அரியதனைச் செய்தலுற்றாய். பெரும்! கொண்டல் காற்றால், வெண்டிரையை யுடைய கடல்மோதுகின்ற மணற் குன்றில் பழைய படகுகளை உடைத்த புது வலையையுடைய பரதவர், உயர்ந்த மணற்கரையில் சுறாமீனைக் கொண்டுவந்து புலால் மணங்கமழும் பாக்கத்தில் பகுக்கும் தொண்டியை யொத்த இவளு

டைய நலம் இவளுக்கே உரித்தாகக் கொண்டு நின்னூரிடத்துச் செல்லவேண்டும்.”

இதுதான் தோழி கூறியதன் சொற்பொருள். இவ்வளவில் அவள் கருதியன எல்லாவற்றையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இக் கூற்றுள் நுழைந்து உள்ளுறை பொருள்களைக் கண்டால்தான் நம் உளத்திற்குப் பெருவிருந்து கிடைக்கும்; தோழியின் நுட்ப உரையின் சித்திரப்பாடு தெரியும்; புலவரின் புலமை தோன்றும்; அகப்பொருளின் விழுப்பமும் விளங்கும்.

‘நலம் இவளுக்குரித்தாகக் கொண்டு போகவேண்டும்’ என்பதால் வரைந்து கொண்டபோ என்றாள். நீ கொண்டு போகாவிடில் இவள் நலம் இவளுக்குரித்தாகாது; இவள் இறந்துவிடுவாள் என்பதுங் குறித்தாள்.

புன்னை புட்களுக்கு இருப்பிடமானாற் போல நீ எங்களுக்கு ஆதாரமாயில்லை என்பதை, ‘புன்னைக் கொம்பில் புட்கள் தங்கும்’ என்பதால் உணரவைத்தாள்.

‘பரதவர் தம்முடைய திமிலானும் வலையானும் தம் தொழிலாகிய வேட்டைமேல் செல்லாததுபோல நீரும் உமக்கு உறுதியாக ஆக்கிக் கொள்ளப்பட்ட நன்மைகளால் உமக்குரிய ஒழுங்கமாகிய நல்வழியில் ஒழுக்கின்றீரில்லை, என்பதை எடுத்துணர்த்தினாள்.

பரதவர் தேடாமல் வந்த சுறாமீனை அகப்படுத்தி அதனை வெட்டிக் கூறுவைத்து எல்லாரையும் அழைத்தாற் போல, ‘நீருங் கண்டோர் இகழும் களவொழுக்கத்திலே ஒழுக்கி இக்களவினைப் பரப்பிப் பலரும் அலர் கூறும்படி செய்கின்றீர்’ என்பதையும் குறிப்பால் தெரிவித்தாள்.

இப்படிப்பட்ட பன்னயங்களும் மிளிரும் பாவினை—
சொற்சித்திரத்தை — நன்மணங் கமழும் பொன்மலரினை
—காட்டாது நீட்டிக்கின்றேன் என்றுளங் கவலாதீர். இதோ
அச் சித்திரச் சுருளை விரிக்கின்றேன்; செவி வாயாக அகக்
கண் கொண்டு கண்டு மகிழுங்கள்.

“வான்கடற் பரப்பில் தூவற்கு எதிரிய
மீன் கண்டன்ன மெல்லரும்பு ஊழ்த்த
முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப்
புள் இறை கூறும் மெல்லம் புலம்பி
நெய்தல் உண்கண் பைதல் கலுழப்
பிரிதல் எண்ணினை ஆயின் நன்றும்
அரிது துற்றனையால் பெரும! உரிநினில்
கொண்டு ஆங்குப்பெயர்தல் வேண்டும் கொண்டலொடு
குரு உத் திரைப் புணரி உடைதரும் எக்கர்ப்
பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டு மீன் கொண்டி
மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளங்கெழு தொண்டி அன்ன இவள் நலனே”

(அகம்:10)

இப் பாவுள் உள்ள பெரு நயங்களுள் சிலவற்றை முன்
னர்க் கூறினேன். முழுவதையும் அளவுபடுத்திக் கூற ஒரு
வராலும் முடியாது எனல் மிகையாகாது. யான்காணும் நயங்
கள் யாவற்றையும் கூடக் கூற, நேர மிடங்கொடா தாகை
யால் இன்னுஞ் சில கூறி மேற்செல்கின்றேன்.

கடற்கரைக்கு அடிக்கடி செல்பவர்கள் கண்கொள்ளாத
—கட்டுரைக்க முடியாத—பல காட்சிகளைக் காண்பர். நம்
புலவர் திலகராகிய அம் மூவனாரும் கடற்கரைக்குப் பல

முறை சென்று பல காட்சிகளையும் கண்டு களித்தவர். ஒரு முறை கடற்கரையில் திரை பொருதுமிடத்தில் ஒருபுன்னை மரத்தை அவர் கண்டார். திரை எறிந்த திவலைகளையெல்லாம் அப் புன்னை ஏற்று நின்ற காட்சி அவரை ஈர்த்தது. அப் புன்னையையும் அக் காட்சியையும் கண்டு மகிழ்ந்துநின்ற அவருக்குப் புன்னை யரும்புகள் தோன்றின. அவற்றைக் கண்ட மாத்திரத்தில் புலவருக்கு அவற்றையொத்த வான் மீன்களினெண்ணம் உண்டானது. பின் அவர் அப் புன்னை மரத்தி னடிப்பாகத்தைப் பார்த்தார். அது வளைந்திருந்தது. அப் புன்னை முதிர்ந்திருந்த தென்பதையும் அவர் அறிந்து கொண்டார். அதற்குப்பல அகன்ற கொம்புக ளிருந்தன. அக் கொம்புகளில் பறவைகள் தங்கியிருப்பதையும் கண்டார். இவ்வளவையும் யாவரும் கண்டுகளிக்கத் தக்கதாகத் தமது செய்யுளின் முதற் பகுதியில் வரைந்தார்.

இனி, இச் செய்யுள் நெய்தல் திணைபற்றியது ஆதலின், அத்திணைக்குரிய முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் களெல்லாம் இதில் பொருந்தி யிருக்கின்றன. கடலும் கடற்கரையிலுள்ள மணற்குன்றும் காணப்படுகிறது; கடற்கரையில் அதிகமாகக் காணப்படும் மரங்களுள் ஒன்றாகிய புன்னை பூக்களுடனும் புட்களுடனும் நிற்கிறது. கடற்கரையில் வதியும் மக்களாகிய பரதவரும் அவர்கள் தொழிலுக்குரிய தோணி வலை முதலியனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. பரதவருடைய தொழிலையும் சுறாமீனையும் காண்கின்றோம். இவற்றோடு தொண்டியெனும் துறையின் சிறப்பும் புலவர் பாடும் அதன் புகழ்மிகு நலமும் கூறப்படுகின்றன. 'இவளை நீ கொண்டு செல்லாயாயின் இவள் இறந்துபடும்' எனத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறுகிறாள்.

அகநானூறு-நெய்தல்

இம் முதற் செய்யுளைப்போலவே ஏனைய செய்யுள்களும் செப்பருஞ் சிறப்புடையனவாய் மிளிர்கின்றன.

பாடிய புலவர்கள்

நெய்தற் செய்யுள்களைப் பாடிய புலவர்கள் இருபத்து நால்வருள் போந்தைப் பசலையார், குமிழி ஞாழலார் நப் பசலையார் எனும் இருவரும் பெண்பாலார். இவர்கள் ஒவ்வொரு செய்யுளே பாடியுள்ளார். மற்றையோருள் உலோச்சனார் எட்டுச் செய்யுளும், அம்முவனார் ஐந்து செய்யுளும், நக்கீரர் நாலு செய்யுளும், மதுரை மருதனின நாகனார் மூன்று செய்யுளும் பாடியுள்ளார். ஏனைய புலவர்கள் பதினெண்மரும் ஒவ்வொரு செய்யுளே பாடியுள்ளார். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட செய்யுள்களைப் பாடிய புலவர் நால்வருள்ளும், நக்கீரர் அகநானூற்றில் மற்றத் திணைகளின் மேலும் பதின்மூன்று செய்யுள்களை இயற்றியுள்ளார். மருதனினநாகனார் இருபது பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவ்விரு புலவர்களும் பாடிய பாட்டுக்களை ஏனைய தொகை நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம். இவர்களைப் பற்றி பலர் நன்கறிந்திருப்பர். ஈண்டு உரைக்கப்புகின் அளவின்றிப் பெருகு மாதலின் விடுத்து மற்றைய இருவரையும் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றேன்.

அம்முவனாரும் உலோச்சனாரும்

இவ்விருவரும் அகநானூற்றில் நெய்தற் திணைக்குரிய செய்யுள்களையன்றி வேறு திணைகளுக்குரிய செய்யுள்களைப் பாடவில்லை. நற்றிணையில் பத்துச் செய்யுள்களையும், குறுந்தொகையில் பதினொன்றையும், ஐங்குறு நூற்றில் நெய்தலையும் அம்முவனார் இயற்றியுள்ளார். இவருடைய செய்யுள்களில் மூன்றைத் தவிர்த்த ஏனைய

உரை வண்ணம்

வெல்லாம் நெய்தல்மேற்றான் பாடப்பட்டுள்ளன. நெய்தற் றிணையின் வளங்களை விளங்கப் பாடுதலில் இவர் பேராற் றலுடையவர். ஐங்குறுநூற்று நெய்தற் செய்யுள்களுள் காணப்படும் சொற்களும்சொற்றொடர்களும், கருத்துகளும் அகநானூற்றில் இவர் இயற்றிய செய்யுள்களுள் காணப்படு கின்றன. இவர் பாடிய அகநானூற்று முதலாம் செய்யு ளைப் பற்றி முன்னர் விரித்துக் கூறியுள்ளேன். அச்செய்யுள் ஒன்றே இவருடைய புலமையை நமக்கெடுத்துக் காட்டத் தக்கது. இவர் பாடல்களுள் தொண்டி, கொற்கை, மாந்தை, கோவலூர் முதலிய இடங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஐங்குறுநூற்று நெய்தற் செய்யுள்களுள் பத்துச் செய்யுள் கள் தொண்டிப் பத்தென்றே பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றன. சேரன் பாண்டியன் எனும் வேந்தரிருவராலும் காரி எனும் வள்ளலாலும் இவர் ஆதரிக்கப்பட்டவரென்பது, இவரு டைய பாடல்களிலிருந்து அறியப்படுகிறது. இவருடைய இயற்பெயர் 'மூவன்' என்று தெரிகிறது.

உலோச்சனார், குறுந்தொகையில் நான்கு செய்யுள் களையும், நற்றிணையில் இருபது செய்யுள்களையும், புற நானூற்றில் மூன்று செய்யுள்களையும் பாடியுள்ளார். அகப் பொருள் செய்யுள்களில் ஒன்று தவிர்ந்த ஏனையவெல்லாம் நெய்தற் றிணைக்கே உரியன. இவர் பெரியன் எனும் அரசனையும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளியையும் பாடியுள்ளார். அம்மூவனார் முதலாகிய புலவர் கள் இருபத்து நால்வரால் பாடப்பட்ட அறுநூற்றைம் பத்தைத்து அடிகளையுடைய நாற்பது செய்யுள்களும் இருபத்தாறு துறைகள் மேலுள்ளன. இத் துறைகளை நோக்கும்பொழுது நெய்தலுக்குரிய உரிப்பொருளாகிய இரங்கலேயன்றிக் குறிஞ்சி, பாலை முதலியவற்றிற்குரிய

புணர்ச்சி, பிரிதல் முதலியனவும் நெய்தனிலத்தில் நிகழுமென்பது வெளிப்படையாகக் காணப்படுகின்றது. “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறும்” எனுந்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தைச் சிலர் பிறழ்வுணர்ந்து கொண்டு உரிப்பொருள்கள் ஒவ்வொரு நிலத்துக்கே யுரியன; மற்ற நிலங்களுக்கே குரியன வல்ல எனக் கருதுகின்றனர். புணர்தல் முதலாகிய ஐவகை உரிப்பொருளும் குறிஞ்சி முதலாகிய நிலங்களுக்குச் சிறப்பாகவும் எல்லா நிலங்களுக்கும் பொதுவாகவும் உள்ளன என்பதை ஈண்டெடுத்துக் காட்டிய நெய்தற் செய்யுள்களிலுள்ள துறைகளே நன்கு காட்டும். புணர்தல் முதலியன, குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களுக்கு எவ்வகையில் சிறப்பாக வுடையன என்பதைப் “புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரைகொண்டு காண்க.

இந்த இருபத்தாறு துறைகளும் பற்றிய கூற்றுக்களை விளித்துரைக்க நேரம் இடங்கொடா தாகையால் ஒவ்வொரு வகையில் சிறந்தனவென யான் கருதும் சிலவற்றை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றேன்.

மெய்வாழ்ப்பு

தலைவியைக் கண்டு தன் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து வந்த தலைமகன் தன் செய்தியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகின்றான்: பாங்களே! “நெல்லும் உப்புமே நேரே ஊரீர் கொள்ளீரோ” என்று ஒரு நங்கை கூறிக் கொண்டு சேரிதொறும் திரிந்தாள்; அவளுடைய ஒலியை யுடைய சுருண்ட கூந்தல் புரண்டு கொண்டு நின்றது. மாலைகளையும் வளையல்களையும் அவள் அணிந்திருந்தாள். நான் அவளைக் கிட்டி, “நின்

உரை வண்ணம்

மெய்வா முப்பின் விலை அறியேன்?" எனக் கேட்டேன். அப் பேதைப் பெண் சிறிது தள்ளி நின்று மருண்டு பார்த்து மூரல் நகையுடன் 'என்னைத் தடுக்க நீவிர் யாரோ?' என வினாவினாள். அவளிடத்தில் என் நெஞ்சைப் பறி கொடுத்து விட்டேன். ஆகையால் ஆருயிர்த் தோழ! உப்பின் விலையைக் கூறி ஊர்ஊராக விற்றுத் திரியும் உமணருடன் கூடி வாழும் வாழ்க்கைதான் எனக்கு நன்று கொல்?

'நின் மெய்வா முப்பின் விலை' என்பது அவள் மெய்யி லுள்ள இனிமையைக் குறிக்கும். உப்பு என்பதற்கு இனிமை எனும் பொருளுண்டு. கூடலில் தோன்றும் இனிமையை உப்பென்றார் திருவள்ளுவர்.

“ஊடிப் பெறுகுவங் கொல்லோ நுதல்வியர்ப்பக் கூடலில் தோன்றிய உப்பு.”

இன்னும், எல்லா வகையான உணவுகளுக்கும் நற்சுவையளிப்பது உப்பே. “உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே” என்றொரு பழமொழியு முண்டு. தலைவன் பல்வகைச் செல்வங்களுடன் வாழ்ந்தானாயினும் அவனுக்கு அவை உப்பில்லாப் பண்டங்கள் போன்றிருந்தன. அவற்றைச் சுவையுடையனவாக்க—அவனுக்கு நல்லின்ப மளிக்க—ஒருவகை உப்பு வேண்டியிருந்தது. அந்த உப்புத் தான் அவன் கண்ட குறுமகளின் மெய்யில் வாழ்ந்தது. தனக்கின்றியமையாத உப்பின்—தனக்கு இன்பமளிக்கும் உப்பின்—விலையை அவன் கேட்டான் என்றுரைத்தலு மொன்று.

பெருமை என்பது கெடுமோ?

பரதவர் குறுங்கண் வலையைக் கொண்டு கடலின் பெருமையழிய இனம் இனமான மீன்களைப் பிடித்து,

சுற்றத்தாருடன் கூடி இரந்தோருக்கு அளவின்றி ஈந்து, எஞ்சியவற்றைக் கூறு வைத்து விற்று, மணற் குன்றில் துஞ்சும் துறையையுடைய தலைவனே! முத்துக்களையொத்த அரும்புகளையுடைய புன்னை மரங்கள் நிறைந்த கடற்கரைச் சோலையில் வந்து உங்களுடைய அழகு செய்த தென்ன? என்று எங்களை வினவிப் போனால் தங்களுடைய பெருமை என்பது கெடுமோ? என்று பகற்குறி வந்த தலைவனைத் தோழி கேட்கிறாள்.

‘என் மகளின் பொருட்டே நின்றான்’

தலைவிக்கும் தலைவனுக்குமுள்ள தொடர்பை, செவிலித் தாயர் முதலியோருக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய நிலைமை தோழிக்கு உண்டானது. அவள் செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள்:

அன்னாய், ஒருநாள் நாங்கள் தோழிகளின் கூட்டத்துடன் சென்று கடலாடினோம். பின் கானலில் சிற்றில் இழைத்தும் சிறு சோறு ஆக்கியும் விளையாடினோம். களைப்பு உண்டானது. அக் களைப்புத் தீரச் சிறிது இளைப்பாறி இருந்தோம். அப்பொழுது ஒருவன் எங்களிடம் வந்தான். வந்தவன் எங்களை நோக்கி, ‘மடநல்லீரே! பகல் ஒளி மழுங்கிற்று; நானும் களைத்து விட்டேன்; இந்தச் சிறு இலையில் நீங்கள் குவிக்கும் சோற்றைப் பெரு விருந்தென உண்டு இச் சிறு குடிலில் யானும் தங்கினால் என்ன?’ என்றான். அவனைக் கண்டு அவனுரைத்தவற்றைக் கேட்ட நாங்கள் நிலத்தை நோக்கிக் கொண்டு, மறைவான பக்கத்தில் சென்று நின்று “இழிந்த கொழுமீன் உணவு இவை உமக்கு ஏற்றன வல்ல” என்றோம். இவ்வாறு கூறி விட்டுக் ‘கடலிற் காணப்படும் நாவாய்களைக் காண்பேம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு சிற்றில் சிறுசோறு முதலிய

வற்றைக் காலால் சிதைத்துவிட்டுச் சென்ற ஆயத்தேம் பலருள்ளும் என்னையே பார்த்த பார்வையுடன் 'நன்னுதால் நான் செல்லவா?' என்று என் நெஞ்சம் அழியுமாறு என்னை அவன் வினாவினான். யான் 'செல்க' என்றேன். அவன் தன் தேரின் கொடிஞ்சியைப் பற்றிக்கொண்டு நின்றான். அவன் அவ்வாறு நின்றது என் மகள் பொருட்டே என்று அன்னை அறியினும் அறிவாளாக. அன்றியும் அலர் கூறும் சேரிப் பெண்கள் கேட்பினும் கேட்க. இதனைத் தவிர வேறொன்று மில்லை என்பதை அறியுமாறு வருணனை நோக்கிச் சத்தியஞ் செய்து தருகிறேன்.

அலவன் விடுதூது

தலைவன் குறித்த காலத்தில் வாராது நீட்டித்தான்; தலைவிக்குப் பிரிவு தாங்க முடியவில்லை; காமம் மிக்கது; தன் நிலையைத் தலைவனுக்கு அறிவிக்குமாறு ஒரு நண்டை நோக்கிக் கழிபடர் கிளவிகளை மொழிகிறாள் :

அலவனே! 'நடுச்சாமத்தில் உன்னுடைய துன்பத்தைக் களைந்தவள் இப்பொழுது தன்னுடைய துன்பத்தை நீக்க வல்லவளாயிலள்' என்ற இச் செய்தியைத் தலைவருக்குச் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. இந்தக் கடற்கரைச் சோலை சென்றுரைக்காது; கழியும் கழறாது; புன்னைமரமும் போய்ப் புகலாது; உன்னையன்றி எனக்கு வேறொருவரு மில்லை. ஆகையால் நீயே சென்று தலைவரிடம் இச் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும்.

கடல் சாட்சி

களவில் இன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, தலைவியை வரைந்துகோடற்கு முயற்சி செய்யாத ஒரு தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாவுகிறாள் :

அகநானூறு-நெய்தல்

பரதவர் கடலில் பிடித்துக்கொண்டு வந்த மீன்களைத் தங்கையர் தெருத்தோறும் கொண்டு சென்று விற்கும் துறைவனே! என்னுடைய தோழியின் வருத்தம் நீங்கவும் இவ்வூரில் கூறப்படும் அலர் ஒழியவும் தக்கதாக நீ இவளை வரைந்து அருள்புரியாது பொய்யனாகின்றாய். நீ பொய்த்தாலும், முதன்முதல் நீ தேரூர்த்து வந்து இவளை அடைந்த பொழுது செய்த சத்தியமும் பொய்த்துவிடுமா? கடல் சாட்சியன்றோ? உன் சத்தியத்தை நிறைவேற்றல் உன் கடன் என்று கூறவும் வேண்டுமா?

‘எம் பதிவந்து செல்’

பகற் குறிக்கண் வந்து செல்லும் தலைவனைத் தோழி ‘எம் பதி வந்து செல்,’ ‘இரவை எம் இல்லில் கழித்துச் செல்’, ‘எம் இல்லுறை நல்விருந்தாய் அமைந்து செல்’ என்று பலவாறு வேண்டுகிறாள் :

சேர்ப்பனே!

எமது ஊரோ மிகச் சிறிய ஊர். ஊரென உணரக் கூடாத அவ்வளவு சிறிய ஊர், நீர்க்கும்பந்த ஊர். சிறிய வீடுகளை உடைய ஊர். ஆனாலும், எம் பதியில் ஒருநாள் உறைந்தவர்கள் நல்லின்பத்தை அடைவார்கள். அவ்வின்பப் பெருக்கால் அடுத்த நாட்களில் தங்கள் பதிகளையே மறந்து விடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட எம் பதிக்கு வந்து செல். பகற் பொழுதை எம்முடன் கழித்துவிட்டு இராக்காலம் வரத் தேரில் குதிரைகளைப் பூட்டுகின்றீர். இவ்வாறு செய்யாது எம் பதிக்கு வந்து செல்வீரானால் எங்களால் இயன்ற அளவு உபசரிப்போம். உமக்குச் சம்மதமா? உரைத்தருளும்.

துறைவனே!

அன்னையானவள் தலைவியை இல்லில் செறித்து விட்டாள். அதனால் தலைவி தாங்கரும் துன்பமுற்றிருக்கிறாள். நீரும் ஒரு தொடர்பும் இல்லாதவர்கள் போலப் பிரிந்துபோனால் வேறொரு காரியம் நடந்தாலும் நடக்கும், (இவள் இறந்தாலும் இறந்துவிடுவாள்) என்று நான் அஞ்சுகிறேன். ஆகையால் நீர் இன்று, ஒரு தொடர்பு மில்லாது தூரத்தேயிருந்து வருபவர்போல எம் சிறு குடிக்கு வாரும்; அப்படி வந்தால், இன்று பொழுது பட்டுவிட்டது; வழியும் ஆபத்தானது; சுறாமீனும் சஞ்சரிக்கின்றது; ஆகையால் இரவில் செல்ல வேண்டா, என்று எமர் குறையிரப்பர். நீரும் அவர் குறையை ஏற்றுத் தங்கி எங்களுக்கு நல்விருந்தாக வேண்டும். பெருமானே! இதனை எங்களுக்கு நல்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

புலம்பனே!

பலநாளும் பகலில் ஈண்டு வந்து புன்னை நிழலில் பொழுதைக் கழித்துப் பொழுதுபட நீரும் தேரூர்ந்து செல்கின்றீர், இன்று அவ்வாறு செய்ய விரும்பற்க. 'கழியிலும் குளிர் அதிகமாயிருக்கின்றது, அவர் செல்லும் வழியிலும் பாம்பும் சுறாமீனும் திரியும்; அவரோ பொழுது பட்டபின் செல்லுகின்றார்' என்று எண்ணி எண்ணி இவள் துன்புறாமல் இன்று இங்குத் தங்கினால் என்ன? மீனை விற்றுப்பெற்ற நெல்லின் சோற்றையும் தயிரையும் உமக்கு அளிப்போம். வடநாட்டார்தந்த உரைத்த சந்தனக் குழம்பை நல்குவோம்.

மனைக்கிழமை

தன் தோழியருடன் தலைவி மணற்குன்றில் சிற்றில் இழைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளைத்

தலைவன் கண்டான். தலைவன் தலைவியுடன் உரையாட விரும்புவதைப் பாகன் உணர்ந்தான். தலைவனுடைய தேரைத் தலைவியினருகே மெல்ல இயக்கினான்- தலைவன் தலைவியைக் கிட்டினான். 'வெண்மணலில் உதிர்க்கப்பட்ட பொன்போன்ற புன்னை மலரின் தாதை எடுத்து உன் மனையை அழகுபடுத்துகின்ற மாதராய்! இந்த மனைக் கிழமையை¹ என்னோடு சேர்த்தால் யாதேனும் தீது விளையுமோ?' என்று உசாவினான். அவளோ நாணத்தால் கண்களை ஓடுக்கிக் கொண்டு தலை குனிந்தாள். தலைவனுக்கு அது பெருந் துன்பத்தை விளைத்தது.

‘மணற்குன்றில் மறையட்டுமா?’

தலைமகன் பன்னாள் இரக்க, அவன்மேல் இரக்கங்கொண்டு, அவனுடைய குறையைத் தீர்ப்பதாகத் தோழி அவனுக்குக் கூறிவிட்டாள். தலைமகன் அடுத்தநாள் தேரில் வருகின்றான். அவன் கருத்தை முடிக்குமாறு தலைமகளுக்குத் தோழி குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள்.

அன்புடைத் தோழி! தனது தேரைத் தூரத்தே நிறுத்தி விட்டு வந்து ஊர் யாதென எம்மை வினாவி முதனாளைக் கழித்துச் சென்ற துறைவன் நேற்று வந்தான். வந்து நாவற்பழங்களைத் தானு முண்டு தன் பெடைக்கும் கொண்டு சென்று இட்ட ஓர் அலவனைக் கண்டான். அதனை எனக்குக் காட்டி 'இந்த அலவன் நல்ல விதியுடையது' என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றான். இன்று அதோ அவனுடைய தேர் தோன்றுகிறது. நாம் எதிர்சென்று வரவேற்கா விட்டால் அவன் மடலேறத் துணிவான் போலிருக்கிறது. அவன் நாணம் மிகவுடையவன். தான் துணிவதையும் சொல்ல மாட்டான். ஆகையால் நாம் அவனை எதிர் கொள்ள வேண்டும். எதிர்கொள்வோமா?

அல்லது நான் இம் மணற் குன்றில் மறையட்டுமா? நீயே சொல்.

இனி, இந் நெய்தற் செய்யுள்களால் அறியப்படும் நெய்தல் நிலச் செய்திகள், மரங்கள், பறவைகள், மாலைக் காட்சிகள், ஊர்கள், துறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், தெய்வங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றியும் சில கூறுகின்றேன்.

நெய்தல் நில மக்கள்

நெய்தனிலத்துள்ள ஊர்கள் சிறுநல்லூரெனவும், பாக்கமெனவும், பட்டினமெனவும் கூறப்படும். நெய்தனிலத்தலைவன் சேர்ப்பன், புலம்பன், துறைவன் என அழைக்கப்படுவான். நெய்தனில மக்கள் பொதுவாக நுளையர், நுளைச்சியர், பரதர், பரத்தியர் எனப் பெயர் பெறுவர். பரதவர் திமிலில் சென்று பலவகை மீன்களையும் வலையால் பிடிப்பர். வலையை யிறுக்கிக் கட்டப் பெருங் கயிறுகளை உபயோகிப்பர். வலையைக் கட்டும் கோலும் அவர்களிடமுண்டு. இராக்காலங்களில் சூழ் படகில் கொண்டு சென்று மீன் வேட்டமாடுவர். பெருங் காற்றடிக்கும் நேரங்களிலும் அவர்கள் கடலிடை அகப்படுவ துண்டு. அவர்களுடைய வலையை அடிக்கடி சுறாமீன் கிழிப்ப துண்டு. அவர்களைக் கூட அக் கோட்டுமீன் கிழிக்கும். சுறாமீனை எறியுளியால் கொல்லுவார்கள். எறியுளிபட்ட சில சுறாமீன்கள் சிறிதுநேரம் துடிதுடித்துக்கொண்டு கடலைக் கலக்கும். அவற்றினின்று பாயும் இரத்தம் கடல்நீரின் நிறத்தையும் மாற்றி வடுமாம். சுறாமீன் கடற்கரையில் திரியும் கோவேறு கழுதை முதலியவற்றிலும் பாய்ந்து அவற்றையுங் காயப் படுத்தும். அயிலை, இறால் முதலிய

பலவகை மீன்களைப் பரதவர் பிடிப்பார்கள். மீன்வேட்டை நன்றாய் வாய்த்தால் தம் வலையைப் பாராட்டி அயிலை மீனை யாவருக்கும் வரையாது வழங்கி வாழ்வார். மீன் வேட்டை முடிந்து வந்தவுடன் தாம் கொண்டு வந்த மீன்களில் பலவற்றை இரப்போருக்கு அவர்தம் பிச்சைப் பாத்திரம் நிறையக் கொடுக்கும் வண்மையுமுடையார். இரவலர்க் கீந்த பின் மிகுந்தவற்றைப் பல கூறாக்கி விற்பார். எஞ்சும் மீன்களை வெயிலில் உலர்த்திக் கருவாடாக்குவர். இக் கருவாடு 'மீன்தடி' எனக் கூறப்படும். பரதச் சிறுமியர் கருவாடுகளைப் புட்கள் தூக்கிக் செல்லா வண்ணம், அவை உலருமிடங்களிலிருந்து காவல் புரிவர். பரதவர் பிடித்துவரும் மீன்களைத் தங்கையர் தெருத் தொறும் கொண்டு சென்று விற்பதும் வழக்கம்.

உப்பையும் மீனையும் வற்று நெல் முதலியன பெறுவர். உப்பின் விலையும் நெல்லின் விலையும் சமமாக இருக்கும். "நெல்லும் உப்பும் நேரே யூரீர் கொள்ளீரோ" என்று உப்பு விற்கும் மகளிர் கூறுவர். கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவர் மீன் கொண்டு வருவதற்கு முன், பரத்தியர் உப்பை வற்று நெல்லைப் பெற்றுச் சோற்றை ஆக்கிப் புளியிட்டு அட்ட அயிலை மீன் கறியுடனும், மீன் தடியுடனும், கடலில் வேட்டமாடிக் களைத்துவரும் பரதவருக்கு ஊட்டுவார்கள். மீனை வற்றுத் தயிரும் வாங்குவார்.

பரதவர் பெருங்காற்றடிக்குங் காலங்களில் வேட்ட மாடச் செல்லாது முற்றத்துள்ள தாமையின் கீழ்த் தூங்குவார். கடற்கரையிலுள்ள மணற் குன்றுகளிலும் நித்திரை செய்வார்கள். பரதவர்களுடைய வீடுகள் மிகச்

சிறியவை; குறுகிய இறையையுடையவை; புல், வைக்கோல் முதலியவற்றால் வேயப்பட்டவை. “காயல் வேய்ந்த தேயா நல்லில்” என்று ஒரு புலவர் பாடியுள்ளார். சேரித் தெருக்களில் மணல் நிறைந்திருக்கும்.

பரதவர் சந்தனத்தை நன்கு பூசுவர்; நீலமலரையும் ஞாழற்பூவையுஞ் சேர்த்து மிலைவர்; விழவணி மகளிர் நெய்தல் தழையை அணிவர். வருணனை நோக்கிச் சூளுரைக்கும் வழக்கம் பரதவரிடை உண்டு. பரத்தியர் தாமறிந்த அலரை அயலாருக்குப் பரப்புவதுண்டு. இவர்கள் இதனால் “வெவ்வாய்ப் பெண்டிர்,” “கொடிதறி பெண்டிர்” என்று கூறப்படுகின்றனர்.

உமணர் என்பார் உப்புவிற்றலைத் தொழிலாக வுடையார். உழவர் கழனியில் உழுது விளைக்கும் நெல் போலாகாது உப்புத் தானாகவே விளையும். “சிறுகுடிப் பரதவர் செறுவினுழாது செய்த வெண்கலுப்பு” என்றார் ஒரு புலவர். உப்பை ஏற்றிய பல வண்டிகள் ஒழுங்காகச் செல்லுங் காட்சி மாட்சியுடன் வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உப்பேற்றிய வண்டிகளை இழுக்கும் பகடுகளை அடித்துச் செலுத்தக் கோல்களை உமணர்கள் உபயோகிப்பர். இக் கோல்கள் அவர்கள் கையினின்றும் ஒரு காலமும் பிரியா. இதனால் உமணர்கள் ‘கோலுமணர்கள்’ எனச் சிறப்பிக்கப்படுவர்.

இளமகளிரும் மைந்தரும்

பரதவருடைய இளமகளிர் பல விளையாட்டுகளை அயர்வர். பரத்தியர் தம் மகளிருடைய செறி தொடிகளைத் திருத்தியும் பாறும் மயிரை நீவியும் பூச்சூடியும் அவர்களை அலங்கரித்துத் தோழியரோடு ஆடவிடுவர். இவ்வாறு விடப்

பட்டவர்கள் புன்னை நிழலிலிருந்து விளையாடுவர்; நண்டின் புற்றைக் கிண்டுவர்; ஞாழல் மரத்தின் உயர்ந்த கொம்பிலும் தாழையிலும் கட்டிய ஊசலில் ஆடுவர்; திரை கடலிலும் ஆடுவர்; கானற் சோலைகளில் உலாவுவர்; கழிகளிலுள்ள பூக்களைப் பறிப்பர்; கடற்கரையில் சிற்றில் அமைத்து விளையாடுவர்; உப்புக் குவியலில் ஏறிக் கடலிலுள்ள திமில்களை எண்ணுவர்.

மீனை யுலர்த்துமிடத் திருந்து அவற்றைக் கவர வரும் புட்களை ஒப்புவர்; மீனையும் உப்பையும் சேரிதோறும் கொடு சென்று விற்பதும் உண்டு. “நெல்லும் உப்பும் நேரே யூரீர் கொள்ளீரோ” என்று இவர்கள் கூறும் கூற்றைக் கேட்டு வீட்டு நாய்கள் குரைத்து வெருட்ட வெருளுவர்.

இளமைந்தரைப் பற்றிய செய்திகள் அதிகம் காணப்படவில்லை. இவர்கள் வலைகளை விரித்துக் கொக்குகளைப் பிடிக்குமொரு செய்தியை மாத்திரம் புலவரொருவர் கூறியுள்ளார்.

மரங்கள் முதலியன

நெய்தனிலத்தில் பல கானற் சோலைகள் உண்டு; புன்னை, தாழை, ஞாழல், நெய்தல், நாவல், செருந்தி, அடம்பு, பனை முதலிய பல மரங்கள் நெய்தல் நிலத்துக்குரியன. இவற்றுள் புன்னை சிறப்பாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. புன்னை கடலருகிலேயே வளரும். புன்னையரும்பு நட்சத்திரம் போன்றது. புன்னையின் கொம்புகளில் பறவைகள் தங்கி வாழும். தாழையிலும் பெண்ணையிலும் பறவைக் கூடுகள் காணப்படும். அடம்பின் இலை மானின் குளம்பை ஒத்தது. அடப்பங் கொடிகளை அவற்றின்மேல்

உருளும் தேர்ச்சக்கரங்கள் அறுத்துவிடும். தாழை மரங்களினடியில் நண்டுகளின் வளையுண்டு.

பறவைகள்

நாரை, அன்றில், அன்னம், கொக்கு, கடற்காகம் முதலிய பறவைகள் பாடல்களுள் பயின்றுள்ளன. கழியிலும், கடலிலுமுள்ள மீனைக் கொக்கு, நாரை முதலியன உண்ணும். “மீனார் குருகினம்” எனும் அருந்தொடர் பல புலவர்கள் வாயிலிருந்து வந்திருக்கிறது. பரதவர்கள் உலர்த்தும் மீன்களைப் பறவைகள் கவர்ந்துண்ணும். நாரை அன்றில் முதலியன பனையில் தூங்கும். நெல்லரிபவர் கொட்டும் பறையைக் கேட்டு நாரை பயந்தோடும். காக்கை முதலியன முள்ளுடைக் குரம்பையில் வாழும். அன்னங்கள் நெடுங்கழிகளை உழக்கி, எக்கரில் சிறகுலர்த்தும். கொக்குகள் மிக உயரப் பறக்கும்; வானந் தீண்டி மீனருந்தும். பேய் உலாவும் நடுச்சாமத்தில் ஆந்தை அலறும்.

அலவனும் கொக்கும் ஆமையும்

இம் மூன்றனையும் பற்றி ஒவ்வொரு சிறந்த செய்தி கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஓர் ஆண் நண்டு காற்றால் உதிர்க்கப்பட்ட நாவற் பழங்களைத் தானுமுண்டு, தாழையடியிலுள்ள புற்றிலிருந்த பெண் நண்டுக்கும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தது. பரதச் சிறுவர் விரித்த வலையிற் பட்ட ஆண் கொக்கின், பைங்கால் பேடை தன் கணவனுக்கு நேர்த்ததை நினைந்து, மாலைக்காலத்தில் உணவும் கொள்ளாது, தன் பார்ப்பைத் தழுவிக்கொண்டு பெண்ணையிலிருந்து ஓலித்தது. சூல் நிறைந்த பெண் ஆமையானது மணற் குன்றில், அடப்பங் கொடிகளைச் சிதையவாங்கி மறைத்துப்

புதைத்த முட்டையிலிருந்து குஞ்சு பொரிக்கும்வரை அதன் கணவன் அம் முட்டையைக் காக்கும்.

மாலைக் காட்சிகளும் நிகழ்ச்சிகளும்

இச் சென்னையம் பதியிலுள்ள கடற்கரைக் காட்சியையும் நிகழ்ச்சியையும் உங்களிற் பலர் கண்டு களித்திருப்பீர்கள். இக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்தற்குரிய நேரம் மாலைக்காலம் என்று உங்களுக்கு நான் கூறவேண்டிய தில்லை. நம்முடைய புலவர்கள் பன்னூறாண்டுகளுக்குமுன் தாங்கள் மாலைப் பொழுதில் கண்ட கடற்கரைக் காட்சிகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் தங்கள் செய்யுள்களில் அமைத்து நமக்கு நல் விருந்தாக அளித்தனர். இவற்றுள் இரு புலவர்கள் கூறியிருப்பவற்றை மாத்திரம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

I

மாலைக்காலமாயிற்று; கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள கழியில் பூக்கள் கூம்பின. நீலநிறக்கடல் மிக்க ஒலியுடன் ஒலித்தது. மீனையுண்கிற பறவைகளின் தொகுதி புன்னை மரத்திலுள்ள கூட்டைச் சேர்ந்தது. வண்டுகள் நீர்ப்பூவை விட்டுக் கோட்டுப் பூவைச் சேர்வோமா என்று தயங்கிக் கொண்டு ஆர்த்தன. தத்தம் இருப்பிடங்களை விட்டுப் பிரிந்திருந்தன வெல்லாம் தத்தம் பதிகளுக்குச் சென்றன. தாழை ஒடுங்கி அசைய, குளிர்ந்த கொண்டற்காற்று வீசிற்று.

II

செக்கர்ப்பொழுது தோன்றியது. சூரிய மண்டிலம் ஒளி மழுங்கிற்று. மலை செந்நிறங்கொண்டு விளங்கிற்று. வண்டுகள் மலர்களிலே பாய்ந்து அவற்றை ஊதின. கானற் சோலையிலுள்ள புள்ளினங்கள் ஒலித்தன. வள்ளங்கள் தொழில் மறந்து கிடந்தன; கரையில் விளையாடிய நண்டு வளையிற் போயிற்று. அன்றில் துணையுடன் மணற்குன்றில்

நின்ற பனையின் அகமடலுள் உறைந்தது. கழியிலுள்ள பூக்கள் தங்கள் முகங்களை மறைத்தன. மனையிலுள்ள புன்னையின் அரும்புகள் பொன்னிறம் அடைந்தன.

பழக்க வழக்கங்கள்

இளமகளிர் உப்புக் குவியலில் ஏறிக் கடலிலுள்ள தீமீல்களை எண்ணல்.

உப்புவிற்று நெல் பெறுதல்.

வருணனை நோக்கிச் சூளுரைத்தல்.

வலைப்பயம் பாராட்டி அயிரை மீனை யாவருக்கும் வழங்கல்.

இரந்தோர்க்குக் கலம் நிறைய ஈதல்.

உப்புவிற்கும் மகளிர் நாய் குரைக்க வெருளுதல்.

சோற்றுடன் மீன் கருவாட்டையும் அயிலைப் புளிக் கறியையும் சேர்த்து உண்ணல்.

நெல்லரிவோர் பறை கொட்டல்.

பரதவர் சூழ்கொண்டு சென்று மீன் பிடித்தல்.

பரதவர் தங்களுடைய மக்களை இராக்காலங்களில் கூட்டிச் சென்று மீன் பிடிக்கப் பழக்குதல்.

பரத்தியர் வருணனை வணங்குதல்.

ஊர்கள் முதலியன

செல்லூர் : இதைப்பற்றிய செய்திகள் இரு செய்யுள்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இது சோழநாட்டின் கீழ்க்கரையிலுள்ளது. இதற்குக் கிழக்கே பெருங்கடலுண்டென்பது புலப்படுகிறது. இவ்வூர், தெய்வங்களெல்லாம் பலி

பெறுதற் கிடமாயிருந்தது. வேள்வித் தீ எப்பொழுதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். பரசுராமரும் தமது பெரு வேள்வியை இங்கே செய்தார். நெய்தல் செய்யுள்களுள் இரு நூற்றைம்பதாம் செய்யுளைப் பாடிய பெரும் பூதங்கொற்றனார் இவ்வூரவர். கோசிகள் கண்ணனார் எனும் புலவரும் இவ்வூரவரே.

ஊனூர், கழுமலம், புறந்தை, சாய்க்கானம் முதலிய பல இடங்களைப் பற்றியும் சில குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

குடந்தை வைத்த நிதி

கும்பகோணத்திற்குக் குடந்தை என்றும் பெயர். சோழர் இக் குடந்தையில், தாம் பல நாட்டிலிருந்தும் பெற்ற திறைப் பொருள்களைச் சேர்த்து வைத்தனர். சோழருடைய திறைச்சேரியினால் இது சிறந்து விளங்கிற்று. இத்திறைச்சேரி கடுங்காவலுடையது என்பது, “வென்வேற்கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த நாடு தருநிதியிலும் செறிய அருங்கடிப் படுக்குவன்” என்பதால் அறியப்படுகிறது.

துறைகள்

தொண்டி : இத்துறை, புலவர் பாடும் புகழ் உடைய தாய் விளங்கியது: சேரருடைய துறைகளுள் சிறந்தது.

தனுக்கோடி : இது பாண்டியர்க்குரிய பழைய துறை. ஈண்டுள்ள ஆலைப்பற்றிய செய்தியை ‘இராமன் அவித்த ஆல்’ என்பதுபற்றிக் கூறும்பொழுது கூறுவேன்.

சொற்கை : இது பாண்டியருடைய சிறப்புடைய துறை. பரதவர் கடலில் மூழ்கி வலம்புரிச் சங்குகளை

எடுப்பர். வலம்புரி முத்துக்குக் கொற்கையம்பதி பேர் போனது.

பருதியஞ் செல்வன்

சூரியன் பகலைக் கழித்துப் பையப்பையச் சென்று அத்தமன கிரியை அடைவான். அத்தமனகிரி, 'குடகிரி' 'குடவயின் மாமலை' எனக் கூறப்படுகிறது. சூரியன் ஊருந் தேருக்கு ஒரு சக்கரமுண்டு என்பது, "ஒரு காலூர்திப் பருதியஞ் செல்வன் குடவயின் மாமலை மறைய" எனும் அடிகளால் தெரிகிறது.

பரசுராமர்

இவருடைய தந்தையாகிய சமதக்கினி முனிவரைக் கார்த்தவீரியார்ச்சனன், கொன்றமையால், அவன் வழிவந்த இருபத்தொரு தலைமுறை மன்னர்களை, இவர் கொன்றார்; இதனால் 'மன்மருங் கருத்த மழுவாள் நெடியோன்' என்று கூறப்படுகிறார். இவர் செல்லூரில் ஒரு பெரு வேள்வி செய்தார். அவ் வேள்விக் கயிறு கட்டப்பட்ட அரிய காவலுடைய தூணை ஒருவரும் காண முடியாதாம்.

'இராமன் அவித்த ஆல்'

இராமர் இலங்கைக்குப் போவதற்கு வானர வீரர்களுடன் வந்து, தனுக்கோடியில் ஓர் ஆலமரத்தின் கீழிருந்து, இலங்கையோ டொட்டிய சில விடயங்களை அவ் வானர வீரர்களுடன் ஆலோசிக்கும் பொழுது, அந்த ஆலமரத்திருந்த பறவைகள் ஒலிக்க, அவ்வொலியை அவித்தனர் எனும் செய்தி பின்வரும் அடிகளால் அறியக் கிடக்கிறது.

“வென்வேற் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கு இரும் பௌவம் இரங்கு முன்றுறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல்”.

பெரியன்—

இவன் சோழ நாட்டிலுள்ள புறந்தையில் வசித்தவன். புறந்தை பொறையாறு எனவுங் கூறப்படும். இவனைப் புலவர்கள் பாடிப் பல பரிசில்கள் பெறுவர்.

“பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
பரியுடை நற்றேர்ப் பெரியன்”

எனப் புகழ்ப் பெற்றவன்.

கோசர்—

இவர்கள் சிறந்த வீரர்கள். “இரும்பிடம் படுத்த
வடுவுடை முகத்தர்” எனப் புகழப்பட்டுளர். பெருஞ்
செல்வமும் படைத்தவர்கள். இவர்கள் வாழும் ஊரின்
கடைத்தெரு மிக்க ஆரவாரமுடையது. அகநானூற்றிலுள்ள
தொண்ணூறாம் செய்யுளைக்கொண்டு, இவர்கள்
செல்லூரிலும் வாழ்ந்தவரெனச் சிலர் கூறியுளர். இக்
கூற்றுப் பிழையுடைய தென்பதை அச் செய்யுளைக்
கற்போர் நன்கறிவர்.

தெய்வங்கள்

முருகக் கடவுளையும் சிவபெருமானையும் பற்றி
ஓவ்வொரு செய்யுள் காணப்படுகிறது. செவ்வானத்தைத்
தீண்டி மீனருந்தும் பைங்காற் கொக்கை, நக்கீரனார் நெடு
வேள் மார்பின் ஆரத்துக்கு ஒப்பிட்டார்.

உரை வண்ணம்

மதுரைக் கண்ணத்தனார் எனும் புலவர் செவ்வானமும் நீலக்கடலும் சேர்ந்த காட்சியை உமையொடு சேர்ந்திலங்கும் சிவபெருமானுக்கு ஒப்பிட்டுரைத்தார். சிவபெருமானுக்குச் செம்மேனியும் உமாதேவியாருக்கு நீலமேனியுமுண்டன்றோ?

“நீலமேனி வாலிழை பாகத் தொருவன்”

எனவும், “செவ்வான் அன்ன மேனி”

எனவும் வரும் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கூற்றுக்கள் ஈண்டு உளங் கொளற் குரியன.

திணைமாலை நூற்றைம்பதிலுள்ள,

“மாயவனுந் தம் முனும் போலே மறிகடலும்
கானலும்சேர் வெண்மணலும் காணாயோ...”

எனும் நெய்தற் செய்யுட் பகுதி ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.

உவமைகள்

தெரியாத பொருள்களை அவற்றோடொத்த தெரிந்த பொருள்களைக் கொண்டு அறிகிறோ மல்லவா? பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சில பொருள்களையுஞ் செய்திகளையும் உவமைகள் மூலம் செவ்விதில் தீட்டிக் காட்டியுள்ளார். பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்களுக்கு உவமைகளே உயிர்நாடிகள்; உவமைகளே புலவர்களின் நுண்மாணுழை புலத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துவன. நாங்கள் இகழும் பொருள்களை அவர்கள் உவமையாக்கிக் கூறி எங்களைத் திகைக்கவும் வியக்கவுஞ் செய்திருக்கிறார்கள். ¹தலையிலிருந்து விழும் மயிரைக்கூட உவமையாக்கிக் கூறி அதன் மூலம் ஒரு பேருண்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலக் காட்டும்

1. “தலையினிழித்த மயிரையைர் மாத்தர்
நிலையினிழித்தக் கூட.”

அகநானூறு-நெய்தல்

பேராற்றல் அவர்களுக்குச் சிறப்பாக வுரியது. கல்பொரு
 சிறு நூரையார், தேய்புரிப் பழங்கயிற்றீனார், காலெறி
 கடிகையார், குப்பைக் கோழியார், செம்புலப் பெயல் ரீரார்,
 மீனேறி தூண்டிலார், விட்ட குதிரையார், வில்லக
 விரலினார் முதலிய புலவர்கள் இப் பெயர்களைத் தாங்கள்
 கூறிய உவமைகளாலேயே பெற்றார்கள். இவ்வாறு புலவர்
 களுக்குப் பேரையும் பெருமையையும் அளித்திருக்கும்
 உவமைகளின் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பை யார்தாம் அள
 விட்டுரைக்கவல்லார்? உரைக்கும் பொழுதெல்லாம்
 இன்பம் பெருக்கும் இவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே கூறு
 கின்றேன்:

புன்னை யரும்பு நட்சத்திரத்தை ஒத்தது.
 நாரை கொம்பைப் போல் பிலிற்றும்.

கடலில் மீன் பிடிப்பவர் இருள் நீக்க வைத்திருக்கும் சுடர்,
 யானையின் முகத்துள்ள சுட்டியில் வைத்த சுடரை
 ஒப்பத் தோன்றும்.

மணல், நிலாவைப் போல் இலங்கும்.

‘பொன்னடர்ந் தன்ன ஒள் இணர்ச் செருந்தி.’

மணல், குன்று போல் தோன்றும்.

மணல் பால் போன்றது.

சேறு புகை போன்றது.

கடற்றீரையின் நூரை மூத்தோர் வெண்டலையை ஒத்தது.

எறியுளியால் எறியப்பட்ட சுறாமீன் இரத்தம் பெருகக்
 கடலில் செல்லுதல் வான வில்லுக்கு ஒப்பாயிருக்கும்.

இன்னும் பல விடயங்களை எடுத்துக்கூற யான் விரும்
 பினும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நேர மிடங்கொடாதாகை

யால் அவற்றை விடுத்து, நாற்பது நெய்தற் செய்யுள்களுள்
 றும் பல்சுவை பயக்கும் சில அடிகளை மாத்திரம் எடுத்துக்
 கூறுகின்றேன்.

பல்சுவைப் பகுதிகள்

“துறைவ!

பெருமை என்பது கெடுமோ? ஒருநாள்,
 மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னைத்
 தண்ணருங் கானல் வந்து, நும்
 வண்ணம் எவனோ? என்றவிரி செலினே.”

“யாமத்து

நின்னுறு விழுமங் களைந்தோள்
 தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ எனவே.”

“இன்னா உறையுட் டாயினும் இன்பம்
 ஒருநாள் உறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாள்
 தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி
 வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப.”

“பொம்மற் படுத்திரை கம்மென உடைதரும்.”

“நடுங்கு அயிர் போழ்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்
 வண்டற் பாவை சிதைய வந்துரீ
 தோள்புதிது உண்ட ஞானறைச்
 சூளும் பொய்யோ கடலறி கரியே.”

“வெருவரு கடுத்திறல் இருபெருந் தெய்வத்து
 உருவுடன் இயைந்த தோற்றம் போல
 அந்தி வானமொடு கடலணி கொளாஅ
 வந்த மாலை.”

“புனல் பாய்ந் தன்ன வாமான் திண்டோர்க்
கணைகழிந் தன்ன நோன்கால் வண்பரி
பால்கண் டன்ன ஊதை வெண்மணல்
கால்கண் டன்ன வழிபடப் போகி.”

“உதுக்காண் தோன்றும் தேரே இன்று
நாம் எதிர் கொள்ளாம் ஆயின் தான் அது
துணிசுவன் போலா நாணுமிக உடையன்.”

“நெல்லு முப்பும் நேரே ஊரீர்
கொள்ளீரோ?”

“கழியுங் கானலும் காண்டொறும் பல புலந்து
வாரார் கொல்லெனப் பருவரும்
தாரார் மார்பி ரீ தணந்த ஞான்தே.”

நிறைவுரை

“நவில்தொறும் நூல் நயம் போல்” என்றார் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர். நன்னயம் மிக்க பன்னூல்கள் தமிழ் மொழியில் உண்டெனினும், வள்ளுவர் கூற்றுக்கு இலக்காக மிளிரும் நூல்களுள் சிறந்தன இவ்வகநானூற்றையுள்ளிட்ட சங்க நூல்களே என்பதை நான் உங்களுக்கு உரைக்க வேண்டியதில்லை. இந் நூல்களைப் பலமுறையும் திருப்பித் திருப்பிப் படிப்பவர்கள் இவற்றின் அழகுகளைக் கண்டு அகமிக மகிழ்வர், தமிழின்பத்தை அனுபவிப்பர்;

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”

என்றுங் கூறுவர். ஆகையால், நீங்களும் சங்க நூல்களைப் படித்துப் பேரின்பத்தை அடைவீர்களாக.

மேற்கணக்கு கீழ்க்கணக்குகளாகிய இந் நூல்களி லிருந்து நாம் சில விடயங்களை அறிகிறோம். ஆனால், இவற்றிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய விடயங் கள் இன்னும் பலவுள. செந்தமிழ்க் கருஆலங்களாக மிளிரும் இவற்றைப் பற்றிப் பிறநாட்டார் நன்கறியவில்லை. இதற்கு நமது முயற்சிக்குறைவே காரணம். தமிழ் நாகரிகம் என்ற ஒன்று உளது; மிகவும் பழைமையானது; பல்லாற்றானும் சிறந்தது; எகிப்திய, கிரேக்க, உரோம, ஆரிய நாகரிகங் களுக்கு எவ்வாற்றானும் குறைந்ததன்று. இந்த உண்மை களை உலகம் நன்கு அறிய வேண்டுமானால், இந்நூல்கள் பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டும். இவற் றுள் ஆழ்ந்துகிடக்கும் புதை பொருளெல்லாம் ஆராயப்படல் வேண்டும். ஆராய்ச்சி முடிவுகளைத் தமிழ் மொழியிலன்றிப் பிற மொழிகளிலும் வெளியிடல் வேண்டும். பாரிசு நகரப் பல்கலைக்கழகத் திராவிட மொழியியற் பேராசிரியராகிய கியூல்சு புளொக்கு என்பார் ஓராண்டுக்கு முன் எழுதியதை ஈண்டுக் குறிப்பிட்டு என்னுரையை முடிக்கவிரும்புகிறேன்.

“பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்களுள், சிறப்பாகச் சங்கச் செய்யுள்கள் பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டும். இவற்றுள் காணவேண்டிய பெருள்கள் இன்னும் பல இருக்கின்றன.”

1.51

மாணவியின் மனவியை

12

கண்டன உரை

12.1

அறியாமையின் விளைவு*

யான் இங்கு உரை நிகழ்த்த எடுத்துக் கொண்ட “வள்ளுவன் சொல்லே வேதம்” எனும் பொருளைப் பற்றிப் பேசுதற்கு முன்னர் வள்ளுவர் பெருமானுடைய மதிப்பைக் குறைக்கும் ஓளவையார் படத்தைப் பற்றியும் சில கூற வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் படத்தின் குறைகளைக் குறித்துப் பல அன்பர்கள் ‘ஆவேசத்தோடு’ எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். “உங்கள் கருத்தென்ன? வள்ளுவரை இழிவுபடுத்தும் இந்தப் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தமிழ்மறைக் கழகத் தலைவராகிய தாங்கள் ஏன் பேசாதிருக்கிறீர்கள்?” என்றுங் கேட்கிறார்கள். இன்று என்னுடைய கருத்துக்களை இங்கு வெளியிடுகிறேன்.

ஓளவையார் படம் தமிழ்ப் பாடல்களின் சிறப்பையும், தமிழ் நாட்டின் கலைப்பெருக்கத்தையும், இயற்கை வளத்தையும் நன்கு காட்டுகிறது. எனினும், அதிலே பல

* வதுளைச் சைவபரிபாலன சங்கத்தில் 21. 11. 1953இல் நிகழ்த்திய உரையின் முற்பகுதி

குறைகள் காணப்படுகின்றன. ஒருகுடம் நிறையவுள்ள பாலினுள் இடப்பட்ட நஞ்சுத் துளிகள்போலச் சில செய்திகள் காட்சியளிக்கின்றன. அதனை உருவாக்கியவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களின் பெருமையினையும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும், தமிழ்நாட்டு வரலாற்றையும் நன்கு அறிந்து தம் கடமைகளைச் செய்யவில்லை என்பதை அப்படத்திலுள்ள பல நிகழ்ச்சிகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

வள்ளுவர் ஓர் ஏழை போலவும், சங்கப் புலவர்கள் அறிவிலார் கூட்டம் போலவும் அப்படத்திற் காட்சியளிக்கின்றார்கள். ஔவையார் பாடிய ஒரு பாட்டின் முதலிரு அடிகளை ஒரு குட்டிப்புலவர் பாடியதாகவும் இப்படம் அறிவிக்கிறது.

வள்ளுவர் தம் நூலினை அரங்கேற்றியது பற்றி இப்படம் கூறும் கதை எந்த நூலில் உள்ளது? எந்த நாட்டில் வழங்கி வருகிறது? தமது நூலைச் சங்கத்துக்குக் கொண்டு சென்று அரங்கேற்ற முடியாத அவ்வளவு கோழையா வள்ளுவர்? ஔவையார் எழுவென எழுந்து, நட என நடந்து, சொல் எனச் சொல்கிறவர் என வள்ளுவரைக் காட்டவேண்டிய காரணம் யாது?

சங்கப் புலவர்களைப் “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள்” எனவும், “மூவர்கட் கரியான் நிற்ப முத்தமிழ்ச் சங்கத்து வீற்றிருந்த தெய்வப் பாவலர்” எனவும், “சங்கச்சான்றோர்” எனவும் அறிஞர் போற்றுவர். இத்தகைய பெரும் புலவர்களைத் தமிழறிவும் பண்பாடும் இல்லாதவர்களாகத் தீட்டிக் காட்டிய

மடமைக்கு என்ன சமாதானம் கூறமுடியும்? இக்காலத்திலே தமிழ்ப் பேரறிஞர் எனத் தம்பட்டமடிக்கும் சிலருக்குக் குறள் வெண்பாவைப் பற்றிய அறிவு சிறிதும் இல்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் குறள் வெண்பாவைப் பற்றி அறியாதவர்கள் சங்ககாலத்திற் புலவர்களாக இருந்திருப்பார்களா? 'அரிகண்டம்', 'யமகண்டம்' என்பன புலமைக் காய்ச்சலும், போலிப் புலமையும் உண்டான இடைக்காலத்தில் படைக்கப்பட்டனவன்றோ! சங்கப் புலவர்களின் நாவில்,

**“ஐயா வள்ளுவரே உமக்கு அந்தாதி தெரியுமா?
உமக்கு இலக்கணம் தெரியுமா?
உமக்கு எமகண்டம் தெரியுமா?
உமக்கு விருத்தம் வருமா?”**

என்று இன்னோரன்ன வினாக்களைத் திணித்ததால் இப்படத்தின் மதிப்பும் புனிதமும் சிதைக்கப்பட்டன.

**“நன்றி ஒருவற்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி
என்று தருங்கொல் எனல்வேண்டா—நின்று
தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான்தருதலால்”**

எனுஞ் செய்யுள் முழுவதையும், இச் செய்யுள் பாடப்பட்ட காலம் முதல் இன்றுவரை, ஔவையார் பாடியதாகவே யாவரும் எழுதியும் படித்தும் போற்றியும் வருகிறார்கள். மரபு வழிவந்த இந்த உண்மைக்கு மாறாகப் படத்தை உருவாக்கியவர்கள் அதன் முதலிரண்டடியையும் ஊர்பேர் தெரியாத வேறொரு புலவர் பாடினார் என்று காட்டிப் பெற்ற பயன்யாது? இந்த உண்மையைத் திரித்துக் காட்டுவதால் மக்கள் உள்ளத்திலே புத்துணர்ச்சியும் பேரார்வமும்

தோன்றுமா? பாடசாலைச் சிறாரிடத்துங் கூட இது மயக்கத்தை உண்டாக்கிவிட்டதே!

சங்ககால ஓளவையாரையும் இடைக்கால ஓளவையாரையும் ஒன்றாக இணைத்துக் காட்ட முற்பட்டதால் உண்டான பிழைகளும் கோளாறுகளும் பலவாகும். சுருங்கக் கூறின், தமிழ் மூதாட்டியாம் ஓளவையாருடைய சரித்திரம் ஐதிரைப்படமாக்கப்படவில்லை; ஓளவையாரைப் பற்றிய பழங்கதைகளும், புதுக்கதைகளும், கற்பனைக்கதைகளும், புராணக்கதைகளும் கலந்து காட்சியளிக்கின்றன. படத்தில் அறியாமையின் விளைவை நன்கு காண முடிகின்றது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கண்ணகி என்றொரு படம் வெளியாகியது. அதிலே சிலப்பதிகாரம் கூறும் கண்ணகியைக் காணமுடியவில்லை. இப்பொழுது ஓளவையாரைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்ய ஏழாண்டுகள் அரும்பாடுபட்டுப் பெரும் பொருட் செலவில் உருவாக்கப்பட்ட படம் பல பிழைகளுடன் தமிழ்ப் புலவர்களின் மதிப்பைக் குறைக்கும் வகையில் காட்சியளிப்பது வருந்தத் தக்கதே. இலகுவில் நீக்கத்தக்க இக் குறைகள் பல இப்படத்தில் இடம்பெற்றிருப்பதை எடுத்துக் காட்டினால் இனிமேல் உருவாகும் படங்களாயினும் சிறப்பாக அமைதற்கு வாய்ப்பு உண்டாகுமன்றோ?

வாழ்விலே மாத்திரமன்றிப் படங்களிலும் இவ்வாறு பல பிழைகளும் முரண்பாடுகளும் உண்டாவதற்குக் காரணம் நம்மக்கள் ஆராய்ச்சியும் உணர்ச்சியும் இன்றி எல்லாவற்றையும் நம்பி வந்தமையே ஆகும். “இவை எல்லாம் தேவ வாக்குகள்; கடவுளின் கட்டளைகள்;

உரை வண்ணம்

முனிவர்களின் முடிபுகள்; இவற்றை நம்புங்கள்; ஆராயாதீர்கள்; ஆராய்ந்தால்-ஆட்சேபித்தால் நரகத்திலே புகுவீர்கள்!" என்று பன்னிப்பன்னி உரைக்கும் நூல்களுக்கும் நம்நாட்டில் குறைவுண்டா? இன்றும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் சாதிநெறியே சமயநெறி என்று கூறும் அறிவிலாரும், இதற்கும் சான்றாகக் கடவுள் வாக்குகள் உண்டு என்று பிதற்றும் சில பேதையரும் நம் நாட்டில் இருக்கிறார்கள் அன்றோ! இந்த மயக்க நிலைகள்-ஏமாற்றும் வித்தைகள்-அறிவுக் கொலைகள் நீங்க வேண்டுமெனின், மக்கள் யாவரும் வள்ளுவன் சொல்லே வேதமெனக் கொண்டு போற்றல் வேண்டும்; உண்மையை உணரவேண்டும்; திருக்குறள் வகுக்கும் நெறியில் ஒழுக வேண்டும்.

சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்

13

திருநாயவுரை

சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்

சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம்

சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம் - மயிலாறு
சங்கரநாதர் சிவசுந்தரி சம்பந்தம் - மயிலாறு

கல்கியின் சிறுகதைகள்*

மனித இனவளர்ச்சியிலே கதைகள் நிலைத்த முதன்மையான இடம் பெற்றுள். ஒவ்வோரின மக்களும் பண்டைகாலந் தொடக்கம் கதை சொல்லுதலை ஒரு கலையாக வளர்த்து வந்துளர். எழுத்துருவத்தை அடையாத மொழிகளைப் பேசும் தொல்குடி மக்களிடையும் கதைகள் காணப்படுகின்றன. கதைகளே பிற இலக்கிய வகைகளின் பிறப்பிடமெனினும் மிகையாகாது. எந்தப் பருவத்தினரையும், எத்தகைய அறிவு உடையவர்களையும் கதைகள் ஈர்த்தீர்த்து இன்புறுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை.

பலவகைக் கதைகள்

காலத்துக்குக் காலம் இக்கதைகள் பலவகையான பெயர்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. சில காலத்திலே சில வகைக் கதைகள் ஈடிணையற்ற சிறப்பை யடைந்துள். கட்டுக்கதைகள், வீரக்கதைகள், காதற் கதைகள், புராணக் கதைகள், பழங்கதைகள், விடுகதைகள், விநோதக்கதைகள், சரித்திரக்கதைகள், புதுக்கதைகள், நெடுங்கதைகள்,

*மலேசியப் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய 'எழுத்தாளர் கல்கி, எனும் திறனாய்வு அரங்கில் 1964இல் நிகழ்த்திய உரை.

கல்கியின் சிறுகதைகள்

தொடர்கதைகள், குறுங்கதைகள், உருவகக் கதைகள், சிறுகதைகள் முதலியனவாகக் கதைகள் பற்பல வகையின.

இக்காலத்திலே, வளர்ச்சி அடைந்து பெருகும் இலக்கிய வகைகளிற் சிறுகதை தலையிடம் பெற்றுள்ளது. இதற்குப் பல காரணங்களுள். இப்பொழுது மக்களின் வாழ்வு விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தின் பயனாக விரைவினாற் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. நீண்ட காவியத்தையோ தொடர்கதையினையோ ஆற அமரப் படிக்கத் தக்க மனப்பாங்கு மக்களிடையே குறைவாகக் காணப்படுகிறது. சில நிமிட நேரத்திற் படிக்கத் தக்க சிறுகதைகளையே அவர்கள் விரும்புகின்றனர். மக்களின் இம்மனப்பாங்கினை உணர்ந்த பத்திரிகையாளரும் சிறுகதைகள் பலவற்றைத் தம் பத்திரிகைகளில் வெளியிடுகின்றனர்.

சிறுகதையின் சுருக்கம்

திங்கள், வார ஏடுகளும் ஆண்டு மலர்களும் மட்டுமன்றி நாளேடுகளுஞ் சிறுகதைகளை வெளியிடத் தொடங்கியுள். நாளேடுகளிற் சிறுகதைகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் இடஞ் சிறீதாயிருப்பதால் சிறுகதையின் அளவும் சுருங்கியுள்ளது. நாளேடுகளிலும், பல்லாயிரக் கணக்கில் விலைப்படும் கிழமை ஏடுகளிலும் தம் கதைகளை வெளியிட்டாற்பலர் படிக்க முடியும் என்று எண்ணுவதால், சிறுகதை ஆசிரியர்களும் பத்திரிகையாளருடைய விருப்பப்படி சிறுகதைகளைச் சுருக்கி எழுதுகிறார்கள். இதனாலே, படிக்கிறவர்களும் விரைவிலே படித்து முடித்துவிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள்.

இங்கு நாம் ஒருண்மையை உளங்கொளல் வேண்டும். சிறுகதையின் அளவை இன்று வாசகர்களின் பெயரால்

உரை வண்ணம்

பத்திரிகையாளர்களே கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். பத்திரிகையாளரின் தயவின்றி எந்தச் சிறுகதை ஆசிரியரும் தம் படைப்புக்களை மக்களுக்கு விரைவில் நல்க முடியாதாகையால், சிறுகதை ஆசிரியர் பத்திரிகையாளர் எண்ணப் படி தம் படைப்புக்களினைச் சுருங்கிய அளவிலேயே படைக்க வேண்டியவர்களாகிறார்கள்.

இவ்வாறு சுருக்குவதாலே சிறுகதை ஆசிரியர்களின் கலைத்திறன் பாதிக்கப்படுதலில்லை எனச் சோமசெற்றுமாம் அவர்கள் கூறுகிறார். உலகம் போற்றும் மாப்பசான் ஒரு சிறுகதையை இருவகையாக எழுதியிருக்கிறார்; செய்தி ஏட்டுக்குச் சில நூறு சொற்களில் வரைந்தார்; ஒரு சஞ்சிகைக்கு அக்கதையையே பல ஆயிரஞ் சொற்களில் எழுதினார்.

கலைப்படைப்பும் சமுதாயத் தேவையும்

கலைஞர்கள் தம் உணர்ச்சியினை எவ்வகையாலும் பாதிக்கப்படாமல் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனப் பலர் கருதினாலும் அவ்வக்காலச் சமுதாயத் தேவைக்கும் நல்லூதியம் பெறும் வாய்ப்புக்கும் ஏற்பவே கலைஞர்களிற் பெரும்பாலோர் தம் படைப்புக்களை ஆக்குவர்.

இடைக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே அரசர்கள், வள்ளல்கள் முதலானோரைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு, பல பிரபந்தங்கள் தோன்றினமைக்கும் இதுவே காரணம். இப்பொழுது சிறுகதைகள் தோன்றுவதற்கும் இதுவே காரணம். பெருஞ்செல்வர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக்கிப் பாடினமையால் அச்செல்வர்கள் புலவர்களுக்குப் பெரும் பொருள் கொடுத்தார்கள். மகாவித்துவான்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, தலபுராணங்கள் பல பாடினார். பலருடைய வேண்டுகோளும் அவர்கள் அவருக்குச் செய்த பல்வகை மதிப்புமே அவரைப் பல தலபுராணங்கள் பாடுமாறு ஊக்கின.

இப்பொழுது சிறுகதைகளுக்கு நாட்டிலே மதிப்பு உண்டாகி யிருக்கிறது; படிப்போர் தொகை பெருகிறது; பத்திரிகையாளர் அவற்றை வரவேற்று வெளியிடுகின்றனர்; பணமும் கொடுக்கின்றனர். எனவே பல எழுத்தாளர்கள் திங்கள் தோறும் நூற்றுக்கணக்கிலே சிறுகதைகளை எழுதுகின்றனர்.

சிறுகதையின் தோற்றம்

சிறுகதைகள் மேனாடுகளில், சென்ற நூற்றாண்டிலேயே சிறந்த வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கின. தமிழ்கூறு நல்லுலகில் இவை இந்நூற்றாண்டிலேயே செம்மையுறத் தொடங்கின. சிறுகதையினைப் புதுவகையான இலக்கியமெனக் கொண்டாலும் இது பழைய கதைகளுடன் தொடர்புடைய தென்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன். தொல்காப்பியத்திலே கதைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்து அகத்திணைப் பாடல்கள் பல, சிறுகதைகளுக்குரிய கருக்களைக் கொண்டுள்ளனபதையும் நாம் மறத்தல் கூடாது. “நகைக் கூட்டம் செய்தான் அக்கள்வன் மகன்” எனும் கவித்தொகைச் செய்யுளிலுள்ள நிகழ்ச்சி, வியப்பினை யூட்டும் முடிவினையுடையதாகச் சிறந்த சிறுகதையின் தனிப்பண்பை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

அகத்திணைப் பாடல்களிலுள்ள உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் முதலியன இக்கால உருவகக் கதைகளுக்கு முன்னோடிகளாக விளங்கத்தக்கன.

சிறுகதை மரபு

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் இப்பொழுது புலனெறி வழக்கை அடைந்துள்ள; இதனாலே சிறுகதை எழுதும் மரபு உருவாகியுள்ளது. மேனாட்டறிஞர்கள் பலர், சிறுகதையின் அமைப்பைத் திறம்பட விளக்கியுள்ளார். சிறுகதையின் நீளம், அதன் முழுமை, அதன் வகை, அதன் தொடக்கம், அதன் முடிவு, அதன் கரு, ஒருமைப்பாடு முதலிய பலவற்றைப்பற்றிப் பலர் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

பல்வகையான சிறுகதைகளையும் வியப்பூட்டும் நிகழ்ச்சியைக் கருவாகக் கொண்டவை எனவும், கதை மாந்தர் ஒருவரின் பண்பைப் புலப்படுத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை எனவும், இரு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். நிகழ்ச்சி, கதைமாந்தருடன் பிரிக்க முடியாத தொடர்புடையது. மாந்தரின் நிகழ்ச்சி, இல்லை. நிகழ்ச்சி இன்றி மாந்தரின் பண்பு புலப்படுதலில்லை. எனவே, எல்லாச் சிறுகதைகளிலும் இவ்விரு பகுதியும் அமைந்திருக்கும், எனினும், கதைகள் சிலவற்றிலே நிகழ்ச்சி முதன்மை பெறும் எனவும், ஏனையவற்றிற் கதைமாந்தரின் பண்பு முதன்மை பெறும் எனவுங் கொள்ளலாம்.

சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியன். எவ்வாறு தன் சிறுகதையை எழுதல் வேண்டும் என்பதைப் புகழ்பெற்ற சிறுகதை மன்னரான எட்கார் அலன் போ என்பவர் திறம்பட விளக்கியுள்ளார். ஒரு தலைசிறந்த விளைவை எடுத்துரைக்கக் கருதும் ஆசிரியன், அதற்கேற்ற நிகழ்ச்சிகளைப்படைத்து, அவ்விளைவை நிலைநாட்டத்தக்க துணை விளைவுகளைப் புகுத்தல் வேண்டும்'' என அவர் கூறியுள்ளார். இதனை மிகச் சிறந்த சிறுகதை உத்தி எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறெழுதப்படும் சிறுகதை முழு

கல்கியின் சிறுகதைகள்

திலும், கருதிய விளைவுக்கு உபகாரப்படாத சொல் ஒன்றேனும் இருத்தல் கூடாது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய ஒருமைப்பாடே சிறுகதையின் உயிர்நிலை எனலாம். உலகப்புக்ம் பெற்ற எட்கார் அலன் போ, மாப்பசான், செக்கோவ் முதலானோருடைய சிறந்த சிறுகதைகளில் இதனை நன்கு காணலாம்.

இவர்களுடைய உத்திகளைப் பெரும்பாலும் தழுவியே தமிழ் எழுத்தாளரும் சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். தொடக்கத்திலே சிறுகதைத் துறைக்கு ஆக்கம் நல்கியவர்கள் வ. வே. ச. ஐயர், புதுமைப் பித்தன், கு. ப. ராசகோபாலன், கல்கி முதலானோராவர். இவர்களுள்ளே கல்கி எழுதிய சிறுகதைகளைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

எழுத்தாளரைப் பாதிப்பவை

ஓராசிரியரின் கலைப்படைப்புக்களின் திறனை ஆய்வதற்கு முன் அவர் வாழ்ந்த காலச் சூழலையும், அக்காலத்தில் மக்களைக் கவர்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளையும், மக்கள் வாழ்வில் உண்டான திருப்பங்களையும், சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களையும் நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளல் இன்றியமையாதது. சூழலாலும், மக்கள் உளத்தைத் தாக்கும் இயக்கங்கள், நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றாலும் எந்த எழுத்தாளனும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதில்லை. இவற்றின் பாதிப்பாலேயே அவன் தன் கொள்கைகள், அனுபவங்கள், உணர்ச்சிகள், கற்பனைகள், குறிக்கோள்கள் முதலியவற்றை உருவாக்கிக் கொள்ளுகின்றான். இவற்றுடன், அவனுடைய தனித்தன்மையும் வாழ்வியலும் அவனுக்கிருந்த வாய்ப்புக்களின் தன்மையும் அவனுடைய படைப்புக்களுக்குச் சிறப்பியல்பை நல்குகின்றன.

கல்கி எழுதிய காலம்

கல்கியின் சிறுகதைகள் யாவும் இவற்றை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. கல்கி வாழ்ந்த காலம், இந்தியாவின் வரலாற்றிலே பெருந்திருப்பங்கள் நிறைந்த காலம். அடிமைத்தளையை அறுத்தெறிந்து விடுதலை பெறுதற்கு மக்கள், காந்தி அடிகளின் தலைமையிற் போரிட்ட காலம். காந்தி அடிகளின் பெருங்கொள்கைகளிலும் சீரிய குறிக்கோளிலும் மக்கள் ஈடுபட்டுத் தம்மைத் தியாகம் செய்த காலம். பிற நாட்டுப் பொருள்களைப் புறக்கணித்தல், தீண்டாமை பாராட்டலை ஒழித்தல், கதராடை அணிதல், மதுவிலக்கு முதலியன நிகழ்ந்த காலம். சமயங்களின் பெயராலும் சாதிகளின் பெயராலும் மக்களிடைத் தோன்றி நிலைத்திருந்த கண்மூடிப் பழக்கவழக்கங்களும் வைதிகப் பிடிப்புகளும் ஒழிக்கப்பட்ட காலம். சுருங்கக்கூறின், விடுதலை உணர்ச்சி, நாட்டுப் பற்று, தாய்மொழி ஆர்வம், சீர்திருத்த ஆவல் முதலியன பொங்கி வழிந்த காலமெனலாம்.

விழிப்பும்த் விடுதலை வேட்கையும் வினையாற்றும் முனைப்பும் நிறைந்த மக்கள், பல துறைகளிலே தம் அறிவையும் வளர்க்க வேண்டியவர்களாயினர். காந்தியடிகள் போன்ற மாபெருந்தலைவர்களின் கருத்துகளையும் செயல்களையும், மாற்றாரின் எதிர்ப்புக்களையும் மக்களுக்கு அறிவித்தற்கு மட்டுமன்றி விளக்குவதற்கும் நாளேடுகள், திங்களேடுகள், சிறப்பிதழ்கள் முதலியன பெரிதும் முயன்றன. மக்களுக்குத் தாய்மொழியில் ஆர்வத்தை ஊட்டிப் பத்திரிகைகளைப் படிக்குமாறு ஊக்கும் பணியினைச் செய்தற்கு, ஆற்றல் வாய்ந்த எழுத்தாளர்கள் பாரத நாட்டுக்குத் தேவைப்பட்டனர். பாரத நாட்டின் பண்பட்ட மொழிகளைப் பேசுவோரிடைப் பல எழுத்தாளர்கள் தோன்றி, இப்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

பணியினை நன்கு செய்து புகழ் பெற்றுள்ளார். இந்தச் சூழலிலே, தமிழ் எழுத்துலகிலே தோன்றி வளர்ந்து புகழ் பெற்றவர்களுள்ளே கல்கி முன்னணியில் விளங்குகிறார்.

கல்கிக்கு இருந்த வாய்ப்புக்கள்

அவருடைய காலத்திலே, தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த நூல்களையும் ஏடுகளையும், மக்களில் பலர் பயன்படுத்தாமல் வாழ்ந்தனர். இதற்குரிய காரணங்கள் பலவாகும். மக்களிடத்து வாசிக்கும் பழக்கம் இல்லாதிருந்தமை, மக்களைக் கவரத் தக்கமுறையில் தமிழ் உரைநடை எழுதப்படாமை, மக்களுக்கு ஆர்வத்தை ஊட்டத்தக்க இலக்கியப் படைப்புகள் தோன்றாமை, மக்களின் தாய்மொழி ஆர்வக்குறைவு, ஆட்சி மொழியான ஆங்கிலத்திற் கொண்ட மோகம், பொதுமக்களிற் பலர் எழுத வாசிக்கப் பயிலாதிருந்தமை எனும் இவை அக்காரணங்களிற் சிறந்தனவாகும். இக்காரணங்களை அறிந்து இவற்றை நீக்கவும், மக்களுக்குத் தமிழ் மொழியிலும் தமிழ்க்கலைகளிலும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கவும், பொதுமக்களுக்கு விளங்கத்தக்க முறையிலே தமிழை எழுதவும், அவர்களை இலகுவில் ஈர்க்கத்தக்க நகைச்சுவையை ஊட்டிக் கட்டுரை, கதை, முதலியவற்றைப் படைக்கவும் கல்கி முனைந்தார். அவரை இத்துறைகளில் ஈடுபடுத்திய சூழல், அவருக்கு வெற்றியையும் ஈட்டிக் கொடுத்தது. கல்கியின் விடாமுயற்சியும் நுண்மாணுழைபுலமும், நாடு, மொழி, சீர்திருத்த இயக்கம் முதலியவற்றிற் கொண்ட பற்றும், மக்களின் உளத்தைத் தொடும் முறையில் இனிமையாகவும் எளிமையாகவும் எழுதும் ஆற்றலும், எழுத்துத்துறையில் அவர் கண்டுபிடித்து ஆண்ட சில உத்திகளும், இயல்பாகவே அவரிடங் குடிக்கொண்டிருந்த நகைச்சுவையும், காந்தியடிகள், இராசாசி, பாரதியார், திரு. வி. க.

உரைவண்ணம்

டி. கே. சி போன்ற பெரியோர்களிடத்து அவர் கொண்ட ஈடுபாடும், ஆனந்த விகடன் பத்திரிகையில் அவருக்கிருந்த செல்வாக்கும், கல்கிப் பத்திரிகையின் உரிமையாளரானமையாலுண்டான ஆதிக்கமும் ஊக்கமும், அவரைப் பல துறைப் பணிகளிலீடுபடுத்தித் தமிழ் எழுத்துலகிலே ஈடிணையற்ற புகழை அடையச் செய்தன.

கல்கி அவர்கள், கட்டுரை, சிறுகதை, தொடர்கதை, திறனாய்வு முதலிய பல்வகை இலக்கியப் படைப்புத் துறைகளிலே தம் எழுத்து வண்ணத்தைக் காட்டியுள்ளார். அரசியல், சமூக சீர்திருத்தம், இசை நாடகம் நடனம் போன்ற கலைகள், பொதுப்பணிகள் முதலியவற்றையும் தம்முடைய எழுத்தின் திறத்தால் செம்மைப்படுத்திப் பெருந் தொண்டு செய்துள்ளார். அவரைப் போலப் பல துறைகளிலே தொகையாக எழுதிய எழுத்தாளர்கள் வேறொருவரும் இல்லை எனலாம். தமிழ்ப் பாடல்களை மிகுதியாகப் பாடிய புலவர்களுள்ளே மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை முதலிடம் பெறுவதைப் போலத் தமிழ் உரைநடை நூல்களை மிகுதியாக எழுதியவர்களுள்ளே கல்கி முதலிடம் பெறுகிறார்.

கல்கியின் வெற்றிக்குக் காரணம்

சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் எவருக்கும் இல்லாத வாய்ப்புக் கல்கிக்குக் கிடைத்தது. தற்படைப்புக்களை வெளியிடுதற்குப் பலர் பல ஏடுகளைத் தொடக்கி நடத்தினார்கள். இந்த ஏடுகள் யாவும் ஆதரிப்பாரின்றித் தோன்றிய சில ஆண்டுகளுக் குள்ளேயே மறைந்துவிட்டன. தமிழ் முனிவராக விளங்கித்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

தமிழகத்துக்குப் பல துறைகளிற் பெருந்தொண்டாற்றிய திரு. வி. க. அவர்களுடைய “நவசக்தி” எனும் ஏடும் நிலைத்து வளர முடியாமல் நின்று விட்டமையை யாவரும் அறிவர். ஆனால், கல்கி அவர்களோ, ஆனந்தவிகடன் ஆசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் கடமையாற்றி, அதனை நன்கு வளர்த்துத் தம்மையும் வளர்த்தார். பின்னர், “கல்கி” எனும் கிழமை ஏட்டைத் தாமே வெளியிட்டு, அதனைப் பதினாயிரக்கணக்கிற் பரப்பிப் புகழும் பொருளும் பெற்றார்.

தமிழகத்திலே, தங்கள் படைப்புக்களை வெளியிடுதற்கு ஏடுகளில் இடம் பெறாமல் இடர்ப்படுபவர்கள் பலருளர். பலருடைய படைப்பாற்றலும் புலமைத்திறனும் இதனாலே பாதிக்கப்பட்டுள. பத்திரிகையாசிரியர்களின் தயவைப் பெற்றுத் தம் படைப்பை வெளியிடுதற்குப் பலர் விரும்புவதில்லை. தாம் எழுதியவற்றை எல்லாம் வெளியிடுதற்குக் கல்கிக்குக் கிடைத்த பெருவாய்ப்பு, இன்றுவரை வேறெந்த எழுத்தாளருக்குங்கிடைக்கவில்லை என்பதை யாவரும் ஏற்றுக் கொள்வர். எழுத்தாளர் உலகில் ஒப்பற்ற செல்வாக்கு நிறைந்த இரு ஏடுகளில், ஒன்றின் ஆசிரியராகவும் மற்றையதன் உரிமையாளராகவும் இருந்த எழுத்தாளர், கல்கியைத்தவிர வேறெவருமில்லை.

இந்த வாய்ப்பினாலே, கல்கி தம்மை மட்டுமன்றித் தாம் மதித்தவர்களையும் வளர்த்து, அவர்களையும் நல்ல எழுத்தாளர்களாக ஆக்கியுளர்.

தம் படைப்புக்களை வெளியிடுதற்கு நல்வாய்ப்பும், தம் படைப்புக்களைப் போற்றி மக்கள் நல்கும் ஆதரவும், தம் படைப்புக்களாற் பெறும் பொருள் வருவாயுமே

எழுத்தாளர்களை ஊக்குபவை. இவை யாவும் கல்கிக்குப் போதிய அளவு—பிறர் எவருக்குங் கிடைக்காத அளவு—கிடைத்தன.

“நச்சுடை வடிக்கண் நங்கை இவள் என்றால் பச்சை வடிவத்தடல் இராமன் இச்சிலை கிடக்க மலை ஏழையும் இறானோ” என்று கம்பர், இராமனின் பேற்றை வியந்துரைத்தார். இவ்வளவு வாய்ப்புக் கிடைத்தால் யார்தான் தூங்கி கிடப்பர். கல்கி ஓயாமல் எழுதிக் குவித்தார். எழுதிக் கொடுத்தால் ஆசிரியர் வெளியிடுவாரா என்ற ஏக்கம் அவருக்கு இருக்கவில்லை. வாசகர்களுடன் பல பரிசோதனைகள் நடத்தவும் அவருக்குப் போதிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வாசகர்களின் நாடியை அறிவதற்காகத் தம்மை முதலிற் கட்டிக்கொள்ளாமற் பல புனைபெயர்களுள் மறைந்து நின்றும் எழுதினார். தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து எழுத்தாளர்களுள்ளே தொகையான புனைபெயர்கள் கல்கிக்கே உரியன, தேனி, கர்நாடகம், விவசாயி, அகஸ்தியர், தமிழ் மகன், யமன், லாங்கூலன் என்பன அவருடைய புனைபெயர்களிற் சிலவாகும்.

கல்கி எழுதிய நூல்கள்

கல்கி அவர்கள் எழுதியனவற்றிற் பெரும்பாலான இப்பொழுது நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் அவரின் பெயரைக் கொண்டு உலாவுகின்றன. இவற்றுள்ளே எத்தனை, காலங் கடந்து வாழும் என்பதை இப்பொழுது முடிவாகக் கூறல் முடியாது. எல்லாம் வாழ முடியாது என்று துணிந்து கூறலாம்.

“பழைய காலத்து மகாமேதைகள் எழுதிய சிரஞ்சீவிக் காவியங்களுக்கும் இந்த நாளை ய ஆசிரியர்கள் எழுதுந்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

அன்றலர்ந்து வாடிம்போகும் நூல்களுக்கு முள்ள வித்தி யாசம் நன்றாகத் தெரியவந்தது என்று கல்கி அவர்களே 'அலையோசை' முன்னுரையில் கூறியிருக்கிறார்.

நூல்கள் நிலைத்து நிற்பதற்கு, அவற்றிலே தனிச் சிறப்புக்கள் பல அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இந்த உண்மையைக் கல்கி அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். தம்முடைய கதைகளிற் பல நெடுங்காலம் நிலைத் திருக்குமா என்று அவரும் எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறார்.

“ஏதாவது புதிய கதை எழுதிவரும்போது, இது எத்தனை நாளைக்கு உயிரோடிருக்கும்? எத்தனை தடவை படிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதா யிருக்கும்? என்ற எண்ணம் தோன்றிவிடும். பிறகு எழுதுவதற்கே ஓடாது” இதுவும் கல்கி அவர்களின் கூற்றாகும்.

கல்கியின் தமிழ்த்தொண்டையும், கதை எழுதும் ஆற்றலையும், நகைச்சுவைத் திறனையும், சீர்திருத்தக் கொள்கைகளையும், உரைநடையை வளர்த்த விந்தையை யும் பலர் பலவாறு எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளர்; 'கதை மன்னராகவும்' அவரைப் பாராட்டியுள்ளர். கல்கி அவர்கள் சில தொடர்கதைகளையும் பல சிறுகதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார்.

கல்கி அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகையினை, அவருக்கு முன்னிருந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எழுதிய கதைகளின் தொகையுடன் ஒப்பிடும் பொழுது அத்தொகை பெரியதாகக் காணப்படுகிறது. எனினும், பிறநாட்டெழுத்தாளருடைய கதைகளின் தொகையுடன் இத்தொகை போட்டியிட முடியாது. உருசிய எழுத்தாளரான செக்கோவ் ஐந்தாண்டுகளில் முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியிருக்கிறார்.

கல்கியின் சிறுகதைகள் தொகுப்புகளாக வெளி வந்துள்ளன. வீணைபவானி, சாரதையின் தந்திரம், அமர வாழ்வு, மயில் விழிமான், இடிந்த கோட்டை, மாடத் தேவன் சுனை முதலியன காண்க.

நீண்ட சிறுகதைகள்

கல்கியின் சிறுகதைகளிற் பல நீளமானவை. பொங்கு மாங்கடல், சாரதையின் தந்திரம், கமலாவின் கல்யாணம், சுபத்திரையின் சகோதரன் அமர வாழ்வு, மயில்விழி மான், நாடகக்காரி, மாடத்தேவன் சுனை, மாலதியின் தந்தை முதலியவற்றை, இக்காலப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் தம் பத்திரிகைகளில் வெளியிடுவதற்கு, “மிக நீண்டுவிட்டன” என்று கருதுவார்கள்: இக்கால வாசகர்கள், “இவ்வளவையார் வாசிக்கிறது” என்று சோர்வடைவார்கள். சில சிறுகதைகளைக் கல்கி அவர்கள் துணைத்தலைப்புகள் இட்டும் எழுதியிருக்கிறார். சிலவற்றுக்கு முன்னுரை பின்னுரைகளையும் சேர்த்துள்ளார். இவ்வாறு, சிறுகதைகளை எழுதுவது அவற்றின் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதிக்கும் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அமரவாழ்வு எனுங் கதையில், முன்னுரை, ரட்லம் ஜங்ஷன், கர்னல் குமரப்பா, காதல் யாத்திரை, நேதாஜி விஜயம், கிராதகன் உள்ளம், விமானம் மறைந்தது, வேஷம் கலைந்து, முடிவுரை என ஒன்பது துணைத் தலைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. சுபத்திரையின் சகோதரன் எனும் கதையிலும் ஒன்பது துணைத்தலைப்புகள் உள.

தன்மையும் படர்க்கையும்

சிறுகதைகளை எழுதுவோர் தம்மை உட்படுத்தித் தன்மையிடத்தில் வைத்துக் கதையை எழுதுதலு முண்டு; படர்க்கை இடத்தில் வைத்து எழுதுதலுமுண்டு.

“ஆண்டவன் திருவருளினால் இப்போது எங்கள் வாழ்க்கையில் அமைதி குடிகொண்டிருக்கிறது. இன்பம் நிலவுகிறது. நானும் என் மனைவியும் அளவிறந்த அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருக்கிறோம்...” சுபத்திரையின் சகோதரன் எனும் சிறுகதை இவ்வாறு தொடங்குகிறது. இது தன்மையிடத்தில் வைத்தெழுதுவதற்கு உதாரணம்.

“புது டில்லியில் இந்திய சர்க்காரின் காரியாலயம் ஒரு பெரிய சமுத்திரம். அந்தச் சமுத்திரத்தில் ஒரு பெரிய திமிங்கிலம் போன்றவர் ஸ்ரீயக்ஞசாமி ஐயர். மாதச் சம்பளம் அவருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய். பெரிய பங்களாவில் வசித்தார்.” இது இமயமலை எங்கள்மலை எனும் கதையின் தொடக்கம்; படர்க்கை இடத்தில் வைத்தெழுதுவதற்கு உதாரணம்.

கல்கியின் சிறுகதைகளிற் பெரும்பாலான தன்மையிடத்தில் வைத்தே எழுதப்பட்டுள்ளன.

தொடக்கம்

சிறுகதைகளின் தொடக்கமும் இறுதியினைப்போல வியப்பூட்டாத தக்கதாக இருத்தல் வேண்டும். வாசகர்கள் முதற்பந்தியைப் படிக்கும் பொழுது கதை அவர்களைக் கவரவேண்டும். முதற்பந்தியினால் ஈர்க்கப்படா விடில் இரண்டாம் பந்தியினை ‘வேண்டா வெறுப்போடு’ நாடுவார்கள். இந்த இரு பந்திகளும் அவர்களைக் கவராவிடின் சிலரே அடுத்த பந்திகளுக்குச் செல்வர். எனவே, சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய கதைகளிலே தொடக்கத்திலேயே ஆர்வத்தை ஊட்டுதற்குப் பல உத்திகளைக் கையாளுவர்.

கல்கி அவர்கள் தம் கதைகளின் தொடக்கத்தை நாட்டமுடையதாக்குதற்கும் பல உத்திகளைக் கையாண்டு வெற்றியீட்டியுள்ளார்.

“அடி அக்கா எனக்கு உன்னைத்தவிர வேறு யாரிருக்கிறார்கள்? என் கவலைகளை யாரிடம் சொல்லி ஆறுவேன்? இத்தனை நாளாக எட்டிப் பாராமல் இருந்துவிட்டாயே என்று சொல்லி, சாரதையின் மடியில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கண்ணீருகுத்தாள் லக்ஷ்மி.”

இது சாரதையின் தந்திரம் எனும் சிறுகதையின் தொடக்கப் பந்தி.

இதை வாசிப்பவர்கள் லக்ஷ்மியில் அனுதாபங் கொள்வார்கள்; அவருடைய கவலைகளை அறியத் துடிப்பார்கள்; அவளுடைய அக்கா ஏன் கவனிக்காமலிருந்தாள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முயல்வார்கள்; கதையைத் தொடர்ந்து படிப்பார்கள்.

கவர்னர் விஜயம் எனும் சிறுகதை பின்வருமாறு தொடங்குகிறது:

“ஸ்ரீமான் சிவகுருநாதச் செட்டியார் மத்தியான போசனம் ஆன பின்னர் வழக்கம்போலச் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துக்கொண்டு பத்திரிகையைப் பிரித்துப் புரட்டினார். தலைப்புகளை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டே போன அவர் ‘‘பொய்கையாற்றுத் தேக்கம், கவர்னர் அஸ்திவாரக் கல் நாட்டுவார்’’ என்னும்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

தலைப்புக்களைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனார். செட்டியாருக்கு மயிர்க் கூச்சல் உண்டாயிற்று. மார்பு சிறிது நேரம் பட் பட் என்று அடித்துக் கொண்டது..."

இதைப் படித்தவுடன் வாசகர்களுக்கு அச்செய்தியைப் படிக்க உள்ளம் துடிக்குமன்றோ?

எஸ். எஸ். மேனகா எனும் கதையில் நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டாது அக்கப்பலை வர்ணிப்பதாலேயே வாசகர்களின் ஆர்வத்தைத் தூண்டுகிறார் ஆசிரியர்.

"அலைகடலின் நடுவில் "எஸ், எஸ். மேனகா" என்னும் கப்பல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கப்பல் அதற்கு முன் எந்த நாளிலும் அவ்வளவு பாரம் ஏற்றிக் கொண்டு பிரயாணஞ் செய்தது கிடையாது. இந்தத் தடவை அதில் ஏற்றியிருந்த பாரம் முக்கியமாகப் பிரயாணிகளின் பாரமேயாகும். கப்பலின் அடித்தளத்திலிருந்து மேல் தளம் வரையில் எள்ளுப் போட்டால் எள்ளுவிழாதபடி பிரயாணிகள் தேனடையில் மொய்க்கும் தேனீக்களைப்போல் நெருங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் பல தேசத்தினர்; பல சாதியினர்."

பித்தளை ஓட்டியாணம் எனும் கதையின் தொடக்கத்தில் ஆசிரியர் கதையின் நடுப்பகுதியை முதலிற் காட்டி, உணர்ச்சி ஊட்டிக் கதையை வளர்த்திருக்கிறார்.

இரு குழந்தைகளின் உரையாடலுடன் தொடங்குகிறது, சினிமாக்கதை எனும் சிறுகதை.

“தங்கம், அதோ அப்பா வருகிறார் பார்” என்றான் ராமு.

“முஞ்சியைப் பார்த்தால் கோபமா வராப்பலே இருக்கே” என்றாள் தங்கம்.

“கீழே ‘படார்’ என்று கதவைச் சாத்தித் தாளிடும் சத்தம் கேட்டது.”

“அம்மாவும் கோபமாய்த் தானிருக்கிறாள்” என்றான் ராமு...

இருவரின் கோபத்துக்குங் காரணத்தை அறியக் கதையை வாசிக்குமாறு இந்த உரையாடல் தூண்டுகிறது.

சில கதைகளின் தொடக்கம் விக்கிரமாதித்தன் கதையையும் பஞ்சதந்திரக் கதைகளையும் நினைவூட்டுகின்றன. கைலாசமய்யர் காபரா என்னும் சிறுகதை “அந்த வரலாறு தான் இது” என்று வளர்கிறது. “அந்தக் கதைதான் இது” என்று தொடங்குகிறது கமலாவின் கல்யாணம்.

“அவருக்குப் புலிராஜா என்று பெயர் ஏன் வந்தது என்பதைத்தான் இங்கே சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன்”. இது புலிராஜா எனும் சிறுகதையின் முதற்பந்தியிலுள்ள வாக்கியம். இந்தவகையான உத்தி, “இக்கதைகள் பழங்கதைகளாக்கும்” எனும் எண்ணத்தை உண்டாக்கி, வாசகர்களின் ஆர்வத்தைச் சிதைக்குந் தன்மையுடையது.

முடிவு

சிறுகதையின் முடிவிலேயே அதன் வெற்றி தங்கியுள்ள தெனலாம். கதையின் முடிவு வாசகர்களை நன்கு கவர்ந்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

தால் அவர்கள் அக்கதையை எண்ணி எண்ணிச் சுவைப் பார்கள். கதையை மீண்டும் படித்து அனுபவிக்கவும் பிறருக்குச் சொல்லித் தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் முனைவார்கள்; “அருமையான கதை! ஆகா!” என்று வியப்பார்கள்; அதன் ஆசிரியரின் திறமையையும் நயப்பார்கள்.

சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்கள் யாவரும் தம் சிறுகதைகளின் முடிவை நாடகப் பாணியில், வியப்பூட்டும் முறையில் விறுவிறுப்பாக அமைப்பார்கள். கல்கியவர்களின் பல சிறுகதைகளின் முடிவுகள் அவற்றைப் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தில் என்றும் புதுமையாகவும் பசுமையாகவும் பொலியத்தக்கன.

எஸ். எஸ் மேனகா எனும் கதையின் முடிவு மிக வியப்பூட்டத்தக்க முறையில் அமைந்துள்ளது.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் சென்னையில் ஒரு தவறான எண்ணத்தாலே காதலர் இருவர் பிரிந்தனர். எனினும் காதலர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் மீண்டும் சந்திக்க முயன்றனர். காதலி சிங்கப்பூருக்குச் சென்றாள். யப்பானியரின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சிச் சிங்கப்பூரிலிருந்து இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்ட அகதிகளைக் கொண்ட ஒரு கப்பலில் காதலன் அலுவலாளனாக இருந்தான். அக்கப்பல் யப்பானியரின் குண்டுக்கு இரையாகப் போவதற்கு முன் காதலர்கள் அதிலிருந்து காவற்படகில் இறங்கினர். பெருங்கடலின் மத்தியிலே பால் போன்ற நிலவிலே தங்கள் வாழ்வின் கடைசி நேரத்தில் இருவரும் மீண்டும் சந்தித்து மகிழ்ந்தனர்; கூடிப்பாடினர்.

சாந்தம் குடிகொண்டிருந்த சமுத்திர மத்தியில் இளஞ் சந்திரன் சொரிந்த மோகன நிலவொளியில் ஒரு ஸ்திரீயின் இனியகுரலிலும், ஒரு புருஷனின் கம்பீரமான குரலிலும் பின்வரும் இனிய கீதம் எழுந்தது” என்று ஆசிரியர் கதையை முடிக்கிறார்.

இத்தகைய நுட்பமான கற்பனைகளைப் படைப்ப திலே கல்கி அவர்கள் ஒப்புயர்வற்றவர் எனல் உயர்வு நவீற்சியாகாது.

* * *

“இதை எழுதிய பிறகு இந்தக் கதைக்கு நான் கொடுத்திருக்கும் தலைப்பைப் பார்த்தேன். இரண்டு விதத்திலும் அது பொருத்தமாயிருப்பது தெரியவந்தது. பிள்ளையாண்டான் இப்போது கமலாவின் கலியாண மாசுத்தான் விளங்குகிறான். அப்பாவிற்குப் பிள்ளை தானே!” என்பது கமலாவின் கல்யாணம் எனுங்கதையின் முடிவாகும்.

இந்த முடிவிலே “பிள்ளையாண்டான் இப்பொழுது கமலாவின் கல்யாணமாசுத்தான் விளங்குகிறான்; அப்பாவுக்குப் பிள்ளைதானே” எனும் இரு தொடர்களும் கதையின் கருவைச் சுருக்கி நன்கு விளக்குகின்றன. கடுகைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகுத்துவதுபோலக் கதை முழுவதையும் இவற்றுள்ளே கல்கி புகுத்தியிருக்கும் திறமைப் பாடு எண்ணி எண்ணி மகிழ்த்தக்கது. மொழியை நுட்பமாக ஆளும் அவருடைய திறமைக்கு இஃது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

கமலாவின் கல்யாணம் எனும் தலைப்பு இரு பொருள் பட அமைந்து கதையின் கருவையும் அடக்கி மிளிர்கிறது.

கல்கியின் சிறுகதைகள்

கல்யாணம், கமலா எனும் பெயருடைய தன் மனைவிக்கு அடங்கியவன் என்பதையும் கமலாவின் கல்யாணம் என்றும் கூறிய புலப்படுத்தியிருக்கிறார். அப்பாவுக்குப் பிள்ளை தானே என்பது அவனுடைய அப்பா “கோம் ரூல்” கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் தம் மனைவிக்கு அடங்கியவர் என்பதையுங் காட்டுகிறது. “கோம் ரூல்” எனும் ஆங்கிலச் சொற்களிலும் இதனைப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

*

*

*

எங்கள் ஊர் சங்கீதப்போட்டி எனுஞ் சிறுகதையின் முடிவில் கல்கியின் நகைச்சுவை பொங்கி வழிகிறது. அவருடைய கலைத்திறனை அது தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

“அன்று இராத்திரி எனக்கு அவசர காரியமாக சென்னைக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. ரயிலிலே வேறு இடம் கிடைக்காத படியால் கைலாச சாஸ்திரிகளும் வைகுண்டாச்சாரியாரும் இருந்த வண்டியிலே நானும் ஏற வேண்டியதாயிற்று.

வண்டி ஏறியதும் வைகுண்டாச்சாரியைப் பார்த்து,

“நமஸ்காரம்” என்றேன். அவர் கண்ணைச் சுளித்துக் கொண்டு “யாரையா நீர்?” என்றார். அரைமணிநேரத்துக்குள்ளே என்னை மறந்து விட்டாரே என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டு, கைலாச சாஸ்திரிகளைப் பார்த்தேன். அவர் ஒரு காதைக் கையால் மடித்துக் கொண்டு “என்ன சொல்கிறீர்?” என்றார்.

விஷயம் இன்னதென்று புரிவதற்கு எனக்கு ஐந்து நிமிஷம் ஆயிற்று. விஷயம் புரிந்தபின் அதை ஜீரணம் செய்து கொள்வதற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் ஆயிற்று.

அதாவது அன்று சங்கீத-நாட்டியப் போட்டிகளில் ஜட்ஜுகளாயிருந்தவர்களில் ஒருவருக்குக் கண் தெரியாது; இன்னொரு ஆசாமிக்குக் காது கேட்காது. குருடரும் செவிடருமாய்ச் சேர்ந்து சங்கீத நாட்டியப் போட்டியில் தீர்ப்பளித்து விட்டார்கள்.”

இந்த முடிவை எண்ணி எண்ணிச் சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா?

*

*

*

கல்கியின் சிறுகதைகள் பலவற்றிலே தொடக்கம் முடிவு முதலியன வியத்தகு முறையில் அமைந்திருப்பினும் சிலவற்றின் முதலும் முடிவும் சிறப்பாக அமையவில்லை என்பதையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். உருசியச் சிறுகதை மன்னனாகிய செக்கோவ் செய்ததைப்போல இக்கதைகள் சிலவற்றின் முற்பகுதிகளையும் பிற்பகுதிகளையும் நீக்குதல் வேண்டும்.

அமரவாழ்வு எனுஞ் சிறுகதையின் முடிவில் கூறப்படும் குமரப்பாவைப் பற்றிய செய்திகள் கதையின் விறுவிறுப்பான முடிவைச் சோடைபோகச் செய்கின்றன. முடிவுரைப் பகுதியிலுள்ள செய்திகளை முற்பகுதியிற் புகுத்தி, மூவரும் சந்திப்பதோடு கதையை முடித்திருந்தால் நன்றாயிருக்கும்.

என்தெய்வம், ஒன்பது குழி நிலம், இமயமலை எங்கள் மலை...முதலியவற்றின் முடிவும், நம்பர் 888, காதறாக்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

கள்ளன்...முதலியவற்றின் தொடக்கமும் சிறப்பாய் அமைய வில்லை எனலாம்.

நிகழ்ச்சிப்பின்னல்

இனி, கல்கி அவர்களின் கதை பின்னூந்திறனை நோக்குவோம். அவருடைய சிறுகதைகளிற் பல கதைகள் வியப்பூட்டும் நிகழ்ச்சிகளைப் புணர்த்தி ஆக்கப் பட்டவையாகும்.

சினிமாக்கதை, கவர்னர் விஜயம், புலிராஜா என்பனவற்றைப் போன்ற சிலவே கதைமாந்தர் பண்பை நன்கு விளக்கும் முறையில் அமைந்தவை.

சாரதையின் தந்திரம் எனும் சிறுகதையிலே சாரதை தன் தங்கையின் கணவன் நாராயணனுக்கு எழுதிய நான்கு சிறு கடிதங்களே கதை நிகழ்ச்சிகளை வியப்புற இணைத்துக் கதையை வளர்க்கின்றன. கவர்னர் விஜயம் எனும் சிறுகதை, கவர்னர் வருகைக்குச் செய்யப்பட்ட ஆயத்தங்களையும் அவர் வந்து போனபின் நிகழ்ந்தவற்றையும் இணைத்துக் காட்டிப் போலி மதிப்பைப் பெற மக்கள் படும்பாட்டை நன்கு விளக்குகிறது.

கவர்னரின் சிறு கவனிப்பைப் பெறச் சிவகுருநாதச் செட்டியார் செய்த பெரு முயற்சிகள் முறைமுறையாகக் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு செயலிலும் சிவகுருநாதச் செட்டியாரின் உள்ளப்பாங்கு தெள்ளிதிற்புலப்படுகிறது.

ராவ்பகதூர் கூர்மாவதாரம் ஐயங்காரைச் செட்டியாருடன் போட்டியிடச் செய்து ஒப்பீட்டு முறையில் இரு

வரையும் ஒரு திறத்தவராக ஆசிரியர் தீட்டிக் காட்டின திறப்பாடு போற்றத்தக்கது.

பித்தளை ஒட்டியாணம் எனுஞ் சிறுகதையில் தங்கத்தின் தங்க ஒட்டியாண ஆசையை நிறைவேற்றச் செளந்தரம் செய்த களவும், அதனால் அவன் அடைந்த அவலமும் அழகுற எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள. “குபேராப் பாங்கியைக் கொள்ளையடித்த மாணேஜிங் டைரக்டர் சகஸ்ர நாமத்தின் கதியை அறிந்து, செளந்தரம் தான் களவாடிய பணத்தையும் இழந்து, வேலையையும் பறிகொடுத்து அங்கலாப்ப்பதும், தங்கம் “வேலைதான் போச்சு, போனால் போகட்டும். நீங்கள் போகாமல் இருக்கிறீர்களே அதுவே எனக்குப் போதும்” என்று ஆறுதல் கூறுவதும் உள்ளத்தைத் தொடத்தக்க நிகழ்ச்சிச் சித்திரங்களாகும்.

விஷமந்திரம் எனுஞ் சிறுகதையில் நாராயண ஐயருடைய விஷமந்திரத்தின் வலிமையையும், தீண்டாதார் அருகில் வந்தால் அது பலிக்காது என்று அவர் கொண்டிருந்த மூட நம்பிக்கை நீக்கப்பட்ட விதமும் இயற்கையோடியைந்த முறையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள.

பின்னணியும் கருவும்

கல்கி அவர்களின் சிறுகதைகளின் பின்னணிகளும் கருக்களும் பல்வகையின.

“பாடுபட்டு அறியாதவன் பாட்டாளியின் துயரத்தைப் பற்றியும் சேற்றில் இறங்கி அறியாதவன் குடியானவனுடைய கஷ்டத்தைப் பற்றியும் என்னதான் கண்ணீரில்

கல்கியின் சிறுகதைகள்

பேனாவைத் தோய்த்துக்கொண்டு எழுதினாலும் அந்தக் கதைகளில் மற்ற எல்லாச் சிறுகதை இலக்கணங்களும் இருக்கலாம்; உள்ளத்தை ஊடுருவித் தைக்கும் படியான இதயம் ஒன்றிய ஈடுபாடு இருப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட உண்மை ஒளிவீசும் சிறுகதைகளை எழுதுவதற்கு ஏழை எளியவர்களிடையே யிருந்தும் உழைப்பாளி மக்களிடையே யிருந்தும் ஆசிரியர்கள் தோன்ற வேண்டும்'' என்று, விந்தனின் 'முல்லைக்கொடியாள்' முன்னுரையில் அவர் எழுதியிருக்கிறார். எனவே, அவர் தம்மோடு தொடர்புடைய பின்னணிகளையே பெரும்பாலும் தம் கதைகளுக்குப் பின்னணிகளாக்கியுள்ளார். அவருடைய கதை மாந்தர்களும் அவர் ஊடாடிய சூழலிலுள்ளவர்களே. இதனாலே அவருடைய கதைகள் பெரும்பாலும் உயர்தர வகுப்பினரையும் மத்தியதர வகுப்பினரையும் கதைமாந்தராகக் கொண்டுள்ளன. இவர்களிற் பெரும்பாலோர் பிராமணர்களேயாவர். இந்த உண்மையை உணராதவர்கள் சிலர் கல்கி பொதுமக்களைத் தம் கதைமாந்தராக்கவில்லை எனவும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் திண்டாட்டங்களையும் நிலைக்களனாகக் கொள்ளவில்லை எனவுங் கூறுவர்.

வாழ்க்கையிலே உள்ள குறைகளை எடுத்துக் காட்டி அவற்றை நீக்கும் வழிவகைகளைக் கற்பிப்பது இலக்கியம் படைக்கும் ஆசிரியர்களின் கடமையன்று. இன்று சிலர் இப்போக்குச் சிறுகதைகளில் படிய வேண்டும் என்று கருதுகின்றனர். இவர்களுக்குச் சோமசெற்று மாம் எனபவர் அழுத்தம் திருத்தமாக விடையிறுத்துள்ளார்.

‘கதை ஆசிரியன் கற்பிப்பவனல்லன், இன்பமுட்டுபவன்’ என்று அவர் கூறியிருக்கிறார். எனவே, வாழ்

விலுள்ள மேடு பள்ளங்களையும், மூடநம்பிக்கைகளையும், மக்களின் இயல்புகளிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், சமுதாய வாழ்வைக் கெடுக்கும் பழக்க வழக்கங்களையும் சுட்டாமற் சுட்டிக் காட்டுதலே இலக்கிய ஆசிரியர் செய்யத் தக்க பணியாகும். கதைகளைப் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தை இவை தொடாமற் றொட்டு உணர்ச்சியை ஊட்டும் தன்மையனவாக மட்டுமே இருத்தல் வேண்டும்.

கல்கி அவர்களுடைய காலத்திலே காந்தியடிகளின் விடுதலைப் போராட்டம் மக்கள் உள்ளத்தினைக் கவர்ந்திருந்தது. தீண்டாமை ஒழிப்புப் போன்ற சமூகச் சீர்திருத்தப் பணிகள் சிறந்தோங்கின. கல்கி விடுதலை இயக்கத்திலும், தமிழ்மொழியின் ஆக்கப்பணியிலும் சமுதாய மறுமலர்ச்சியிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டுப் பணி ஆற்றின வராகையால் அவருடைய சிறுகதைகள் பலவற்றின் பின்னணியும் கருவும் இவற்றின் தாக்கத்தை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

கவர்னர் விஜயம் என்னும் சிறுகதை கவர்னரின் மதிப்பைப் பெற்றுப் பட்டம் வாங்குவதற்குப் பணம் படைத்தோர் ஆடும் கேலிக்கூத்தை நகைச்சுவை ததும்பக்கிண்டல் செய்கிறது.

தற்கொலை எனும் சிறுகதை, பி.ஏ. சித்தியடைந்தவர்களுக்கும் அடையாதவர்களுக்குப் போலவே வேலை கிடைக்கா தென்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மக்களைத் தொழில் செய்யுமாறு வழிப்படுத்துகிறது.

புலி ராஜா எனும் சிறுகதை மகாராஜாக்களின் வாழ்வினிலுள்ள ஊழல்களைச் சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டுகிறது. சோதிடர்களின் திருவிளையாடல்களையும் இது தொட்டுக் காட்டி நையாண்டி செய்கிறது.

கமலாவின் கல்யாணம் எனுங்கதை முக்கால் காங்கிரசுவாதிகளை முச்சந்தியில் நிறுத்திக் காட்டுகிறது; இளம் பெண்களைக் கிழவர்கள் திருமணஞ் செய்யும் கொடுமைக்குச் சாட்டை அடி கொடுக்கிறது; மனைவியாருக்கு அடங்கி நடக்கும் நாயகர்களையும் நமக்கு நினைவூட்டி நகைப்புறச் செய்கிறது.

வீணை பவானி கதையில் தேவரடியாள் குலமும் அவர்களின் தொழிலும் சுட்டப்படுகின்றன. “இந்த ஒரு ஜாதியும் இந்த மாதிரி ஒரு தொழிலும் கூடவே கூடாது,” என்று கந்தப்பிள்ளை கூறும்போது ஆசிரியரே கூறுவது போன்ற உணர்ச்சிதான் பிறக்கிறது.

எங்கள் ஊர்ச் சங்கீதப் போட்டி எனுஞ் சிறுகதையில் கலெக்டர் ஆபோகி அனந்தராமன் சங்கீதத்தில் ஆர்வமுடையவர் என்பதை அறிந்ததும் உயர் உத்தியோகத்தர்களுக்கும் சங்கீதத்தில் ஆர்வம் பிறந்ததை நகைச்சுவைததும்ப எடுத்துக் காட்டி உத்தியோகத்தர்களின் போலிப் போக்கைப் பிட்டுக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். ஓர் ஊரில் நடந்த வகுப்புக்கலவரத்தை உடனே அந்தக் கலெக்டர் அடக்கியதைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வெறுத்து அவரை வேறிடத்துக்கு மாற்றிவிட்டார்கள் என்பதைக் கூறும் முகத்தான் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் உள் நோக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

கலைப்போட்டிகளில் நடுவர்களாகத் தகுதியற்றவர்களை அவர்களின் உத்தியோக உயர்வு கருதி நியமிக்கும் அறியாமையை, உள்ளத்தை உறுத்தத்தக்க முறையில் இக்கதை உரைக்கிறது.

இவ்வாறே பல கதைகளிலே கல்கி அவர்கள் சமுதாயத்திலுள்ள ஊழல்களைக் கதைகளின் நிகழ்ச்சிகளுடன் இழையோட விட்டுக் காட்டியிருக்கின்றார். தூக்குத்தண்டனை, அமரவாழ்வு முதலிய சிறுகதைகளிலே அவர் ஆவிகளையும் நுழைத்துள்ளார். உண்மை நவீற்சி, இயற்கை நவீற்சி எனும் பண்புகளை இலக்கியத்திலே போற்றும் போக்கு மிக்க இக்காலத்தில் இவை மதிப்பை இழக்கும் தன்மையன.

உரைநடை

கல்கியின் உரைநடையைச் செந்தமிழ் உரைநடையெனக் கூறல் முடியாது. இதனைக் கல்கி அவர்களே கூறியிருக்கிறார். “நவசக்தி ஆசிரியர் எங்கே, அவருடைய தூய செந்தமிழ் நடையெங்கே? நம்முடைய சாமான்யத் தமிழ் எங்கே?”. இவை கல்கியின் (‘பாரதி பிறந்தார்’) வார்த்தைகளாகும். கல்கியின் இளமைக்காலத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சமக்கிருதச் சொற்களையும் பிறமொழிச் சொற்களையும் கலந்து தமிழைக் கொலை செய்தன. இவற்றுடன் ஒப்பிடும் பொழுது கல்கியின் உரைநடையிலே தமிழ் மணம் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. நல்ல தூய தமிழிலே எழுத வேண்டுமெனும் கருத்துக் கல்கியின் அடி மனத்தில் இருந்தது. எனினும், பலருக்கு விளங்கவேண்டும்; பத்திரிகை வாசிப்போர் தொகை பெருக வேண்டும் எனும் எண்ணங்களால் உந்தப்பட்டவராதலின் அவர் “சாமான்யத் தமிழில்” எழுதத் தொடங்கினார். இதனாற் பிறமொழிச் சொற்

களைத் தாராளமாகக் கையாண்டார். கல்கி வளர வளர அவருடைய உரைநடையும் வளர்ந்தது; அதிலே தமிழ் மணமும் மிகுந்தது. பிற்காலத்தில் அவருடைய உரைநடை தூய தமிழ் நடைக்குக் “கிட்டச்” சென்றுள்ளது.

இலகுவில் இனம் கண்டறியத்தக்கதொரு தனிப்பண்பு வாய்ந்த உரைநடையை அவர் தமக்குரியதாக்கிக் கொண்டார். வருணனைகள், உவமைகள், கருத்துக்களை எடுத்து விளக்கும் உத்தி, நகைச்சுவையுடன் நோகாமற் கிண்டல் செய்யும் திறமை முதலியன அவருடைய தனித் தன்மையை நன்கு விளக்கும். தம் உள்ளத்தையும் உணர்வையும் எண்ணத்தையும் எழுச்சியையும் தம் உரைநடையில் இரண்டறக் கலக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களே தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களாவர். இந்த ஆற்றலை அவர் பெற்றிருந்தார்.

குறையும் நிறையும்

கல்கியின் கதைகள் பலவற்றிலே சிறுகதைக்குரிய உருவமும், ஒருமைப்பாடும், முழுமையும் அமையவில்லை என்பதைப் பலர் ஏற்றுக்கொள்வர். நிகழ்ச்சிகளை இசைவு படப் பின்னிப் பிணைத்தமையாலும், உரையாடல் களைச் சுவைபட வரைந்தமையாலும், கதைமாந்தரை உயிர்ப்புள்ளவர்களாகத் தீட்டினமையாலும், கதைகளின் முதலையும் முடிவையும் விறுவிறுப்பாக அமைத்தமையாலும், விந்தைமிக்க நுண்ணிய கற்பனைகளைப் படைத்தமையாலும், உள்ளத்தைத் தொடத்தக்க உரைநடையினைக் கையாண்டமையாலும், நகைச்சுவையினை மிகுதியாக ஊட்டினமையாலும் அவருடைய கதைகளிலுள்ள அடிப்படைக் குறைபாடுகள் நன்கு தோன்றாமலிருக்கின்றனவே யன்றிக் குறைபாடுகள் இல்லையெனக் கூறல் முடியாது.

கதையின் அளவை மிக விரித்தமையாலும், கதைக்குட் கதையைப் புகுத்தினமையாலும், சில கதைகளிற் கதை மாந்தர் பலரைப் புகுத்திக் கதைத்தலைவர்களுடைய முதன்மையைப் பாதிக்கச் செய்தமையாலும், கதை கூறுபவரின் கூற்றாகக் கதைவளர்ச்சிக்குத் தேவையற்றவற்றைச் சேர்த்தமையாலும், இவருடைய கதைகளிற் சில சிறுகதைக் குரிய இணக்கணத்தோடு இசையவில்லை.

எனினும், ஒருமுறை வாசித்தால் மீண்டும் வாசிக்கத் தூண்டும் பண்புமிக்க கதைகளையும், வாசிப்போர் உள்ளத் தோடு கலந்து இன்பமூட்டும் உணர்ச்சி மிக்க கதைகளையும், உள்ளச் சோர்வையும் கவலையையும் மாற்றிப் புதிய தோருலகிற் புகுத்தி மயக்கும் உயிர்ப்பு மிக்க கதைகளையும், மீண்டும் மீண்டும் எண்ணிச் சுவைக்கத்தக்க நயமிக்க கதைகளையும் கல்கி அவர்கள் தமிழுலகுக்கு நல்கியுள்ளார். இதனால், அவர் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையிலே தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததோரிடத்தைத் தமக் குரியதாக்கிக் கொண்டார்.

நாயகஸ்திரமொடு பொலியாப

14

பாராளுமன்ற

உரை

முன்புதான் உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று
 உட்காரத் துன்பம் உண்டாகவில்லை என்று

1957.11.05 சென்னை நகராட்சி மன்றம்

பாம்போடு வாழலாமா?*

நேற்று இங்கு பேசிய ஐக்கிய தேசியக்கட்சி உறுப்பினர்கள் பலர்—சிறப்பாகக் கொழும்பு மாவட்ட அமைச்சர்-தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்களோடு ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று அழைப்பு விடுத்தார்கள்.

“அமரர் செல்வநாயகம் போன்று அரசுடன் சேரும்படி கூட்டணிக்கு அழைப்பு”- இந்தச் செய்தி இன்றைய (20-11-79 செவ்வாய்க்கிழமை) தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றில் வெளியிடப்பட்டு இருக்கிறது. எனக்குப் பின்னால் வீற்றிருக்கும் சிலாப உறுப்பினர் ஏன் அரசாங்கத்துடன் நாம் ஒத்துழைக்க முடியாது என்று கேட்கிறார். ஒத்துழைப்பு என்பது இருதலைப் பட்டது; ஒத்துழைப்பு என்பது இருபகுதிக்கும் சமமானது. ஓநாயும் ஆட்டுக்குட்டியும் ஒத்துழைக்க முடியாது. பச்சைமண்ணும் சுட்டமண்ணும்

* இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் 20.11.1979இல் நிகழ்த்திய உரை.

ஒட்ட முடியாது. புலியும் புல்வாயும் ஒன்றாக வாழமுடியாது. மாறுபாடின்றிச் சமமாக - சமத்துவமாக இருக்கும் மக்களிடையேதான் ஒற்றுமை உண்டாகும்.

இந்நாட்டிலே சிங்கள இனத்துக்கும், தமிழ் இனத்துக்கு மிடையே பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன என்று நாம் மட்டும் சொல்லவில்லை; இந்த அரசாங்கமே தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன என்று கூறியுள்ளது. ஆனால் அவற்றை இன்றுவரை தீர்க்கவில்லை என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள். இப்பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து விட்டோம் என்று கூறிய மாண்புமிகு சனாதிபதி காங்கேசன்துறை உறுப்பினர் திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்திலே சில பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படவில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆட்சியைப் பன்முகப்படுத்த வேண்டும்-எல்லா மாவட்டங்களிலும் மக்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கூறிச் சனாதிபதி ஆணைக்குழு ஒன்றும் இப்பொழுது நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் முடிவு எப்படியாகுமோ?

இங்குள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பலர் இந்தச் சபைக்குப் புதிதாக வந்தவர்கள். நாம் 1965ஆம் ஆண்டிலே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சேர்ந்து அரசாங்கம் அமைத்த செய்தி அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். திருச் செல்வம் அவர்கள் அமைச்சராக இருந்தது மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரிகிறது. அன்று நாம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்தோம்; உடன்படிக்கை எழுதினோம்; 1965 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியோடு சேர்ந்து, இந்நாட்டை ஆளக் கைகொடுத்தோம்.

எங்கள் உதவ் அன்று இல்லாவிட்டால் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்திருக்க முடியாது. ஒத்துழைக்க மறுக்கிறோம் என்று பேசும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை நான் “சரித்திரத்தைத் திரும்பிப் பாருங்கள்” என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். 1970 ஆம் ஆண்டுச் சரித்திரத் தோடு நின்றுவிடாமல், 1956 ஆம் ஆண்டுச் சரித்திரத்தையும் 1948 ஆம் ஆண்டு தொடங்கியாகுதல் படித்துப் பார்த்தால் நாம் சிங்கள அரசோடு ஒத்துழைக்க மறுத்தோம் என்று மனச்சாட்சியுள்ள எவரும் சொல்ல முடியாது. ஒத்துழைத்தோம்; உடன்படிக்கை எழுதி ஒத்துழைத்தோம் ஆனால் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை. இடையில் விட்டு விட்டு வந்தோம். இது நாம் கண்ட பலன்.

எங்கள் தலைவர் திருவாளர் செல்வநாயகம் ஒத்துழைத்தார் என்று சொன்னார்கள். நாமும் அவருடன் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தோம். இது பலருக்குத் தெரியாது. 1965 ஆம் ஆண்டு நாம் ஒத்துழைத்ததன் பயனாக 1966 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழி விசேட சட்டப் பிரமாணங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இவற்றை நிறைவேற்றிய ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கமே இவற்றை நடைமுறைப் படுத்தவில்லை. அன்று பிரதமராக இருந்து தேர்தலின் பின்னர் எதிர்க்கட்சியில் அமர்ந்த திருவாளர் இடட்லி செனாநாயக்கா கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு அமைச்சர் திரு பீலிக்கு ஆர். இடயசு பண்டாரநாயக்கா மறுமொழி கூறினார். “உங்கள் அரசாங்கம் போல எங்கள் அரசாங்கமும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தாது” என்பது அவருடைய மறுமொழி.

அதற்கு மறுமொழி கூறிய அமைச்சர் பீலிக்கு இடயசு பண்டாரநாயக்கா மேலும் “நீங்கள் நிறைவேற்றிய இந்தப்

பாம்போடு வாழலாமா?

பிரமாணங்களை உங்கள் காலத்திலே நடைமுறைப்படுத்தாமல் எப்படித் தட்டிக் கழித்தீர்களோ, அதனைப்போல நாங்களும் செய்வோம்” என்று உரைத்தார். திரு. இடட்லி செனாநாயக்கா இரண்டாவது கேள்வி கேட்கவில்லை; வாய் மூடி மௌனியானார். நீங்கள் அஞ்சாட்டை வாசித்துப் பார்க்கலாம். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி நிறைவேற்றிய அந்தப் பிரமாணங்களை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியிலிருந்த நேரத்திலேயே நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. இது சரித்திரம்.

எனவே, எப்படி நாங்கள் உங்களோடு சேர்வது? நான் அந்தப் பிரமாணங்களை நடைமுறைப்படுத்தாமை பற்றி முந்நூறு கேள்விகள் வரை கேட்டேன்; ஒவ்வொரு அமைச்சரையும் கேட்டேன். எனினும், அந்தப் பிரமாணங்கள் நன்கு நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. மாவட்ட சபை தருகிறோம் என்று அன்று ஆட்சியாளர்கள் சொன்னார்கள்; மாவட்டசபை தருவதாகச் சொல்லி ஒப்பந்தமும் செய்தார்கள்; ஆட்சியில் இருத்தினோம். அந்த நன்றியை மறந்து மாவட்டசபை ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை மாத்திரம் தந்துவிட்டு அதை நிறைவேற்றமுடியாத சூழ்நிலை வந்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள்; இனியும் சொல்வார்கள்.

இந்த வரலாற்றை மறக்காதீர்கள்; மறுக்காதீர்கள். தெரியாதவர்கள் கடந்த கால வரலாற்றைப் படித்துப் பாருங்கள். நாங்கள் முன்னர் ஒத்துழைக்க மறுக்கவில்லை. “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த உலகத்தை ஒன்றாகக் கண்ட ஒரு பெரும் பண்பாட்டின் பின்னணியிலே வந்த

தமிழ்இனம் ஒற்றுமையைத்தான் விழைகிறது. இந்த ஒற்றுமை இசைந்த ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டும். நான் முன்னர் கூறியது போல ஓநாய்க்கும் ஆட்டுக் குட்டிக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமையாக இருக்கக்கூடாது. பச்சை மண்ணும் சுட்டமண்ணும் ஒட்டாது, ஒட்டாது

“உடம்போடு இலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருள் பாம்போடு உடனுறைந்து அற்று” என்று வள்ளுவர் சொல்கிறார். ஒற்றுமை இல்லாதவர்கள் ஒன்றாக வாழ்வது ஒரு குடிசையில் பாம்போடு வாழ்வதைப்போல் இருக்கும் என்கிறார் அவர். பாம்போடு யாரேனும் வாழலாமா?

சென்ற பதினான்கு வருடங்களாகத் தமிழ்மொழிப் பிரமாணங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது பற்றி முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கேள்விகளை இந்தச் சபையிலே கேட்டும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கடிதங்களை அமைச்சர்களுக்கு எழுதியும் எதுவும் நடக்காத நிலையிலேயே, இந்தச் சபையில் நின்று இதனைப் பேசுகின்றேன். நீங்கள் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். சிங்கள மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே சிங்களம் முதலிடம் பெறவேண்டும். அவர்களுடைய மாவட்டங்களில் சிங்களம் முதலிடம் பெறவேண்டும் என்று நான் ஒரு தமிழறிஞன் என்ற முறையில் சொல்வேன்; அது போலவே எங்களுடைய தாய்மொழிக்கு நீங்கள் முதலிடம் தந்தாலே உண்மையில் உங்களைச் சிங்களமொழிப் பற்றுள்ளவர்கள் என்று கூறுவேன்.

நாங்கள் ஒத்துழைக்கவில்லை என்று சொல்ல வேண்டாம். 1972 ஆம் ஆண்டு இந்த நாட்டுக்கு ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட பொழுது-திருமதி சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதமராக இருந்தபொழுது-

பாம்போடு வாழலாமா?

எங்களுக்குக்கடிதம் எழுதி அந்த அரசியல்நிருணயசபையிலே எங்களையும் சேரச்சொன்னார். சேருவது, சேராமல்விடுவது என்று எங்களுடைய கட்சியிலே இரண்டு கருத்துக்கள் இருந்தன. எனினும் நாம் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்பதற்காக அரசியல்நிருணயசபைக்குச் சென்றோம். ஆனால் எங்களுடைய மொழி உரிமை, எங்களுடைய ஆட்சி உரிமை, எங்களுடைய குடி உரிமை, எங்களுடைய நிலஉரிமை எல்லாவற்றையும் மறுக்கும் முறையிலே அந்த அரசியல் அமைப்புத் திட்டம் உருவானது. அதனால் இடையில் வெளியேறினோம்.

இவ்வாறு அவ்வப்போது நாங்கள் படித்த பாடங்கள் பற்பல. வட்டமேசை மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டி, எல்லா அரசியற் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளையும் அழைத்து, தமிழர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்போம் என்று சொன்ன ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, அதைவிடுத்துப் பாராளுமன்றக்குழு ஒன்றை நியமித்து, அதன்மூலமாக எங்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என்று சொன்னபொழுது அதில் பங்கு பற்ற நாங்கள் மறுத்தோம். எங்கள் ஒத்துழையாமைக்கு இது தான் காரணம் என்பதை இன்றும் விளங்காமல், தங்களைத் தமிழர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிற சில அமைச்சர்களுக்கு இட்பொழுதும் சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன். அக்குழுவில் சேர்வதால் எதையும் பெறமுடியாது என்று அப்பொழுதே சொன்னோம்.

இந்த அரசாங்கம் தமிழ் மொழி உரிமைக்குச் சில உறுப்புரைகளை அரசியல் அமைப்பிலே சேர்த்திருக்கிறது. தமிழ் தேசிய மொழியாக்கப் பட்டிருக்கிறது. தமிழைத் தேசிய மொழியாக்கிவிட்டோம் என்று ஆட்சியாளர்கள்

சொல்லிப் பிறநாடுகளில் இதை விற்கப் பார்க்கிறார்கள். தேசியமொழி என்று சட்டத்தில் எழுதியிருந்தால் மாத்திரம் என்ன பயன்? இன்றும் எங்களுக்குத் தனிச்சிங்களத்திலே தான் கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்று சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலும்தான் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் ஆளப்படுகிறது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் தமிழிலே ஆட்சிநடைபெறுகிறதா? இதுபற்றி மாண்பு மிகு சனாதிபதிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். நீங்கள் தமிழ் மொழி உரிமை பற்றிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்த விரும்பினால் ஒருகிழமையில் செய்ய முடியும் என்று எழுதினேன். இந்த அரசாங்கத்திலே எங்களுக்குச் செல்வாக்கு இருக்குமானால்-இந்த அரசாங்கம் எங்கள் அரசாங்கம் என்று சொல்ல எங்களுக்கு உரிமை இருக்குமானால்-இந்த அரசாங்கம் இந்த நாட்டிலே தமிழ் மக்களுக்குமுரிய அரசாங்கமாக இருக்குமானால் - ஒரு மாதத்துக்குள் அவற்றை முழுதாக நடைமுறைப்படுத்த முடியும்.

எங்களுடைய மனம் புண்பட்டிருக்கிறது. அரசியலமைப்பிலே நீங்கள் குறிப்பிட்ட உரிமைகளை எந்த விதத்திலும் எங்களுக்குத் தரவில்லை. இதற்கு மாறாக என்ன செய்தீர்கள்? யாழ்ப்பாணமாவட்டத்தைத் “தனி” மாவட்டமாக்கினீர்கள். அங்கு அவசரகாலச்சட்டத்தை நாட்டி, போர்ப்படை ஆட்சியைப்புகுத்தி, இந்நாட்டிலிருந்து அதைப் பிரித்து, இரண்டு மாவட்ட அமைச்சர்களை நியமித்து, ஒரு வருடத்திலே மூன்று அரசாங்க அதிபர்களை அங்கே அனுப்பிவிட்டுக் கடைசியாக எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல், தேர்தலில் தோற்ற ஒருவரை, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள நாங்கள் எதிர்த்ததையும்

பாம்போடு வாழலாமா?

பொருட்படுத்தாமல், உங்கள் கட்சியின் பொம்மையாக, அங்கே அரசாங்க அதிபராக வைத்து உங்களுடைய கட்சியை வளர்க்கிறீர்கள். “ஒரு கிழமைக்கு 500 பேரை ஐக்கியதேசியக் கட்சிக்குச் சேர்த்துத் தருகிறேன்” என்று சொல்லித்தான் அவர் அங்கே அரசாங்க அதிபராக நியமனம் பெற்றுள்ளார்.

இப்படி யெல்லாம் நீங்கள் செய்துவிட்டு, ஒத்துழைப்பைப்பற்றி எப்படிப் பேசலாம்? இதுவரையிலே எந்த மாவட்டத்திலும், இலங்கையின் எந்தப்பகுதியிலும் செய்யப்படாத வகையிலே தேர்தலிலே என்னாலேதோற்கடிக்கப்பட்ட ஒருவர் அங்கே அரசாங்க அதிபராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். நாங்கள் உணர்ச்சியோடுதான் பேசுகிறோம். எங்கள் மனம் புண்படுத்தப்படுகிறது. இன்று கூடப் பத்திரிகைகளிலே செய்தி வந்தது. பருத்தித்துறையிலே பொலிசார்பெரிய அட்ரூழியங்களைச்செய்கிறார்கள் என்று. இப்படியாக நீங்கள் எங்களுடைய மக்களிடையே காழ்ப்பை உண்டாக்கி, எங்களுடைய மக்களிடையே வெறுப்பை உண்டாக்கி, பயங்கரவாதம் என்ற போர்வையிலே எங்களுடைய மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டால் இஃது ஒரு போதும் உங்களுக்கு நன்மையை அளிக்காது. பயங்கரவாதத்தை ஒருநாளும் பயங்கரவாதத்தினால் வெல்ல முடியாது. இது புத்தபெருமானுடைய கொள்கை; அன்புக் கொள்கை.

அன்புவழியை விட்டுவிட்டுப் “பயங்கரவாதம், பயங்கரவாதம்” என்று சொல்கிறீர்கள். இன்று இசுப்பெயின் நாட்டிலே பாசுக்கு என்ற சாதியினர் சுதந்திரத்துக்குப் போராடுகின்றனர். 190 பேர் அங்கே கொரில்லாப்

போராட்டத்திலே கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களிலே பெரும்பாலானோர், பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்கள். அந்தப் “பாசுக்கு” மக்களுக்கு இன்று சுயஆட்சி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் சுய ஆட்சிபோதாதனி ஆட்சிவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இன்று கியூபெக்கு மாநிலத்திலே என்ன நடக்கிறது? எல்லா உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்ட ஓர் இனம்-எல்லாமுறையிலும் உரிமை பெற முயல்கின்ற ஓர் இனம்- அகிம்சை வழியில் நம்பிக்கையுள்ள ஓர் இனம் தன்னுடைய உரிமையைப் பெறும்வரை - நெஞ்சுக்கு நீறைவு வரும்வரை-தனது போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தும். இப்பொழுது எங்கள் போராட்டம் வெற்றி யளித்திருக்கிறது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் கூட எங்களுக்குப் பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டைப் பிரிக்கின்ற ஒரு கட்சி உருவாகி விட்டது என்பதை நீங்களும் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டீர்கள். ஆகவே, இவை எல்லாம் இன்று நீங்களும் உலகமும் ஏற்றுக் கொண்ட உண்மைகள்.

ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட இந்த உண்மைகளை மறைத்துக் கொண்டு எங்களுடைய கட்சியைப் பலவீனப் படுத்த முயல்கிறீர்கள். பதுனைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பேசுகின்ற பொழுது, வடக்கிலும் கூட்டணியின் செல்வாக்கு வீழ்ச்சியடைகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிக்கூறி நீங்கள் எதையும் சாதித்து விட முடியாது.

இந்த வரலாறு 1956 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே தொடர்கிறது. இன்று வரையும் நாட்டிலே ஆட்சிக்கு வந்த

அரசாங்கங்கள் எல்லாம்- அது ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி -சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கமாக விருந்தாலுஞ்சரி-கூட்டு முன்னணி அரசாங்கமாக விருந்தாலும் சரி-ஆட்சிக்கு வரும் பொழுது எங்களுக்குப் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்று சொல்வார்கள்; வந்த ஓர் ஆண்டுக்குப்பின்னர் “உங்களை நசுக்குவோம், உங்களை அடக்குவோம்” என்று சொல்வார்கள். இப்படியாக முயன்ற அரசாங்கங்கள் எல்லாமே அழிந்தனவே யொழிய நாங்கள் அழியவில்லை, நாங்கள் அழியமாட்டோம். இந்த நாட்டிலே தமிழ் மக்கள் இருக்கும் வரைக்கும்-எங்களுடைய கொள்கை இந்த நாட்டிலே வெற்றி பெறும் வரையும்-தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை எவராலும் அசைக்க முடியாது. ஏனென்றால் நாங்கள் சுயநலனுக்காகப் போராட வில்லை; நாங்கள் சிங்கள மக்களை அடக்கி, ஒடுக்கப் போராடவில்லை; நாங்கள் இழந்த உரிமைகளையே-நாட்டையே-கேட்கிறோம்.



திருத்தம். 1.176 ஆம் பக்கத்திலுள்ள 8.3. 'தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர்' எனுந்தலைப்புடன் 'பண்டிதமணி வாழ்க' என்பதனையுஞ் சேர்த்துக் கொள்க. 2. இந்த உரையைப் பாராட்டுரையாகக் கொள்க.

பேராசிரியர் கா. பொ. இரத்தினம்

எழுதிய நூல்கள்

1. அடிமைச் சாசனம்
2. இருபத்துநான்கு மணி நேரத்தில் தமிழ்ஈழம்
3. இலக்கியங் கற்பித்தல்
4. இலங்கையில் இன்பத் தமிழ்
5. உரை வண்ணம்
6. கல்வியும் தமிழகமும்
7. கற்பக மலர்
8. காவிய மணம்
9. தடுப்புக் காவலில் பத்து நாள்
10. தமிழ் உணர்ச்சி
11. தமிழ்மறை விருந்து
12. தனி ஆட்சி
13. தாவாரம் இல்லை.
14. தொல் இலங்கையில் தமிழர்
15. நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்
16. பச்சை மண்ணும் சுட்ட மண்ணும்
17. மனப்பால்
18. யாஅம் இரப்பவை

கவிதை நூல்கள்

- * அன்புச் சோலை * இமயத்து உச்சியில்
* தமிழ் ஈழம் ஐம்பது

தொகுத்தும் எழுதிச் சேர்த்தும் பதித்த நூல்கள்

1. எழுத்தாளர் கல்கி
2. தமிழ்மறைக் கட்டுரைகள்
3. திருவள்ளுவர் திருநாள் மலர்
4. நாவலர் நினைவு மலர்
5. பேரம்பலப் புலவர் நினைவு மலர்
6. முருகு.

உரைவண்ணம் எனும் இந்நூலை ஆக்கிய பேராசிரியர் முனைவர் க. ர. பெ. இரத்தினம் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வேலணை எனுமூரில் பிறந்தவர். இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தின் பி. ஏ. (ஆனர்சு), சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் எம். ஏ., பி. ஓ. எல். பட்டங்களுடன், 'வித்துவான்' 'பண்டிதர்' பட்டங்களையும் பெற்றவர். உலகப் பல்கலைக்கழகம் (வ. அ.) இவருக்கு 'டாக்டர்' பட்டத்தை வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளது. தமிழகப் புலவர் குழு 'தமிழ்ச் சான்றோர்' எனும் பட்டத்தை நல்கிச் சிறப்புச் செய்தது. 'செந்தமிழ்க் கலைமணி, திருக்குறள் செல்வர்' எனும் பட்டங்களையும் பெற்றவர்.

கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரியில் 12 ஆண்டுகள் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இலங்கை அரசு கரும மொழித் திணைக்களத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராக ஆறாண்டுகளுக்கு மேல் பணியாற்றிப் பதினையா யிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆட்சிச் சொற்களை வெளியிடுவதற்குப் பொறுப்பாயிருந்தவர். மலாயாப் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்தியத்துறை விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றியவர்.

1965ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத் தில் உறுப்பினராக 18 ஆண்டுகள் தொடர்ந்திருந்து தமிழ் மொழி உரிமைக்கும், தமிழின விடுதலைக்கும், தமிழ் ஈழத் துக்கும் அஞ்சாமலும் அசையாமலும் அயராமலும் போராடினவர்.

திருக்குறள் தமிழரின் மறை - தமிழ்மறை என்பதை நிலை நாட்டுதற்கு 1952இல் தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவி, அதன் ஆயுள் தலைவராக இருந்து பல துறைகளிற் பகர்வரும் பணிகள் செய்து வருகிறார். உலகெங்குமுள்ள தமிழர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு உலகத் தமிழ் மன்றத்தை 1963இல் கோலாலம்பூரில் நிறுவிப் பதிவு செய்து அதன் தலைவராகப் பல ஆண்டுகள் பணி செய்தவர். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், இலங்கை வானொலித் தமிழ்க் கலைமன்றம், கொழும்புத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் முதலியவற்றின் தலைவராகவும், பிற நிறுவகங்கள் பலவற்றின் துணைத் தலைவராகவும் செயலா ராகவும் தொண்டாற்றியவர்.

பல நாடுகளுக்குச் சென்று தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் உரையாற்றியவர். கீழை நாட்டியற் புலவர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், தமிழியல் ஆராய்ச்சியாளர் என்போரின் உலக ளானிய மாநாடுகளிலும் பங்கு கொண்டு உரையாற்றியவர். பல நாடுகளின் ஏடுகளிலும் சிறப்பு மலர்களிலும் இவருடைய கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் வெளிவந்துள்ளன. உரைநடை நூல்கள் பதினெட்டுக்கும், கவிதை நூல்கள் மூன்றுக்கும் ஆசிரியர். ஆறு நூல்களைத் தொகுத்தும் எழுதிச் சேர்த்தும் பதிப்பித்தவர். 'உண்மைக்குரல்', 'விடுதலைப் பரணி' எனும் ஏடுகளின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியவர்.